

**Az
ezüst agár**

detektívregény

J. M. WALSH

AZ EZÜST AGÁR

Sem a következő, sem a második napon nem jött el Ormiston. Clavering idegeskedni kezdett, biztos volt benne, hogy valami baj történt. Három nap múlva hajnalban kifogtak az Irrawaddyból egy férfi holttestet. Arcát a felismerhetetlenségig összeverték, halálát a szívéen keresztülhatoló késszúrás okozta.

Clavering megtekintette a hullát, s bár semmi nem igazolta gyanúját, úgy érezte, hogy az eltűnt Ormiston. Napok múltával mind jobban hitte, hogy a névtelen, összevert arcú hulla Ormiston. Hiedelme valósággá vált, amikor egyszer korán reggel arra ébredt, hogy nincs egyedül a szobájában. Egy kéz turkált a párnája alatt, ahová a biztonság kedvéért elrejtette a csomagot. Egy percig sem késlekedett, öklével a férfi csuklójára ütött.

Ruhasuhogás és léptek zaja hallatszott, az ajtó hirtelen kinyílt és becsukódott. Clavering az ágy szélén ült, kezében revolverrel, amelyet zsinórral csuklójára erősített.

DENEVÉR KÖNYVEK

Sorozatszerkesztő: Kisbán Gyula

© Hungarian translation: ifj. Kertész Árpád jogutóda

Eredeti megjelenés 1927

MAHIR / RTV, Budapest, 1989

ISBN: 9637860002

TARTALOM

<u>I. FEJEZET</u>
<u>II. FEJEZET</u>
<u>III. FEJEZET</u>
<u>IV. FEJEZET</u>
<u>V. FEJEZET</u>
<u>VI. FEJEZET</u>
<u>VII. FEJEZET</u>
<u>VIII. FEJEZET</u>
<u>IX. FEJEZET</u>
<u>X. FEJEZET</u>
<u>XI. FEJEZET</u>
<u>XII. FEJEZET</u>
<u>XIII. FEJEZET</u>
<u>XIV. FEJEZET</u>
<u>XV. FEJEZET</u>
<u>XVI. FEJEZET</u>
<u>XVII. FEJEZET</u>
<u>XVIII. FEJEZET</u>
<u>XIX. FEJEZET</u>
<u>XX. FEJEZET</u>
<u>XXI. FEJEZET</u>
<u>XXII. FEJEZET</u>
<u>XXIII. FEJEZET</u>
<u>XXIV. FEJEZET</u>
<u>XXV. FEJEZET</u>
<u>XXVI. FEJEZET</u>
<u>XXVII. FEJEZET</u>
<u>XXVIII. FEJEZET</u>
<u>XXIX. FEJEZET</u>
<u>XXX. FEJEZET</u>
<u>XXXI. FEJEZET</u>
<u>XXXII. FEJEZET</u>
<u>XXXIII. FEJEZET</u>
<u>XXXIV. FEJEZET</u>

XXXV. FEJEZET

I. FEJEZET

A Shwe Dagon árnyékában

A sors és egy burmai pincér segítségével Clavering talált egy asztalt a Mouh-Poung Club éttermében. Már nem volt tagja a klubnak, kilépett, amikor anyagi helyzete rosszabbodott. Rangoonban jönnek-mennek az emberek és az igazgató sem volt híres emlékező tehetségéről, így nem kellett attól tartania, hogy leleplezik.

A klub tele volt, igazán véletlen, hogy az asztal mellett a széken nem ült senki. A város gőzfürdőhöz hasonlított, a klubban a hatalmas legyezők azonban elviselhetővé tették a meleget, így Clavering megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor végre leült. Gyorsan rendelt egy jeges whiskyt, amíg várta az italt, gondolataiba mélyedt.

Így nem vette észre, hogy az üres széket valaki elfoglalta. Amikor rászánta magát, hogy felnézzen, a vele szemben ülő férfi lesütötte a szemét. Nem feltűnő jelenség – állapította meg Clavering. A férfi nem is igyekezett felhívni magára a figyelmet. Ha valaki azonban alaposan megnézte, felfedezhetett néhány feltűnő vonást. Pofacsontjai mongol vérről árulkodtak, a figyelmes szemlélő azonban hamar rájött a tévedésre, bár a majdnem kifejezéstelen arc, a lesütött szemhéjak alól elővillanó félénk, tétova tekintet gondolkodásra készítetett. Clavering mindebből semmit sem vett észre. Csak akkor nézett érdeklődéssel a férfira, amikor az megszólította, és az időjárásról kezdett beszélni.

– Meleg van – mondta. A szavakat halkán, színtelen hangon ejtette, így épp annyira lehetett állítás, mint kérdés, de Clavering inkább a megjegyzés váratlansága miatt nézett rá.

Megborzongott, amikor a tekintetük találkozott. A férfi szeme majdnem fekete volt, Clavering úgy érezte, mintha úgy átszúrná a tekintetével, mint némelyek gombostűvel a bogarat. Furcsa hasonlat – gondolta Clavering, pedig a férfiban nem volt semmi komor.

– Meleg van – visszhangozta Clavering, – igen, pokoli meleg... – Akaratlanul elmosolyodott az idegen mosolyát látva.

– Rangoonban ebben az időben mindig ilyen, de Szingapúr rosszabb –

hangzott a felelet.

Clavering helyeslően bólintott. Keveset tudott Szingapúrról, s még kevesebbet törődött vele. Érezte, hogy a férfi nem csak nézi, hanem alaposan szemügyre is veszi. Mindez kellemetlenül érintette. Nagyon jól tudta: vászonkabátja a gyakori mosásnak köszönheti fehérségét és nem annak, hogy új. A kabát ujja minduntalan kikopott, ilyenkor gondosan visszahajtották és ez azt eredményezte, hogy most sokkal többet hagyott fedetlenül napbarnította csuklójából, mint illene. A parafasisak, amely a háta mögött lógott a fogason, megsárgult, általában az egész öltözete nem volt kifogástalan. Clavering rossz néven vette az idegen fürkésző tekintetét, mellyel őt és ruházatát vizsgálta, de be kellett látnia, ő volt, aki magára vonta a figyelmet, amikor megjelent ebben a klubban.

– Gumival foglalkozik? – kérdezte az ismeretlen.

– Igen – mondta némi habozás után. Válasza csak félig felelt meg a valóságnak. A nagy fellendülés után gumival kereskedett, éppen annyi ideig, amíg majdnem mindenét elvesztette. Rájött, hogy csak azok reménykedhetnek a meggazdagodásban, akiknek a háta mögött hatalmas tőke áll. Annyi pénz sem maradt a zsebében, hogy haza utazzon; boldog lett volna, ha megélhetését valamilyen jövedelemforrás legalább hat hónapig fedezi. A régi jó napok légkörét idéző ebéd most a klubban teljesen felesleges pazarlás volt, korholta is magát, hogy engedett a kísértésnek.

Ebben az időben, amikor a gumi-krízis általános romlást vont maga után, nem ő volt az egyetlen lecsúszott ember Rangoonban. Minden utcasarkon álltak munkanélküliek: s ha egyetlen üres állásba tizenkét embert vesznek is fel, akkor sem javult volna a helyzet. Mindenütt találkozott velük az ember: ott ólálkodtak a klubok közelében is, mint hajdani tagok, abban reménykedve, hogy egy-egy régi barát vagy ismerős segít rajtuk.

A kormányzósági parkból jól látható volt a Shwe Dagon, az aranyozott pagoda, melynek csúcsa szinte a kék égig fűrődött, árnyéka teljes pompájában tükröződött vissza a sima, zöld vízben. Kupoláján ott lengett a híres arany zászló, telehintve drágakövekkel, melyekből a legkisebb is önállóságot jelentene bárkinek egész életére. A nincstelenek számára csábító játék erre a ragyogó kincsre nézni és ábrándozni. Clavering maga is nem egyszer nézett föl rá sóhajtozva.

– A gumiszakmában most nem érdemes bármit is csinálni – vélekedett az ismeretlen férfi.

Úgy beszélt, mintha értene hozzá, pedig nem látszott gumiültetvényesnek. Akármennyire figyelne is valaki, nehezen tudna rájönni, hová sorolja. Volt valami katonás benne, mégsem látszott katonának. Politikus aligha lehet – gondolta Clavering, és felhagyott a fejtöréssel.

A férfi hirtelen letette a kését és a villáját, majd áthajolt az asztalon.

– Ne haragudjék azért, amit mondok – szólt kellemes hangon –, de úgy látom, önt is legázolta az élet.

Clavering napbarnított arca elpirult, mégis leküzdötte büszkeségét és a nyelvére tóduló nyers választ:

– Az ígázat megvallva, nagyon a végén járok már a vagyonomnak...

Keserű mosolya megerősítette ezt a vallomást.

Később csodálkozott, hogy miért vallotta be olyan őszintén a helyzetét valakinek, akit sohasem látott és akivel valószínűleg soha többé nem találkozik. De ebben a percben ezt tartotta a legtermészetesebb dolognak a világon.

– Hát akkor, azt hiszem nincs ellenére, hogy egy kis pénzhez jusson... – tisztességes úton – tette hozzá, mielőtt Clavering tiltakozott volna.

– Attól függ, mennyi az a kis pénz és milyen könnyű hozzájutni – felelte Clavering óvatosan.

A férfi elmosolyodott.

– Száz font – válaszolta könnyen megszerezheti, ha huszonnégy óráig megőriz egy kis csomagot. Huszonnégy óra múlva pedig egyszerűen visszaadja nekem.

– S akkor megkapom a pénzt? – kérdezte Clavering.

– Azt hiszem, ezt jobb lesz most elintézni.

Clavering gondolkozott. Az első pillanatban az ajánlatban nem volt semmi feltűnő, különössé csak az összeg nagysága tette. Úgy látszik, a férfinak megér száz fontot, hogy rábíz egy ismeretlen tartalmú csomagot huszonnégy órára.

– Nem fél a kockázattól? – kérdezte Clavering. – Ha a csomag értékes, gondolom annak kell lennie, honnan tudja, hogy nem tűnök-e el vele?

– Biztos vagyok benne, hogy nem teszi meg... hogy miért, azt nem részletezem. Ha meg is tenné, a csomag önnek nem jelentene értéket. Érti, Clavering?

– Nem – felelte Clavering, miközben csodálkozott, hogy a férfi tudja a nevét, pedig nem mutatkoztak be egymásnak.

– Ismer? – kérdezte meglepődve.

– Nagyon jól. Több-kevesebb pontossággal elmondhatom, hogy mit csinált az öt év alatt, amióta elhagyta nagybátyja Sloane Squaren levő házát, egészen addig, amikor a Bagaya ültetvényen rájött: semmi értelme a jó pénzt a rossz után hajigálni. Azt is megmondhatom, mennyi pénzt vesztett az üzleten. Sőt azt is tudom, hogy jelenleg nem tagja a klubnak.

– Honnan tudja? – kérdezte Clavering ijedten.

– Nem fontos – intézte el a kérdést és a magyarázatot az ismeretlen. – Megnyugtatóra kijelentem, hogy nincs szándékomban feledékenységét az illetékesekkel közölni. Úgy látom, nagyon eltértünk a tárgytól, kezdjük tehát előlről. Mit szól az ajánlatomhoz?

– Kielégítőnek találom, bár kissé titokzatosnak látszik.

– Ezen nem segíthetek – szögezte le a férfi majdnem észrevehetően vállvonogatással –, és nincs idő magyarázatra. Bízni kell bennem, de talán az a tény, hogy amint igent mond, kifizetem a száz fontot, a dolognak erről a részéről eltereli a figyelmét.

– És ha mindezek után sem teszek eleget kötelezettségemnek?

– Noblesse oblige – felelte a férfi halkán. – Ennek a válasznak elégnek kell lennie. Ki kell jelentenem, hogy semmi haszna nem lesz a pénzből, ha nem tartja magát a megegyezéshez.

– Ez fenyegetés? – kérdezte Clavering gyorsan.

Az ismeretlen a vállát vonogatta.

– Fenyegetés? Nem. Ténymegállapítás. Azt mondta...

– Nem mondtam semmit. Mivel olyan jól értesült, azt is tudja, hogy a pénzre nagy szükségem van, de mielőtt igent vagy nemet mondanék, kérem mondja meg, honnan tudja a nevemet és a többit, amit...

– Sajnálom, de nem elégíthetem ki a kíváncsiságát – vágott közbe a férfi. – Az a hivatásom, hogy adatokat gyűjtsék. Sokszor előfordult, hogy jól értesültségemnek köszönhettem az életemet.

– Szóval mit kell tennem?

– Kérdése azt jelenti, hogy beleegyezett? – kérdezte, majd amikor Clavering igenlően bólintott, folytatta: – Ma este hat órakor a Church Road felől menjen a kormányzósági parkba. Üljön le az első üres padra, s tegyen úgy, mintha várakoznék. Egy férfi majd maga mellé ül a padra. Ne csodálkozzék, ne kérdezzen semmit. Az illető átad magának egy kis csomagot, amit azonnal el kell tennie. Adjon időt neki a távozásra, azután sietség nélkül kövesse példáját. Tartsa magánál a csomagot, amíg érte nem megyek, ami a

következő huszonnégy órában megtörténik.

– És ha nem jön?

– Ne féljen. Ha mégsem mennék, itt van ez a boríték, amely egy Londonban élő férfi címét tartalmazza. Nyissa fel, amikor szükségesnek tartja, és vigye el neki a csomagot. Minden költségét megtéríti. Világos?

– Tökéletesen – válaszolta Clavering –, mégis szeretném tudni, hogy tulajdonképpen miről van szó.

– Idejében megtudja – hangzott a válasz megnyugtatóra kijelentem, hogy cselekedetével nem szegi meg a törvényt. Itt van a boríték és a pénz. Jó lenne, ha megszámolná!

Mielőtt átnyújtotta Claveringnek a pénzt és a borítékot, gyorsan körülnézett. Az asztalt a terem többi része felől jól elhelyezett pálma védte a kíváncsiskodóktól, így a férfi abban a hitben adta át a levelet és a bankjegyeket, hogy senki sem figyelte őket.

Clavering, aki nagyon óvatos volt, az asztal alatt megszámolta a bankjegyeket mielőtt zsebre tette. Mikor begombolta a kabátját, így szólt:

– Nem gondolja, hogy talán mégis tudnom kellene a nevét?

A férfi befejezve ebédjét felállt, két kezével a szék támlájára támaszkodott.

– Nem volt ugyan szándékomban közölni a nevem – szólt halkán –, de ha mindenáron meg akar rólam emlékezni imáiban tegye meg az Ormiston név alatt. Van olyan jó név, mint bármely más...

A következő pillanatban elment a pálma mellett, és eltűnt.

II. FEJEZET

A férfi a parkban

Ugyanaznap este hat órakor Clavering a Church Road felől bement a kormányzósági parkba, és keresett egy üres padot. Külseje a délután folyamán előnyére megváltozott, mert a kapott pénzből kiegészítette a ruhatárát. Pénzügyei teljesen elégedetté tették, mert több volt a zsebében, mint amennyi a hazautazáshoz kellett, a gondolatai azonban zavarták. Különös érzés kerítette hatalmába, amely csak fokozódott, amikor Ormiston viselkedését és beszédének részleteit felidézte. Úgy érezte, nem gondolta meg alaposan, mire vállalkozott. Csak most, amikor már nem léphetett vissza, merült fel benne, hogy a megbízatás kényelmetlen lehet a számára. Gondolatait úgy rázta le magáról, mint a kutya a vizet. A közelben látott egy üres padot, leült, bár az utakon sokan jártak. A járókelők legnagyobb része katona volt, de néha-néha feltűnt egy asszony vagy egy polgári ruhás férfi is. Tarka ruhába öltözött bennszülöttek színesítették a képet, vörös turbános burmaiak, kínaiak, egy-egy maláji vagy egyenruhás szikh rendőr. Az aranyosan ragyogó Shwe Dagon uralta a kormányzósági parkot.

Clavering a türelmetlenség minden jele nélkül várt, bár belsőleg izgalom töltötte el. Lábát keresztbe tette, kezében cigarettát tartott, melynek kék füstje kígyózva szállt fel. A sétáló vagy üzleti ügyeik után siető fehérek és bennszülöttek legfeljebb futó pillantásra méltatták, mert semmi nem volt megjelenésében, ami figyelmet érdemelt volna.

Már azt hitte, hiába várakozik, vagy Ormiston terve kudarcba fulladt, amikor egy kínai sietett végig az ösvényen, majd leült a pad túlsó végére. Claveringet nem méltatta figyelemre.

Ez lenne a küldönc? – kérdezte magában, és majdnem ugyanabban a pillanatban észrevette, hogy a kínai lassan, szinte észrevétlenül közelebb csúszik feléje a padon. Clavering az első pillanatban nem volt biztos benne, hogy nem érzékei csalják-e meg. Inkább az ösztöne, mint a szeme győzte meg arról, hogy a másik egyre közelebb jön hozzá.

Nyugodtan, rezzenés nélkül ült, csak akkor mozdult meg, ha leverte

cigarettejéről a hamut.

A szeme sarkából látta, hogy a kínai egyik kezével benyúlt a zsebébe, hirtelen körülnézett, majd villámgyors mozdulattal előhúzott egy barna papírba burkolt, hosszúkás csomagot. Clavering megragadta a csomagot, amelyet a kínai azonnal elengedett. Clavering gyorsan a zsebébe tette.

A közeli padok üresek voltak.

A parkon át harangcsengés hallatszott. A kínai hirtelen felállt, és elcsoszogott.

Clavering tíz percig várt, azután ő is elindult.

III. FEJEZET

Clavering menekül

Később, szobájában Clavering szemügyre vette a vörös pecsétviasszal lezárt csomagot. Jel vagy felirat nem volt rajta.

– Ügyes – állapította meg Clavering helyeslően bólogatva nem is olyan egyszerű megnézni mi van benne.

Engedve természetes kíváncsiságának, megtapogatta a csomagot. Egy bádogdoboz volt, és akármilyen is volt a tartalma, olyan könnyűnek érezte tenyerében, mintha üres lett volna.

– Rendben van – gondolta Clavering –, nem lesz nálam egy napnál tovább, mit törődöm hát azzal, hogy mi van benne. Mégis értékesnek kell lennie, ha egy órai őrzéséért több mint négy fontot fizetnek.

Sem a következő, sem a második napon nem jött el Ormiston. Clavering idegeskedni kezdett, biztos volt benne, hogy valami baj történt. Három nap múlva hajnalban kifogtak az Irrawaddyból egy férfi holttestet. Arcát a felismerhetetlenségig összeverték, halálát a szíven keresztülhatoló késszúrás okozta.

Clavering megtekintette a hullát, s bár semmi nem igazolta gyanúját, úgy érezte, hogy az eltűnt Ormiston.

Napok múltával mind jobban hitte, hogy a névtelen, összevert arcú hulla Ormiston. Hiedelme valósággá vált, amikor egyszer korán reggel arra ébredt, hogy nincs egyedül a szobájában. Egy kéz turkált a párnája alatt, ahová a biztonság kedvéért elrejtette a csomagot. Egy percig sem késlekedett, öklével a férfi csuklójára ütött.

Ruhasuhogás és léptek zaja hallatszott, az ajtó hirtelen kinyílt és becsukódott. Clavering az ágy szélén ült, kezében revolverrel, amelyet zsinórral csuklójára erősített.

Gyufát gyújtva látta, hogy a barna csomag kilóg a párna alól. Ez volt az egyetlen nyom, amelyet a hivatlan látogató hátrahagyott.

Clavering körülnézett a szobában, majd kinyitotta az ajtót. – Kezd a dolog elviselhetetlenné válni – mondta magában.

A folyosón semmi jel nem mutatta, hogy valaki arra menekült. A ház csendes volt.

Másnap egy gőzös indult Rangoonból Európába, mellyel Clavering is elutazott. Ezt azzal magyarázta, hogy félt; valószínűbb azonban, hogy alig maradt több pénze, mint amennyi a hajójegy megváltásához kellett. Kétségkívül az is befolyásolta, hogy az Ormistonnal kötött megállapodás teljesítése becsületbeli kötelessége volt.

Ez a becsületértés volt Clavering egyik legrokonszenvesebb vonása. Sokszor hozta már kellemetlen helyzetbe, és még kellemetlenebbe sodorja a jövőben...

IV. FEJEZET

Basingstoke úr

Egy ködös téli napon, reggel fél tízkor Basingstoke becsengetett Sir Reginald Vallery kapuján.

Ha valaki először látta Basingstoke urat és ennek alapján alkotott véleményt róla, megállapíthatta, hogy a férfi egyetlen dísze a neve volt.

James Millington Basingstoke olyan alacsony volt, hogy majdnem törpének hatott. Ruháit hanyagsággal viselte. Az ember azt képzelte, több rajta a ruha, mint a teste. A ruhákon meglátszott, hogy valaha jobb napokat láttak. Külseje nyomorról árulkodott. A kopott, fénytelen cylinder alatt azonban – ellenségei szerint – nagyszerű, borotvaéles agy rejtőzött.

Sir Vallery felállt, mikor Basingstoke belépett.

- Halló, Basingstoke – szólt könnyedén –, pontosan jött.
- A pontosság egyike kevés erényeimnek.
- Hagyjuk az öndicséretet. Megkapta a leveletem?

Basingstoke igenlően bólintott, igyekezett elnyomni a vágyát, hogy a felesleges kérdésre ugyanolyan semmitmondó feleletet adjon. Szemét kérdően a báró arcára szegezte.

– Ugye kíváncsi, hogy mit akarok magától? – kérdezte a báró szivarra gyújtva. Már régen tudta, hogy Basingstoke nem dohányzik, így szükségtelennek tartotta megkínálni.

Basingstoke vállat vont.

– Sohasem fárasztom az agyamat a lehetőségek boncolgatásával – szólt nyugodtan. – Nagyon rossz szokás, ha elégtelen adatokból következtetéseket akarunk levonni.

– Ehhez nincs mit hozzátennem – válaszolt a báró szárazon. – Hogy a dologra térjek, azért hívtam ide, hogy megtudjam, jutott-e valamire és ha igen, mire?

– Örülök, hogy azt kérdezte, jutottam-e valamire. Gondolom, ez azt jelenti, hogy nem vár tőlem semmi újságot.

Vallery leverte a hamut a szivarjáról, mielőtt válaszolt.

– Azt hiszi? – kérdezte végül.

– Igen – mondta Basingstoke, de azután hozzátette: – Mégis vannak híreim.

– Jók? – kérdezte a báró kíváncsian.

Basingstoke habozott.

– Nem sokra használhatók. Ugye nem lepi meg, ha azt mondom, hogy emberem kudarcot vallott?

– Most már nem – válaszolta a báró, egyik kezével végigsimítva ősz haját.

– Elég ostoba voltam, hogy azt hittem, elérjük a célunkat. Most már látom, hogy minden összeesküdött ellene.’

– Nem rajta múltott – szögezte le Basingstoke ünnepélyesen –, ő megtette a kötelességét.

– Most hol van?

– Nem tudom. Azt az utasítást kaptam öntől, hogy a mostani helyzetről tegyek jelentést, és ne figyeltessük.

– Hol látták utoljára? – kérdezte.

Basingstoke belenézett egy kis füzetbe, csak azután válaszolt.

– Az emberem utoljára Rangoonban látta, a Mouh-Poung Clubban ebédelt.

A nap: január 7.

– Vigye az ördög a napot. Az embere persze elvesztette szem elől?

– Nem követte – felelte Basingstoke udvariasan. – Szigorúan ragaszkodtam a kapott utasításhoz...

– Így nem tudja, hol van most. – mérgelődött Sir Reginald. – Akármit is mond, biztos vagyok benne, hogy fejbeverték és bedobták az Irrawaddyba. Látom, csodálkozik. Biztosíthatom, hogy ez mindennapos dolog Rangoonban még ma is. Rangoon nem London, és maga is jól tudja, hogy még a nyugodt öreg Temze is érdekes dolgokat mesélhetne.

Basingstoke elgondolkozva húzta fel az ajkát.

– Erre bizony sohasem gondoltam – vallotta be őszintén.

– Az értesítést táviratban kapta? – kérdezte a báró.

– Ma január 10-ike van – szólt Basingstoke, aki ezt a megállapítást megfelelő válasznak tartotta.

– Táviratozzon az emberének, hogy keresse meg és ne veszítse szem elől. Amint megszerezte a címét, közölje vele, hogy lépjen velünk érintkezésbe. Érti, hogy mit jelent ez?

– Azt hiszem – szólt Basingstoke nyugodtan hogy vissza akarja hívni.

– Helyes; minden rábeszélő képességére szükség lesz, ha majd megtaláljuk.

Érti?

– Igen – válaszolt röviden Basingstoke.

A báró elégedetlenül nézett látogatójára.

– Üljön csak le – szólt –, még nem fejeztük be a beszélgetést.

Mikor Basingstoke eltávozott, a hallban egy poggyászokkal körülvett lánnyal találkozott. Mindjárt készített is róla egy „szellemi” fényképet. Ez a „szellemi fényképezés” több volt nála, mint szokás, majdnem vallásos szertartásnak is beillett. Ezt a lányt ezután mindig megismeri, bárhol és bármilyen körülmények között találkozik is vele.

A következőket regisztrálta. A lány a közepesnél valamivel magasabb termetű, kecses és karcsú, az arca keskeny és finom; szeme a szürke és a kék között ingadozott; haja szalmasárga színű, (természetes szín) lába és keze kicsi. A ruhái nem érdekelték. Basingstoke nem a lány öltözködését figyelte, a megjelenéséből vont le következtetéseket.

Mikor az inas átadta a kalapját, Basingstoke egy összehajtogatott bankjegyet csúsztatott a kezébe.

– Ki ez? – kérdezte, alig észrevehetően a lány felé intve a fejével.

– Miss Pamela Varney. – hangzott a válasz.

Basingstoke semmivel sem lett okosabb.

V. FEJEZET

Miss Pamela Varney megérkezik

Basingstoke távozásának és Pamela Varney megérkezésének bizonyos próféta jelentsége volt. Ahol a férfi idegesített, ott a lány csillapított; Pamela olaj volt a vízre, amelyet Basingstoke felkavart.

Pamela Sir Reginald Vallery előszobájában állva a szeme sarkából figyelte, hogyan tűnik el az ajtó mögött a kopott kis emberke. Életében először érezte magát kényelmetlenül. A szoba nagysága nyomasztóan hatott rá. Poggyásza a pályaudvaron hatalmasnak látszott, a taxiban nehézségeket okozott, most pedig kis szigetnek látszott a hatalmas padlótengeren.

A végtelen távolból egy méltóságteljes megjelenésű ősz férfi közeledett feléje. Mikor odaért hozzá, kezét nyújtott.

– Hát te vagy Pam? – kérdezte, mintha kételkedne.

– Ön pedig Sir Reginald – szolt a lány, és igyekezett megfogni a férfi kezét, de a poggyászgát nehézségeket okozott. Sir Reginald még mindig nyújtotta a kezét, amelyet végül Pamela megragadott.

– Igen, én vagyok, Vallery – mondta a férfi –, aki olyan szerencsés vagyok, hogy a gyámmod lehetek.

– Nem gondoltam... – kezdte a lány, de azután zavartan elhallgatott.

– Nem gondoltad, hogy ilyen vagyok? – kérdezte Vallery mosolyogva. – Sajnálom, de korom jelei nem látszanak a külsőmön. Persze, több bizalmat ébresztenék benned, ha kopasz lennék. Nem vetted észre, hogy a kopasz emberek mindig bizalomgeijesztők és atyaiak?

A lány mosolygott, nem tudta, mit kezdjen a gyámjával. Más volt, mint amilyennek képzelte. Tudta, hogy ötvenöt éves, ez azonban nem látszott rajta. Ha nem ősz a haja, még negyvennek sem tartotta volna. Hát ez az a férfi, aki éveken át társa és egy életen át barátja volt apjának és aki apja végrendeletének megfelelően vagy három évre a gyámja.

Pamela nem talált feleletet gyámja kérdésére, amely egyezett saját felfogásával. Így szolt:

– Igazán, Sir Reginald...

Ez nem egy mondat kezdete volt, hanem csak három szó, melyeket abban a reményben mondott, hogy a gyámja megkönyörül rajta és kitölti a beszélgetésben beállt szünetet. Vallery segített is.

– Ne nevezd Sir Reginald-nak – mondta. Elég idős volt ahhoz, hogy Pamela apja lehessen, de elég fiatalos külsejű, hogy idősebb fivérének tekinthessék. – Mit szólnál ahhoz, ha bácsinak neveznél? Hogy tetszik? Szerintem nagyon jó!

– Igen, ez jó lesz.

Mindketten vidáman felnevettek.

– Igazán nem így kellett volna fogadjalak – mondta a báró. – Itt állunk az előszobában, ahelyett, hogy felmennél a szobádba. De ne rám neheztelj, hanem Lady... hanem a nénidre, aki mindig későn kel, én pedig veled tartok. Ma is csak azért vagyok fenn, mert korán reggel már az ügyeimmet intéztem.

– Zavarok?

– Legkevésbé sem, már mindent elintéztem. A látogatóm el is ment. Talán találkozta is veled.

– Az a kopott ruhás, furcsa kis ember?

– Igen. De így nem jutunk semmire. Biztosan fáradt és éhes vagy.

Vallery körülnézett. Az inas a háttérben várakozott, mögötte pedig egy szobalány szoknyájának árnyéka látszott. Magához intette a szobalányt, kiadta az utasítást és Pamelát a gondjaira bízta.

– Később még találkozunk – szólt Vallery, s visszament a könyvtárszobába.

– Attól félek, hogy ez a lány, Basingstoke meg az a fickó rengeteg munkát ad még nekem – gondolta.

A könyvtárszobában elővette Burma térképét, s felidézte beszélgetését Basingstoke-kal. Még ha minden sikerül is és megtalálják azt az embert, legalább egy hét telik el, amíg értesítést kaphat. Sir Reginald Vallery bosszúsan ráncolta homlokát, mert jó oka volt kívánni, hogy „az a fickó” a legrövidebb időn belül visszaérkezzék Londonba.

A húsz éves Pamela Varney-nek London valóságos élményt jelentett, a legnagyobbat, amelyet valaha átélt. Mivel vidéken született és ott is nevelkedett, ritkán jutott el Londonba; az a tudat, hogy ezentúl minden nap láthatja, legvadabb álmainak megvalósulását jelentette. Vagyona lehetővé tette, hogy a várost alaposan megismerje. Tegyük még hozzá azt is, hogy a szíve még szabad volt, soha férfi nem talált még benne helyet.

Apja, az öreg Peter Varney szigorúan nevelte: anyja halála után ő vezette a kis háztartást, amelyet az egyszerűség jellemezett. Házias fiatal hölgy volt,

akinek modora, életmódja, öltözködése nem árulta el, hogy apja milyen vagyonos.

Ha itt körülnézett és látta a szolgálatára álló szobalányokat, a pompát, a tágas, ragyogó szobákat, olyan szorongás fogta el, mint amikor egy gyermek új játékot kap és nem mer hozzányúlni, mert attól fél, ezer darabra törik.

Már hat napja élt új otthonában, mikor Basingstoke újból megjelent, Pamela most nem találkozott vele. Egy táviratot tett Sir Vallery elé, aki dühbe gurult, mikor meglátta, hogy a sürgöny értelmetlen szavakból áll.

– Kódolt szöveg – mondta a kis ember nyugodtan – majd én megfejtem.

Félelmetes gyorsasággal dolgozott, és az eredményt átadta a bárónak. Vallery elolvasta a fordítást; a rokonszenv minden vonása eltűnt arcáról, mikor Basingstoke-hoz fordult.

– Kudarcot vallott – közölte nyersen, mire a kis ember igenlően bólintott.

– Nem a saját hibámból – válaszolta. – Az az ember teljesen eltűnt.

– Úgy látszik, valóban beverték a fejét és bedobták az Irrawaddyba – mondta Vallery dühösen, hogy igazi érzéseit leplezze.

– Egyáltalában nem szolgált rá arra, hogy ez legyen a sorsa – tiltakozott Basingstoke.

– Tíz okot is felsorolhatnék, amelyeknek mindegyike teljesen hétköznapi, ugyanakkor lehetséges. Kudarcot vallott, Basingstoke.

– Beismerem – felelte a kis ember –, de azt hiszem, nem nekem kell minden felelősséget vállalnom. Talán egy kissé szabadabban kellett volna kezelnem az utasításokat.

– Mennyi a számlája? – kérdezte a báró.

– A számlámat majd annak idején bemutatom. Biztosíthatom, hogy csak a készpénzkiadásaimat számítom fel. Üzleti elvem: ha nincs siker, nincs fizetés.

– Menjen a pokolba az elveivel együtt – dühöngött a báró. – Ha szükségem lesz magára, majd értesítem.

Basingstoke nem várt újabb figyelmeztetésre, sietve eltávozott.

VI. FEJEZET

A tékozló fiú hazatér

Clavering pénzügyi helyzetének megfelelően a legolcsóbb jegyet vette, az éjféli látogató miatt pedig nem a saját nevén utazott. Az utasjegyzékben Carter Harold néven szerepelt, ez azért volt hasznos, mert kezdőbetűi megegyeztek megmaradt néhány darab fehérneműje monogramjával. Remélte, hogy így minden nyomot eltüntettet, a gondviselésben és saját magában bízva nekivágott az útnak.

Ormiston azt mondta: „Ha megtörténne az a valószínűtlen eset, hogy nem mennék, itt van ez a boríték, amely egy londoni férfi címét tartalmazza. Nyissa fel, amikor szükségesnek látja, és menjen el hozzá.”

Hát ez az a helyzet, amelyet Ormiston valószínűtlennek tartott, mégis intézkedett a teendőkről. Clavering nehezen állt ellen a vágynak, hogy még Rangoonban felnyissa a borítékot. Amikor meggyőződött arról, hogy Ormiston visszatérésére már nem várhat, éppen annyi ideje maradt, hogy rendezze szállodai számláját és készüljön az utazásra. Nem tudott megszabadulni attól az érzéstől, hogyha egyszer elolvasta a címet, épp annyira belekeveredik a dologba, mint Ormiston és talán a sorsa is hasonló lesz. Különös megállapítás volt ez, és az ember stíkszor inkább az ilyen gondolatokra hallgat, mint a józan észre. A bengáli öböl vizét hasító Bararat fedélzetén biztonságban érezte magát, ezért szemügyre véve útitársait, elhatározta, hogy felhasználja a kedvező alkalmat és felnyitja a borítékot.

Az idő nem volt viharos, bár a tenger kissé háborgott. A szél ide-oda himbálta a hajót, mikor Clavering, akinek tengeribeteg útitársa miatt a fedélzeten kellett keresnie valamilyen elhagyott helyet; ujjával feltépte a borítékot. Egy ív papírt talált benne, olyan furcsán összehajtván, hogy a borítékkal együtt majdnem kettétépte. Óvatosan folytatta a munkát; az ívet háromszor hajtották össze és a két végét egymásba dugták. Amint széjjelbontotta a papírt, észrevette, hogy sietségében kettészakította azt. Másra nem volt ideje, mert a felül levő papírdarabot a szél elkapta, és lesodorta a fedélzetről. Lassan közeledett a tenger felé, időnként egy-egy szélroham ismét

a magasba emelte, végül mégis egyre közelebb jutott a zöld vízfelülethez, mígnem egy hullám menthetetlenül elkapta.

Clavering anélkül, hogy odanézett volna, tudta, hogy a papír üres felét tartja a kezében. Egy percig szótlanul ült, amit pedig utána mondott, nem ismételhető... Állát kezére támasztva, fogai között elmaradhatatlan pipájával, gondolkozott. A helyzetet körülbelül így látta: Ormiston eltűnt és vele együtt az utasításai is. Megmaradt a lepecsételt csomag, minden baj oka. Kötelessége a csomagot Londonban valakinek átadni, akinek nem tudja a címét. Akármi is történjék, a csomagnak el kell jutnia a címzetthez. Ezt megígérte, ezért kapta a pénzt, amelyet csak akkor tekinthetne tisztességes úton szerzettnek, ha mindent elkövetne a címzett felkutatásáért. „Noblesse oblige!”

A lehetőségeket latolgatva úgy vélte, talán a csomagban van valami, ami nyomra vezet. Nem szép, sőt talán bűnös dolog más ember tulajdonát kinyitni, mégis mi mást tehetne? Becsületbeli kötelessége mindent megtenni, ami ígéretének teljesítéséhez segíti. Clavering meg volt győződve arról, hogy Ormiston meghalt, így neki tett ígéretét szentnek tartotta.

Másrészt azonban semmit sem nyerhet azzal, ha most nyitja fel a csomagot, mielőtt Londonba érkezik. Kabinjában nem maradhatott egyedül, a fedélzeten pedig már szerzett szomorú tapasztalatot. A csomagot a hajó pánccélszobájában biztos helyen tudta.

Az idő múltott. A Bararat egyforma sebességgel, minden baj nélkül elhagyta Adent, áthaladt a Földközi-tengeren és Anglia felé tartott.

Január már a vége felé közeledett, mikor Clavering partraszállt Londonban. A trópusokon eltöltött öt év után a köd és a hideg eső kellemetlenül érte; hálát adott az égnek, hogy legalább nem havazott.

Rövid pályafutása alatt néhányszor már tönkrement vagy legalábbis közel állt hozzá, ezért a Brockley városrészben választott egy kis fogadót, ahol már többször kapott olcsón szállást, ellátással. Az öreg háziasszony valószínűleg meghalt, helyét egy fáradt tekintetű, öreges külsejű fiatal nő foglalta el. Az árak magasabbak voltak, mint mikor elhagyta Angliát, a többi fogadóhoz képest azonban mégis elviselhetőek. Így legalább volt hová álláskeresés után hazamennie. Rokonai segíthettek volna, ha hozzájuk fordul, de még mindig fülébe csengtek a távozásakor elhangzott nyers szavak; nem akarta újból hallani az „ugye megmondtuk” kezdetű szemrehányásokat. Mintegy két-három hónapra biztosítva volt a megélhetése, és az első néhány hét alatt úgyis kiderül, hogy megtudja-e találni a kis bádogdoboz címzettjét.

A vallási szertartások ünnepélyességével nyitotta fel egyik este szobájában a csomagot. A viasz könnyen engedett; amikor leszedte a burkolatot, egy tizenöt centiméter hosszú és hét centiméter széles bádogdoboz tűnt elő. Csak a fedél kinyitása okozott nehézséget, mert a doboz ellenállt. Végül mégis sikerült a fedelet kinyitnia.

Clavinging megdörzsölte a szemét, meglepetésében füttyentett.

A doboz üres volt!

Egy pillanatig azt hitte, hogy talán a titokzatos kínai üres dobozt adott neki a kormányzósági parkban, azután eszébe jutott, hogy Ormiston aligha fizetett volna száz fontot emiatt. A doboz tartalmának értékesnek kellett lennie, ezt a feltevést két tény is megerősítette. Először az, hogy Ormistont, úgy látszik, emiatt ölhatték meg, másodsor pedig az, hogy az ismeretlen érdemesnek tartotta elrabolni. Eszébe jutott, hogy talán az éjféli látogatónak sikerült ellopnia az eredeti csomagot, és üres csomagot tenni a helyére.

Ez a lehetőség sok fejtörést okozott azzal a másikkal együtt, mely szerint a titokzatos kínai talán becsapta.

E kétféle lehetőség közül vajon melyik az igazi – töprengett. Clavinging küldetése véget ért, most már nem tehetett semmit.

Mégis úgy érezte, mintha pénzt csalt volna ki valakitől, bár igazán nem az ő hibája, hogy nem volt képes megbízatását eredményesen teljesíteni. Megnézte, nincs-e a doboznak kettős feneké, azután félretette és azon a sokkal fontosabb dolgon gondolkozott, hogyan találhatna megfelelő és jól jövedelmező munkát.

Egy vagy két nappal később a Cityben, mikor befordult a Cornhillre, észrevette, hogy valaki követi. Semmit és senkit sem látott, ami ezt felébreszthette volna benne, inkább az ösztöne súgta, hogy valaki figyeli.

Meglassította lépteit, amint tehetette, sarkon fordult és visszafelé indult. Kísérője azonban úgy látszik ügyesebb volt nála. Figyelte a szembejövőket, de senkit sem talált gyanúsnak. Egy percig sem gondolt tévedésre; biztosra vette, hogy ösztöne nem csalta meg.

Ez az esemény, bármily jelentéktelen, mély benyomást keltett benne. Úgy látszott, mintha még itt Angliában, Londonban is felismerték, küldetését tudták vagy sejtették volna. Következtetése újabb megállapításhoz vezetett: ha az, aki követte, a csomag után kutatott, akkor sem ő, sem azok, akiknek szolgálatában állott, nem tudtak arról, hogy a dobozt időközben valaki kicserélte. Felmerül a kérdés: ki cserélhette el a dobozokat?

– Ha ez így folytatódik – mondta magában –, egy házőrző kutyát és egy

revolvert kell vennem. Kíváncsi vagyok, mit szól majd ehhez Mrs. Hume.

Mrs. Hume az a fáradt tekintetű, öreges fiatalasszony volt, aki néhány darab birodalmi ércpénzért gondoskodott arról, hogy Clavering napjában háromszor rendszeren kapjon enni és szobája legyen, ahol alhat.

Lázasan gondolkozott, mit tegyen. Elképzelte, milyen izgalmat keltene egy házőrző kutya megjelenése lakótársai között. Úgy elgondolkozott, hogy néhány lépés után nekiment egy hölgynek.

– Hogy az ördög... – kezdte Clavering, de mikor felpillantott, csodás arcot látott maga előtt, ezért zavartan elhallgatott.

– Bocsánatot kérek... – mondta egy pillanat alatt magához térve, és hogy elrejtse lángoló arcát, lehajolt, és felemelt egy csomagot, melyet a csodás arc tulajdonosa az összeütközés pillanatában leejtett.

– Én vagyok a hibás – mentegetőzött a lány, mikor Clavering ismét felállt. – Nem néztem, hová lépek.

– Én sem – vallotta be őszintén Clavering, és egészen elfelejtette, hogy még mindig kezében szorongatja a csomagot.

Csak az foglalta le ebben a pillanatban, hogy még sohasem látott csinosabb lányt. A szürkés-kék szempár, amely nyugodtan nézett az övébe, szinte megbabonázta. Ez még sohasem történt meg vele. Az egészen új és nagyon kellemes érzés hatása alól nem is tudta könnyen kivonni magát.

– Kérem a csomagomat – mondta a lány.

Több minden volt a kezében, látszott, hogy bevásárolt. Mikor kinyújtotta a kezét, hogy átvegye a csomagját Claveringtől, még két vagy három másikat leejtett. Clavering- nek ismét akadt dolga.

– Engedje meg, kérem, hogy én vigyek néhányat – szólt a fiatal lovag, akinek ez volt egyedüli reménye. Ha visszaadja a csomagokat a lánynak, az megköszönve szolgálatát, eltávozik az életéből. Clavering mindent meg akart tenni, hogy ezt megakadályozza. Tudta, hogy viselkedése nem a legkifogástalanabb, de ezzel most nem sokat törődött. Ma kegyesek voltak hozzá az Istenek, és ezt igyekezett ki is használni. Tudta, hogy kudarcot vallhat, de ha egy férfi nem próbálkozik, akkor nem is juthat semmire.

– Nagyon kedves – szólt a látomás –, de talán másfelé visz az útja.

Majdnem megmondta a lánynak, hogy az ő útja az övé is. Ezért csak ennyit felelt:

– Van időm elég. Nincs más célom, mint hogy az időmet agyonüssöm.

– Az nagyon unalmas lehet – mondta a lány minden gúnyolódás nélkül.

– Az unalom már elmúlt – hangzott Clavering válasza.

A lány a bók hallatára elmosolyodott, amiből Clavering látta, hogy még romlatlan és természetes.

A megismerkedésnek ez a módja elég szokatlan volt, de a lány nem ismerte fel a helyzet fonákságát, Clavering remélte, hogy nem is jut az eszébe.

Séta közben valaki meglökte a lányt, mire bosszúsan felkiáltott.

– Rettenetes ez a tömeg! Mindenki tolakszik, lökdösődik. Mindig megfájdul tőle a fejem.

– Csak nem fáj most is? – kérdezte Clavering ijedten.

– Egy kicsit – vallotta be a lány.

– Nem akarna meginni egy csésze teát? – hívta a fiatalember. – Tudok a közelben egy kedves kis helyet.

Semmiféle helyet nem ismert, de ötévi burmai tartózkodása nem tompította el szellemi képességeit.

A csodás látomás most kételkedett először viselkedésének helyességében.

– Ugyan – szolt zavartan annyi munkát adok magának és igazán nem tudom... hiszen nem is ismer engem.

– Én úgy érzem – mondta Clavering –, mintha mindig ismertem volna magát.

– Úgy értem, hogy nem tudom a nevét, maga meg nem tudja az enyémet.

Clavering benyúlt a zsebébe, és mintha a sors is segíteni akart volna rajta, talált egy régi névjegyet, amin a rangooni Mouh-Poung Club szerepelt mint lakcíme.

A lány érdeklődéssel olvasta a névjegyet. Tehát a világvégéről jött ez a fiatalember, mert a lány Burmát és a titokzatos Keletet a világ végén hitte. Azt képzelte, hogy Clavering valami konzul, aki szabadságát tölti Angliában.

– Burmából jött – suttogta. – Sajnálom, hogy én még nem mondtam meg a nevemet, de... nem hoztam magammal névjegyet.

Clavering érezte, hogy ez nem igaz, de mint a hasonló helyzetben levő férfiak mindig, ő is megbocsátotta a hazugságot.

– Nevem Pamela Varney.

Csak ennyit mondott. A címét elhallgatta, és Clavering úgy tett, mintha nem vette volna észre.

– Most, miután bemutatkoztunk, közvetlenebbül érezhetjük magunkat. Az a kis teázó, melyről beszéltem...

– Igen – válaszolta a lány. Halkan, majdnem suttogva beszélt, de Clavering

tisztán hallotta. Akkor is meghallotta volna, ha csak az ajkait mozgatja.

– Igazán nem tudom – kezdte a lány –, mit mondana a bácsi és a néni... ha megtudnák. Ez igazán...

– Megbocsáthatatlan bűn lenne, hogy nem ismerjük egymást. Ugye? – mondta Clavering mosolyogva. Ritkán mosolygott, de ha megtette, jól állt neki.

– Persze, hogy ismerjük egymást – mondta a lány, akinek utolsó kételye is eltűnni látszott.

Mikor leültek a teázóban – Claveringhez kegyes maradt a sors, mert hamarosan találtak egyet – a lány megszólalt.

– Kérem, vigyázzon arra a csomagra.

Arról a csomagról beszélt, amelynek ismeretségüket köszönhatték.

A lány sietett szavait megmagyarázni.

– Egy doboz szivar van benne. Remélem nem történt baja, amikor elejtettem. Gondolja, hogy összetört?

– Nem hiszem – válaszolt Clavering, inkább azért, hogy megnyugtassa a lányt, semmint meggyőződésből.

– Nagyon örülök, mert az egész Cityn végig kellett mennem értük egy bizonyos üzletbe. Születésnap ajándék, Sir Reginald Vallerynek.

– Vallery? – szölt Clavering hirtelen. – Maga az unokahúga? Nem is tudtam, hogy van unokahúga.

– Ismeri? – kérdezte a lány vidáman.

– Elég gyakran találkoztam vele, mielőtt Burmába mentem – válaszolt Clavering lassan. – Biztosan ugyanarról az emberről van szó. És maga az unokahúga!

Úgy beszélt, mintha ez a tény nagyon meglepte volna.

– Tulajdonképpen nem vagyok az unokahúga – magyarázta a lány ő a gyámom és bácsinak hívom, mert furcsa lenne őt Sir Reginaldnak szólítani.

– Értem – bólintott Clavering.

– Jól ismerte? – kérdezte a lány. – A barátja?

– Nem hiszem, hogy a barátjának nevezhetném magam – mondta Clavering szárazon és nem hiszem, hogy még emlékezne rám.

Meg akarta kérni a lányt, ne említse a nevét Vallery előtt, de azután meggondolta, úgy sem valószínű, hogy emlegeti.

– Remélem – szölt Clavering mikor ismét kiérték az utcára –, hogy még viszontláthatom.

– Persze, még találkozunk – ígérte a lány. – Nem, ne hívjon taxit.

Egy pillanatig hallgatott.

– Majdnem elfelejtkeztem a szivarokról – kiáltott fel –, igazán kellemetlen lett volna.

– Igen – mondta Clavering.

Vajon mit szólna hozzá, ha tudná, hogy a lánynak átadott csomag mentette meg az életét!

– Köszönöm a kedves délutánt, Clavering úr – szólt Pamela, mikor kezét fogtak. – Most megyek. Még néhány dolgot el kell intézzek, mielőtt hazamegyek.

Clavering nem szívesen engedte el a lányt, de semmi elfogadható kifogást nem talált, hogy továbbra is vele maradjon. Álmodozva ment az utcákon, éjjel a legszebb lányról álmodott.

Pamela Varney is álmodott.

VII. FEJEZET

A kancsal férfi színre lép

Nehezen lehetett odatalálni. Először Dentford egyik utcáján kellett végigmenni, azután befordulni egy mellékutcába, amely egy fasorhoz vezetett; ennek a végén állt az épület. Kávéháznak nevezték, a valóságban azonban éjszakai klubként működött. Itt lehetett találkozni és rokonszenves társaságban iddogni, de említésre méltó az is, hogy a legtöbb törvényellenes üzletet este tizenegy és hajnali négy között itt bonyolították le.

Az egyik asztalnál egy férfi ült magában, félig telt pohárral az asztalán, és különös mosollyal az arcán. A körülményekhez képest külseje kellemes, ha nincs egy feltűnő hibája. A szemei nem néztek egy irányba. Olyan mozgási önállóságra tettek szert, hogy a figyelmes szemlélő hosszabb vizsgálat után is azt képzelhette, hogy egyszerre két irányba néz.

Mikor a férfi hátratolta a kalapját, látszott, hogy haját a szokásosnál rövidebbre nyírták. Néhol egészen tövig. Az ember mindjárt rájött, hogy az illető az állami fegyházak lakója volt. Diol Slim nemrég szabadult Wandsworthból, ahova egy heves vita miatt zárták be. A vitát revolverekkel folytatták, de az szerencsére egyik résztvevőre sem végződött tragikusan. Ha még azt is elmondjuk, hogy New York állam egyik kisvárosa nagyon örülne, ha Diol Slim nevét törölhetné a születési anyakönyvből, mindent közöltünk, amit e pillanatban tudnunk kell róla.

Mikor körülnézett, ami különleges alkata miatt jóval szélesebb látókört nyújtott neki, mint másnak, olyan személy lépett be, akinek ebben a történetben fontos szerepe lesz. A közepesnél valamivel magasabb, rendkívül széles vállú férfi nagy, borzas újfundlandi kutyára emlékeztetett. Mikor észrevette társát felé indult.

– Hát itt vagy, Slim? – kérdezte, mikor az asztalhoz ért. A kancsal bólintott.

– Már azt hittem, hogy nem jössz, Markovits. Késtél.

A férfi összehúzta sűrű szemöldökét.

– Nem tehetek róla, nem én vagyok az oka. Hiszen tudod, hogy én csak egy...

- Ügynök vagy – szólt Slim.
- Igen, ügynök vagyok. Annak szolgállok, akinek te is.
- Mondd, miért sietsz annyira? Hiszen még nem is egyeztem bele. Szeretnék előbb többet hallani a dologról.
- Ugye nem esne nehezedre, hogy megölj valakit? – kérdezte a borzas férfi.
- Attól függ, hogy kit – válaszolta Slim hidegen. – A lövöldözés igazán nincs ellenemre. Ha örökre el akarsz valakit altatni, csak mondd el, hogy mit vétett, azután én ítéletet mondok felette.
- Jól van – szólt a másik halkán, bár félt, hogy a vele szemben ülő férfi nehézségeket okozhat ellenvetésével.
- Nincs ellenedre, hogy betörj egy házba? – kérdezte óvatosan.
- Semmi kifogásom ellene. Ha valakinek nincs elég esze ahhoz, hogy olyan helyre tegye az értékeit, ahol nem lehet őket ellopni, az megérdemli.
- Markovits komolyan bólogatott. A felelet kielégítette. Jó taktikus volt. Tudta, hogy Slim büszke betörői képességeire.
- Majd próbára teszem... tesszük a képességeidet – mondta Markovits halkán, mereven Slimre nézve.
- Csak lassan, túlságosan sietsz. Mit kapok? Tudni akarom, hogy állunk, mielőtt egy lépést is tennék az érdeketekben.
- Markovits összeráncolta homlokát.
- Az akarom tudni – folytatta Slim –, hogy kinek dolgozom. Ki van mögötted, Marky?
- Ezt nem közölhetem – válaszolta hidegen. – Még akkor sem, ha tudnám.
- Azt hiszem, hazudsz Marky – vélekedett Slim támadóan –, de ez most nem fontos. A lényeg; mit kapok a munkáért?
- Az eredménynek megfelelően fizetünk – mondta Markovits.
- Ez a ti szempontotokból nagyon helyes álláspont – jegyezte meg Slim de részemről elfogadhatatlan. Részt kérek a zsákmányból, sőt előleget is akarok.
- Igen, hogy előre leidd magad – mondta Markovits. – Elinnád az egész pénzt, és még talán el is mondanád valakinek, hogy mire készülsz.
- Rosszul ismersz, komám. Igaz, hogy szeretem az italt, de munka előtt sohasem iszom. Biztosan akarom tudni, hogy lesz-e mit csörgetni a zsebemben, ha elvégzem, amit akartok.
- Mindenesetre megfizetünk a kockázatért, és a fizetéssel elégedett leszel.
- Rendben van – egyezett bele Slim egyik szemével Markovits arcára, a másikkal a fülére nézve. – Még mindig nem szóltál az előlegről – folytatta a

kancsal. – Talán nem tetszik neked ez a gondolat?

Markovits a vállát vonogatta. ‘

– Ezt elintézhethetjük úgy, ahogy akarod.

– Akkor készen vagyunk. Halljuk a tervet!

Markovits a felszólításra előrehajolt és halk, suttogó hangon kezdett beszélni...

Mikor befejezte mondókáját, a kancsal helyeslően bólintott.

– Értem, Steve – mondta.

– Az én nevem nem Steve; Feodor Markovitsnak hívnak. Ezt már elégszer megmondtam neked.

– Igazad van – felelte Slim jókedvűen –, de ez olyan rettentően hosszú. Csak nem akarod, hogy ezt elmondjam, valahányszor szólni akarok hozzád? Ilyen hosszú névhez rövid az élet.

Markovits szomorúan csóválta a fejét. Slim mindig rejtély maradt előtte. Már sokszor dolgoztak együtt, de sohasem értette meg. Erről is beszélt, de csak óvatosan.

– Furcsa emberek vagytok ti, angolok – jegyezte meg és éppen példákat akart felhozni, amikor Slim közbevágtott.

– Én angol? – szólt a kancsal. – Azt már nem. Jól tudod, hogy az Egyesült Államok polgára vagyok.

– Az majdnem ugyanaz – vélekedett Markovits.

Slim már éppen fel akarta világosítani, hogy ez mennyire nem ugyanaz, de azután mást gondolt és elhalasztotta a vitát.

Ezek a buta anarchisták – Slim szemében mindenki anarchista volt, aki a kontinensen született –, mégis csak tudatlan disznók – gondolta magában.

VIII. FEJEZET

Félbeszakított álmok

Pamela Varney álmodott. Közvetlenül mellette halk léptek hallatszottak, a lány álmában arrafelé fordult és mosolyogni kezdett, mert azt álmodta, hogy Clavering várja.

A következő hangokra, két éles csattanásra azonban hirtelen felébredt. Ez kora hajnalban történt, az álomtól bódultán nem ismerte fel rögtön a helyzetet. A hold ugyan nem sütött, de nem volt olyan sötét, hogy ne láthatta volna a szoba sarkában, az íróasztal fölé hajló alakot. Az íróasztal zárja felett fehér fénysugár reszketett.

Egy pillanat alatt megértette, hogy mit jelent a fénysugár: a sötét alak betörő. Egy másodpercig habozott, aztán gyors elhatározásra jutott. Óvatos mozdulattal megcsavarta a kapcsolót. A következő pillanatban fény árasztotta el a szobát.

A férfi elugrott az íróasztaltól, és Pamela felé fordult. A lány két furcsa szemet látott: mintha a háta mögött néznének valamire, ez a benyomása olyan erős volt, hogy félig hátra is fordult.

Alig egy pillanatra fordította el tekintetét a férfiről, de ez elég volt arra, hogy valamit felkapjon az íróasztalról, majd furcsa, macskaszerű léptekkel végigszaladt a szobán, nekiment egy székeknek, és eltűnt a nyitott ajtó mögött a sötétben.

A feldöntött szék zaja visszhangzott az egész házban. Mikor a lány kilépett az ágyból, a távolban ajtócsapódást hallott, és a ház egyszerre életre kelt.

Pamela sietve papucsot húzott, s magára vette pongyoláját. A folyosóról léptek zaja, hangos kiáltozás hallatszott. Azután Vallery hangját hallotta, aki álmosan kérdezte, hogy mi történt.

A lányt a halban egész csapat izgatott cseléd és inas vette körül. Sir Reginald Vallery érdeklődött, hogy mit jelentsen ez a zaj, tizen feleltek neki egyszerre. Pamela hideg léghuzatot érzett és megremegett.

Vallery Pamelára tekintett, odalépett hozzá, feltűnően csíkozott pizsamájában.

– Mit csinálsz itt, Pam? – kérdezte. – Mi történt?

A lány röviden elmesélte mit látott, mire a báró elkomorodott.

– Betörő – mondta. – Biztosan a főajtón ment ki. Nyitva van. Jukes, csukja be az ajtót és kergesse vissza ezeket az ostoba asszonyokat az ágyukba. Megmondhatja nekik, hogy ne féljenek, senki sem vágja el a torkukat.

Ismét Pamelához fordult.

– Elvitt valamit? – kérdezte.

– Azt hiszem – válaszolta Pamela, visszaemlékezve a férfi gyors mozdulatára. – De nem tudom, hogy mit.

– Majd felmegyek és megnézzük. Úgy látom, nem sok ideje lehetett elvinni bármit is – állapította meg a báró, miután szemügyre vette a szobát.

Egy fiók nyitva állt, tartalma szemmel láthatóan érintetlen. A zárját felfeszítették, valószínűleg ennek a zaja ébresztette fel Pamelát.

– Úgy látszik, semmit sem vitt el – ismételte meg a báró. – Hiányzik valami, Pam?

– Igazán nem tudom – tűnődött a lány, de azután hirtelen eszébe jutott, hogy lefekvés előtt egy barna papírba burkolt csomagot tett a fiókba.

– Igen, elvitt valamit. Egy doboz szivart.

– Szivart? – kérdezte Vallery meglepetten, és csodálkozva nézett a lányra.

– Igen, a születésnapjára vettük – szolt Pamela. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, mikor látta, hogy a báró elmosolyodik.

– Furcsa dolog! Miért rabolna éppen szivarokat? Semmi mást nem vitt el?

– Igazán nem tudom, miért éppen a szivarokat kapta fel az asztalról – mondta a lány halkán. – Elég sokáig várt, hogy a dobozhoz nyúljon, csak mikor már villanyt gyújtottam.

– Talán tévedésből vitte el a dobozt, más valami helyett, – vélekedett a báró –, de ezt sem tartom valószínűnek. Miért éppen a te szobádat választotta? Hagyjuk holnapra az egészséget, feküdjünk le. Jó, hogy a néni nincs itthon, különben idegrohamot kapna.

A lány felderült arra a gondolatra, hogy nyugodt, csendes nagynénje így viselkedne.

– Holnap reggel majd idehívatom Basingstoke-ot – gondolta Vallery. – Jó éjszakát, Pam. Nem félsz?

– Nem. Jó éjszakát.

Az éjszaka hátralevő részében egyikük sem tudott már aludni.

IX. FEJEZET

Basingstoke akcióba lép

– Ugye tudja, Basingstoke – kérdezte Sir Reginald Vallery hogy időnként a birtokomban vannak okmányok, amelyeknek tulajdonképpen a Külügyi Hivatalban lenne a helyük. Tehát azt a lehetőséget sem szabad kizárni, hogy a betörő is ezeket az iratokat kereste. Megjegyzem, hogy az okmányokat rendszerint biztos helyen tartom.

– Manapság már egy betörő, különösen, ha okmányokat keres, könnyen elbánik akármilyen páncélszekrényvel – jelentette ki Basingstoke ellentmondást nem tűrő hangon.

– Nem kétlem – jelentette ki Sir Reginald szárazon. – Ezért nem teszem az okmányokat a páncélszekrényembe. Sokkal biztosabb rejtekhelyem van.

– Látom – mondta Basingstoke bizalmatlanul, mert semmit sem látott.

Sir Reginald Vallery hirtelen ránézett.

– Nem tartom őket sem a gyámlányom, sem a feleségem hálósobájában, mert ha már két ember ismer egy rejtekhelyet, akkor hamarosan az egész világ ismeri.

– Úgy van – mondta Basingstoke egyetértően és türelmesen várt.

– Nem kétlem, természetesen – folytatta Vallery hogy ha elmennék a Scotland Yardra, akkor hamarosan fényt derítenének mindenre. De az ő módszerük...

– Bocsánatot kérek – vágott közbe Basingstoke de az ő módszereik ugyanazok, mint az enyéme. Mindketten azzal kezdenék, hogy keresnénk valakit az ismerőseink között, aki specialista ezekben a dolgokban. Ezután megkérnénk, mondja el, hol járt akkor éjjel és csak akkor kezdenék valami másba, ha ártatlanságát hitelt érdemlően bebizonyítaná.

Sir Reginald helyeslően bólintott.

– Értem. Véleményem a következő: ha a rendőrséghez fordulok, akkor biztos, hogy a dolog gyorsan nyilvánosságra jut, amit, legalább is most még, szeretnék elkerülni. Maga azonban...

A mondatot nem fejezte be, hogy Basingstoke levonhassa a következtetést.

– Úgy van – mondta Basingstoke. – Szabad a szobát megtekintennem?

– Sem ujjlenyomatok, sem vérnyomok nincsenek – közölte Sir Reginald tréfásan, mire Basingstoke bosszúsán ráncolta a homlokát, mert olyan ember volt, aki önmagát és a mesterségét komolyan vette.

– Valóban, semmi – állapította meg Basingstoke halkán, miután megtekintette a szobát, és elisméltette a jelenet folytatását. – Ugye azt mondta, hogy Varney kisasszony az egyetlen, aki látta a betörőt?

Nagyon jól tudta, hogy Sir Reginald ezt mondta, de ilyen esetekben Basingstoke szokása szerint alkalmat adott azoknak, akikkel érintkezésbe lépett, hogy vallomásaikat ellenőrizhessék. Az eredmény sokszor meglepő volt.

– Igen – erősítette meg. – Talán beszélni akar vele?

– Az bizony jó lenne.

Sir Reginald becsengette Jukest, lehívatta Varney kisasszonyt a könyvtárszobába.

– Nagyon titokzatos – mormogta Basingstoke. Sir Reginald hirtelen hozzáfordult.

– Micsoda? – kérdezte.

– A szivardoboz ellopása – mondta a kis ember. – Furcsa eset...

– Igen – szólt a báró kurtán. – Mi a véleménye róla?

– Egyelőre még semmi, Sir Reginald.

– Miért éppen a szivarokat? – kérdezte magában. Karimájánál felemelte a kalapját, amelyet egész idő alatt a kezében tartott, és belenézett, mintha onnan várná a rejtély megoldását.

Sóhajtvá tette le a kalapot, miután semmi kielégítő választ nem kapott és a térdén himbálta.

Sir Reginald hirtelen felpillantott, mikor lépések hallatszottak.

– Végre itt van, Pam... a gyámleányom – közölte, majd így folytatta:

– Gyere be, Pam.

A belépő lány kíváncsian nézett hol az egyik, hol a másik férfira.

– Ez Basingstoke úr – mutatta be a férfit Sir Reginald. Szeretné, ha elmondanád, mi történt az éjjel.

Nem magyarázta meg a kis ember jövetelének okát, talán azt hitte, hogy Pamela úgylis tudja.

A lány leült, gyámjára tekintett, mintha utasításokat várna tőle.

– Varney kisasszony – kezdte a kis ember előrehajolva, miközben majdnem leejtette kalapját –, nagyon szeretnék mindenről tudni, ami az éjjel történt.

Úgy beszélt, mintha a lány vallomását kegynek tartaná. Pamela alig tudta nevetését elfojtani, mikor látta, hogy milyen kíváncsian várja a szavait.

– Nincs sok mondanivalóm – kezdte a lány, s lassan és röviden beszámolt az esetről.

Amint Pamela beszélni kezdett, Basingstoke hátradőlt székében, és behunyt szemmel hallgatta a történetet.

– Jól van – szólt, mikor Pamela elhallgatott. A lány észrevette, hogy még mindig nem nyitotta ki a szemét.

– Le tudná írni azt az embert?

– Nehezen – habozott Pamela. – Csak a szeme tűnt fel, hiszen sötét volt.

Basingstoke helyeslően bólogatott.

– Mi volt a szemével? – kérdezte.

– Mikor rám nézett, úgy látszott, mintha nem is rám nézne. Mintha mögöttem vagy inkább mellettem nézett volna valamit. Sőt, emlékszem, hogy még hátra is néztem, hogy nincs-e ott valami.

– Kancsal volt talán?

– Lehet, azt hiszem.

Basingstoke még feltett néhány kérdést; milyen volt a szivardoboz, mekkora, hogyan csomagolták, hol vette és így tovább.

– Készen vagyunk – mondta végül, idegesen forgatva a kalapját.

– Befejeztük, Pam – jelentette ki Sir Reginald is, mire a lány megkönnyebbülten távozott.

– Van még valami? – kérdezte Vallery, mikor ismét egyedül maradtak.

– Igen – válaszolta Basingstoke. – Zavarban vagyok, Sir Reginald. – Azt hiszem van valami, amit még nem látunk tisztán. Az ember nem tör be egy házba, hogy ellopjon egy doboz szivart, mégis a betörője – úgy beszélt, mintha a betörő Vallery tulajdona lett volna – csak azért jött. Pont abba a szobába hatolt be, ahol a doboz volt, tudta, hol keresse. Hogy honnan, nem tudom. Ha megkockáztathatok egy feltevést, azt mondanám, hogy nem szivardobozt keresett, hanem valamit, ami hasonlít hozzá.

– Lehetséges – válaszolt Vallery. – Készen vagyunk?

– Még valamit szeretnék mondani – szólt Basingstoke lassan. – Varney kisasszony nem mondott el mindent. Valamit elhallgatott.

– Igazán? – kérdezte Sir Reginald fagyosan. – Azt hiszem, téved, Basingstoke.

– Biztosan tudom, hogy nem tévedek. Nem mondom, hogy amit mondott, az

hazugság lett volna vagy szándékosan eltitkolt valamit. Csak nem mondott el mindent a dobozzal kapcsolatban.

– Miből gondolja ezt?

– Nagyon egyszerű. Azt hiszem, ön nem vette észre, mert amikor beszélt az arcát nézte. Ez pedig megakadályozza az alapos hiegfigyelést. Velem is előfordult volna, ha nyitott szemmel hallgatom, én azonban a hangjára koncentráltam, azokra az apró hangzásbeli változásokra, amelyekkel senki sem törődik, pedig sokszor nagyon fontosak. Mikor elmondta, hogyan vásárolta és hozta haza a szivarokat, a mondatok első szavát olyan hangosan ejtette, mintha el akarna hallgatni valamit. Úgy érezte, hogy semmi köze sincs a tárgyhöz. Szeretném tudni, mi lehet az, mert épp a jelentéktelen dolgok, amelyekről azt hisz- szük, hogy nem tartoznak a tárgyhöz, a legfontosabbak.

– Ha valóban ezt hiszi, mindent megtudhatunk – ajánlotta a báró.

– Ismét ki akarja kérdezni? Az lenne a legrosszabb. Más módot kell kitalálnom.

– Ha azt gondolja, hogy Varney kisasszony összeköttetésben van a tolvajjal, vagy tudja, ki az és mit keresett, téved.

Basingstoke komolyan bólogatott.

– Egyáltalán nem hiszem – vallotta be őszintén. – Sőt, inkább még nálunk is kevesebbet tud.

– Pedig mi semmit sem tudunk – sóhajtott a báró.

– Dehogynem – mondta Basingstoke – tudjuk, hogy egy betörő nem egy doboz szivarért feszíti fel egy nő íróasztalát. Ez ellenkezik a dolgok természetével. Ez olyan, mintha valaki állatorvoshoz menne, amikor orvosra van szüksége, bár a hasonlat egy kissé sántít. Egy betörő ennyire nem téved. Azt hiszem, hogy már a kiindulópontunk sem volt helyes. Kétféleképpen lehet a dolgot feltételezni – folytatta Basingstoke újból behunyva a szemét. – A kiindulópont az, hogy Varney kisasszony birtokában van valami, amit érdemes ellopni. Tehát vagy az illető értesülései rosszak, vagy pedig Varney kisasszonyt tévesztette össze valakivel, aki nagyon hasonlít rá.

– Maga nagyon okos ember, Basingstoke – dicsérte Sir Reginald –, annak ellenére, hogy a rangooni ügyben kudarcot vallott.

– Nem vagyok okos – felelte lágyan –, csak gondos és alapos. Minden apróságra figyelni kell, mert mindennek van értelme. Az egyes részleteket könnyű összeszedni, de a kérdés az, hogyan állítottuk őket össze. Itt érvényesül azután a tapasztalat és a gyakorlat. Vegyük például a betörőt. A hibás szeme

miatt könnyű lesz megtalálni. Azt hiszem, legjobb lesz azzal kezdeni, hogy őt keressük.

– Tehát a bűnözők között akarja megkezdeni a kutatást?

– Nem egészen. Inkább azokban a körökben, ahol jól ismerik őket. A Scotland Yard...

– Nem akarom, hogy a Scotland Yard tudjon a dolgról – vágott közbe a báró élesen.

– Nem is tud majd róla semmit – csillapította Basingstoke. – Elmegyek hozzájuk információért, de ez nem kötelez arra, hogy nekem is meg kell mondanom, miről van szó. Most megyek, Sir Reginald. Ha megtudok valamit, majd értesítem.

X. FEJEZET

Vihar előtti csend

Ha valaki elveszíti vagyona legnagyobb részét egy olyan országban, amelyben az éghajlat, az árak és az általános gazdasági helyzet visszaretenti az európaiakat, bizonyára nem habozik, hogy akármilyen munkába belevágjon, ha egyszer hazatért Angliába.

Clavering is furcsa foglalkozásokkal próbálkozott abban a reményben, hogy sikerül valamit elérnie.

Hiszen voltak még rokonai, elsősorban az a nagybácsi, akiről Ormiston is tudta, hogy összevesztek. Pénze is volt még valahol, amely apja birtokából származott, de egyiket sem akarta igénybe venni, a saját lábán próbált boldogulni.

Angliába elsősorban azért tért vissza, mert elege volt a trópusokból, az Ormistontól kapott pénz és a férfi eltűnése az utolsó lökést jelentette a számára. Hajóra szállt mielőtt határozott volna, hogy mit tegyen.

Egy ideig Londonban dolgozott egy villamosvasúti társaságnál, de ott kellett hagynia állását, mert összeütközésbe került a szakszervezettel. Nem volt tagja a szakszervezetnek, és amikor felszólították belépésre, határozottan nemet mondott, kijelentve, hogy ellenkezik a meggyőződésével.

Ezután a chatlami dokkokban végzett ácsmunkát, de innen is távoznia kellett hasonló okok miatt, így visszatért Londonba, hogy itt találjon megélhetést. Helyzete nem volt rossz, olyan szerényen élt, hogy nem fogyasztotta kis tőkáját, inkább növelte.

Megismerkedése Pamelával arra készítette, hogy a lány közelében maradjon. Mikor a gondviselés ismét összehozta őket az Oxford Streeten és a lány elmondta a betörést, Clavering olyan hangosan háborgott, mintha máris joga lenne a lányhoz.

– Nem sokat tud rólam, Pam – jelentette ki Clavering egyik találkozásukon mégis szeretném, ha elhinné, nem vagyok rossz ember. Nem sok javam van ezen a világon, az egyetlen alkalmat, hogy sok pénzt keressek, a saját hibámon kívül elszalasztottam. Gondolom elég fiatal vagyok ahhoz, hogy dolgozzam,

nem félek a munkától, ha tudom, maga segít, bátorít.

Ez egyáltalán nem hangzott lánykérésnek, mégis volt valami benne, ami hatott a lányra, aki tulajdonképpen nem is értette, mi történt. Később nagyon csodálkozott, milyen könnyen esett Clavering karjába.

Nem mondta meg Claveringnek, hogy a pénz nem fontos, mert van neki elég mindkettőjüknek. Apja északi gondolkozását örökölte, aki az embereket képességeik és akaraterejük, nem pénzük alapján ítélte meg.

– Nem lesz semmi baj. Azt hiszem Hugh, hogy nagyon boldogok leszünk.

– Én is azt hiszem, drágám.

Megegyeztek abban, hogy Clavering nem fordul Sir Reginaldhoz állásért, s okosabb, ha a lány sem említi jegyese nevét gyámja előtt.

Mikor Clavering hazaért, egy levél várta. Nagyon csodálkozott, mikor meglátta nevét a borítékon, mert azt hitte, hogy Pamelán kívül senki sem tudja jelenlegi címét. Még jobban meglepődött azonban, amikor a borítékon egy bank nevét látta, mert már olyan régen nem volt dolga semmiféle bankkal, hogy szinte meg is feledkezett létezésükről.

Feltépte a borítékot, egy levél és egy utalvány esett ki belőle. Az utalvány háromjegyű számról szólt, a kísérőlevélből pedig kiderült, hogy a pénz rendelkezésére áll, bármikor felveheti.

Törte a fejét, kitől, honnan kapta a pénzt, mert a levél nem tartalmazott felvilágosítást.

Másnap reggel telefonon lemondott egy állásról, amelyet aznap kellett volna elfoglalnia. A bankban megtudta, hogy az összeget Frewes, Baron és Frewes ügyvédek fizették be. Frewes Charles, aki a céget képviselte közölte, hogy a pénz apja birtokának jövedelméből származik. Ez csak egy kis része az öt megillető résznek, de remélik, hogy az összeg átmenetileg kisegíti.

– Önök kezelik apám birtokát? – kérdezte Clavering minden kertelés nélkül.

Frewes köhécselni kezdett és azt mondta: nem. Legalább tíz percig tartott, amíg ezt kíméletesen előadta.

– Hát akkor kitől kapták az utasítást?

Ezt Frewes úr nem közölte. A pénz a jövedelméből származik – mondta –, az utasítás pedig máshonnan.

– Egy ügyfelünktől – mondta Frewes őszinteségi rohamában.

– Akinek a nevét persze nem árulja el – jelentette ki Clavering.

Frewes bólintott.

- Tőle tudják a címemet is? – kockáztatta meg Clavering.
- Úgy van – ismerte el Frewes.
- Szeretném tudni, honnan tudta a címemet. Nem mondaná meg?

Frewes tétovázva nézett körül, Clavering úgy látta, hogy erre vonatkozóan az ügyvéd nem kapott utasítást. Egy pillanatig remélte, hogy Frewes talán felvilágosítja, de csalódnia kellett. Az üzleti óvatosság meghiúsította, hogy az ügyvéd bármit mondjon.

– Sajnálom – mentegetődzött az orrát dörzsölve –, de az ügyfelem engedélye nélkül nem mondhatok semmit...

Akárkinek is köszönhetem – gondolta Clavering, miután eltávozott –, mindent megtett, hogy ne juthassak a nyomára. Csak nem a drága nagybácsim akar így kiengesztelni azokért a szép jelzőkért, amelyeket a fejemhez vágott?

Tudta, hogy apja birtoka adósságokkal terhelt; a befektetések mindig több pénzt nyeltek el, mint amennyi jövedelmet hoztak. Mégis, úgy látszott, hogy valamelyik befektetés gyümölcsözővé vált, bár a titokzatosság, melybe a dolgot burkolták, nagyon izgatta Claveringet.

Még ha fel is tételezte, hogy nagybátyja megszerezte a címét, nem tudta elképzelni, miképpen sikerülhetett. Pamet kivéve senki sem tudhatta, a lányban pedig bízott.

Most, hogy a jövője biztosítva volt és állandó jövedelemben reménykedhetett, más, kényelmesebb lakás után kellett néznie. Alig egy hét alatt megfelelő lakásba költözött a Maida Vale-en.

A Vallery-házban történt betörés, amelyről Pamela beszámolt, egy ideig foglalkoztatta, de nem sokáig. Megállapította, hogy Londonban épp úgy vannak éjjeli látogatók, mint Burmában, s hamarosan elfelejtkezett az egésztől. Eszébe jutott még, hogy van valami hasonlóság a két eset között, amennyiben olyasmit akartak ellopni, ami később értéktelennek bizonyult. A két betörés közötti kapcsolat lehetősége eszébe sem jutott.

Következő találkozásukon elmondta Pamelának, hogy körülményei megváltoztak, később pedig elvitte őt a Maida Vale-re és megmutatta új otthonát.

A rakparton egyszerre észrevette, hogy valaki követi, de amikor óvatosan hátranézett, senkit sem látott, aki gyanúsán viselkedett volna. Elég nagy tömeg járt a rakparton, ez megakadályozta az alapos vizsgálatot.

Már vissza is fordult, amikor feltűnt egy férfi, aki látszólag egy üzlet kirakatát szemlélte. Egyszerűen öltözött, nem volt rajta semmi, amiben elütött a

rakparton látható ezrektől.

Arca mégis felkeltette Clavering figyelmét. Egy kínai nyugodt, szenvtelen arcát látta, bár a férfi szemét szemüveg takarta, amely visszaverte a napfényt, Clavering mégis úgy érezte, hogy valahol, valamikor már látta ezt az embert.

A másik ugyanabban a pillanatban észrevette, hogy valaki figyeli. Clavering felé fordult. Szemében, most, hogy a napfény nem esett a szemüvegre, nem volt semmi érdeklődés. Claveringet figyelemre sem méltatva, tovább ment. Clavering úgy érezte, hogy a férfi hasonlatossága valakivel, akit egyszer látott, játékot űzött vele.

XI. FEJEZET

A bűntény

Ahogy a kulcsot a zárba illesztette, Clavinget meglepte, hogy a lakásban ég a villany. Ez nem csak szokatlan, de nyugtalanító is volt, mert akárhogy próbálta, nem tudta elképzelni, hogy ő hagyta feledékenységből égve. Kora délután ment el hazulról, s most már majdnem tizenegy óra, tudta, hogy nem ő gyújtotta meg a villanyt.

Az ajtót óvatosan csukta be, nem akarta érkezését mindjárt elárulni. Nesztelenül végigment a folyosón. Nappali szobájának ajtaja zárva volt, de alatta vékony fénysáv látszott.

Egyik kezét a kilincsre téve, feszülten figyelt. Síri csend volt. Egy másodperc töredékéig habozott, mert fegyver nélkül, pusztá ökölrel, kevés ember szeret ismeretlen veszéllyel szembeszállni. Azután összeszedte minden bátorságát, hirtelen mozdulattal kitérte az ajtót és belépett a szobába.

Egy pillanatig a rémülettől földbe gyökeredzett a lába, azután teljes nyugalommal becsukta maga mögött az ajtót.

A szoba közepén egy férfi feküdt. Melle körül csupa vér volt. Arcán még most is meglepetés és düh tükröződött.

Claving letérdelt a férfi mellé és gyorsan, alaposan megvizsgálta. Semmi kétség, már nem élt. Szíven szúrták, ezt a tényt a fehér ingén látható vágás világosan mutatta.

Késedelem nélkül értesítenie kellett a rendőrséget. A házban nem volt telefon, de a lakásától pár lépésre tudott egy nyilvános fülkét. Már éppen indult, mikor eszébe jutott valami. Odalépett a lámpához és megfogta a körtét. Még alig volt meleg.

– Érdekes – gondolta Claving. – A gyilkosnak néhány perccel előttem kellett távoznia. Úgy látszik, az egész nem tarthatott soká.

Később, amikor átgondolta az éjszaka eseményeit, maga is elcsodálkozott, mennyire nyugodtan cselekedett.

A telefonfülkéhez sietett. Elfelejtett kalapot venni, így izgatottságát a késő éjjeli szél jótékonyan lehűtötte. Mire a fülkéhez ért, már nem érezte ereiben a

vér rohanását, a szíve se dobogott oly hevesen, mint egy gőzgép. Késedelem nélkül megkapta a rendőrséget, egészen nyugodtan beszélt, és épp indult volna vissza a lakása felé, amikor megpillantotta egy rendőr széles vállát, sisakját.

Odakiáltott neki. A rendőr megfordult és felément.

– Valami baj van? – kérdezte, majd mikor a fény Clavering arcára esett, mellé lépett.

– Igen – válaszolta Clavering. – Gyilkosság történt a lakásomban.

A rendőr csodálkozva nézett rá.

– Gyilkosság? – ismételte. – Hol?

– Jöjjön velem – kérte Clavering –, megmutatom. Útközben pedig mindent elmondok.

– De a kapitányságot... – kezdte a rendőr.

– Telefonáltam – vágott közbe Clavering –, már jönnek.

Karonfogta a rendőrt és elindultak a házához.

– Ki az? – kérdezte a rendőr.

– Kicsoda? A meggyilkolt ember? Nem tudom. Este nem voltam otthon; mikor hazajöttem, világosságot láttam a szobámban, kinyitottam az ajtót és ott találtam holtan a padlón.

– Talán csak elájult – vélekedett a rendőr.

– Egészen biztosan meghalt. Szíven szúrták.

– Fegyvert nem talált?

– Nem is kerestem. Mikor láttam, hogy halott és már nem lehet segíteni rajta, telefonszámon kerestem, hogy a rendőrségnek bejelentsem.

– Ha szíven szúrták, akkor kellett volna valami késnek lennie – mondta a rendőr csökönyösen.

Clavering a rendőrrre pillantott, csak nagy erőfeszítéssel sikerült egy gúnyos megjegyzést lenyelnie.

– Lehetséges – válaszolta szelíden. – Én nem láttam.

Együtt mentek fel a lépcsőn, Claveringnek eközben feltűnt, hogy a rendőr mindig közvetlenül mellette marad. Látszott rajta, nem mer kockáztatni. Hiszen lehetséges, hogy Claveringnek is része van a gyilkosságban. Akárhogy is, a rendőr vigyázott, hogy Clavering mindig a keze ügyében maradjon.

A rend őrének nyugodtsága akkor is zavartalan maradt, mikor beléptek a szobába. Először a padlón fekvő holttestre, majd Claveringre nézett.

– Ez bizony meghalt – közölte, azután rendszeres alapossággal elővette könyvecskéjét és megnyálazta ceruzáját.

– Mondjon el mindent, kérem.

Clavering röviden közölte amit tudott, ő pedig időnként jegyezgetett.

Alig készültek el, amikor a lépcsőről a nyitvahagyott ajtón át lépések hallatszottak. A rendőri bizottság megérkezett.

Az ajtón belépő magas férfit a rendőr alázatosan felügyelő úrnak szólította. Clavering később megtudta, hogy Stormnak hívják, aki másodpercen belül mindenről tájékozódott.

– Ön Clavering úr? – kérdezte Hugh-hoz fordulva.

– Igen – közölte Clavering, akinek feltűnt a felügyelő nyers modora.

Egymás szemébe néztek, és a rendőrfelügyelő, aki általában néhány másodperc alatt kiismeri az embereket, barátságosabb lett.

– Nehéz eset, Clavering úr. Kérem, meséljen el mindent a legapróbb részletekig. Telefonhívása szerencsére az örszobában talált.

Elhallgatta, hogy a Scotland Yardról jött. Félt attól, ha ezt Hugh megtudja, túlságosan óvatos lesz.

Clavering újból elmondta az egész történetet. Mikor befejezte, Storm megsimogatta sima, frissen borotvált állát.

– Tehát nem ismeri? – kérdezte.

– Soha életemben nem láttam – jelentette ki határozottan Clavering.

– Kíváncsi vagyok, hol lehet a kés, amellyel leszúrták.

Körüljáratta szemét a szobában.

– Keleten járt? – kérdezte.

– Igen – felelte Clavering, aki nem tudta, mi a kérdés célja.

– Úgy látom, a Maláj-félszigeten...

– Főképpen Burmában. Honnan tudja?

Storm a szoba túlsó fala felé intett a fejével.

– Egy maláj krist látok a falon. Érdekes fegyver, nem?

Odalépett az állványhoz, és levette a krist. Hirtelen megfordult, arca elkomorodott. Maga elé tartotta a krist, a többiek rémülten látták, hogy a pengéje csupa vér.

– Hát ez az a fegyver – állapította meg Storm olyan halkán, mintha magában beszélne –, rosszul áll az ügye, Clavering úr.

Clavering nem válaszolt, ez neki is eszébe jutott.

Elmosolyodott, mert arra gondolt, hogy tud alibit bizonyítani.

– Azt hiszem beszámolhatok arról, hol jártam az éjjel – szólt, de megerőltetésébe került szilárd hangon beszélnie.

Storm bólintott:

– Remélem is.

A lépcsőn újra lépések hangzottak. Megérkezett a rendőrorvos.

– Ne haragudjék, hogy megvárakoztattam, Storm. – Mi van?

Azután meglátta a krist, amit a felügyelő még mindig a kezében tartott.

– Gyilkosság? – kérdezte és máris a holttest felé fordult.

A vizsgálat rövid ideig tartott.

– Nincs félórája, hogy meghalt – közölte a rendőrorvos.

Clavering önkéntelenül a kandallón álló órára nézett, meglepetésében majdnem felkiáltott. Tizenegy óra húsz percet mutatott, és amikor belépett a házba, hallotta az órát ütni.

Storm érdeklődve nézett Claveringre.

– Hány órakor fedezte fel a holttestet? – kérdezte.

– Talán egy perccel múlt tizenegy óra – vallotta be Clavering. – Emlékszem, hogy az óra éppen tizenegyet ütött, mikor beléptem az előszobába.

– Ah! – kiáltott Storm, de ez az egy szó nagyon sokat jelentett. Clavering vallomásából a legjobb esetben is arra következtethettek, hogy a gyilkosság ugyanabban a pillanatban történt, amikor belépett a házba. A másik következtetés szerint, amely rendőri szempontból az egyetlen lehetséges elgondolás volt: Clavering a gyilkos. Hugh elvörösödött, mert ilyenkor rendszerint az ártatlan jön zavarba.

Annak a lehetősége is fennállt, hogy a gyilkos még a lakásban tartózkodott, amikor Clavering hazaért. Agya lázasan dolgozott. Hiszen akkor láthatta őt, talán közvetlenül utána hagyta el a házat.

Az orvos újból megvizsgálta a hullát, egyszercsak felkiáltott.

– Nézzen ide, Storm. Van itt valami, ami bizonyára érdeklí.

– Micsoda? – kérdezte a felügyelő, még mindig a kezében tartva a véres krist, lehajolt.

Az orvos ujjával a halott ököibe szorított jobb kezére mutatott, amelyben mintegy tíz hajszálat szorongatott. A hajszálak hosszúak voltak, és aranyosan csillogtak.

– Első pillanatra kijelenthetem, hogy női haj – állapította meg az orvos.

– Milyen furcsa a színe – dörmögte a felügyelő. – Majdnem olyan, mint az arany, ugye?

– Igen, szalmasárgának mondhatnánk.

Clavering elsápadt, mert eszébe jutott, hogy ismerősei közül csak

Pamelának szalmasárga a haja.

XII. FEJEZET

Az ezüst agár

– Nő van a dologban – jelentette ki Storm támadóan.

A felfedezést követően egész viselkedése megváltozott. Az a tény, hogy a tragédiába nő is belekeveredett, megoldhatóvá tette a rejtélyt. Két ember találkozik, összevesznek egy asszony miatt, az egyik lekapja a falról a krist és agyonszúrja a másikat, azután visszateszi a helyére a fegyvert, abban a reményben, hogy a futólagos vizsgálat alatt nem akadnak rá; azután közli a rendőrséggel, hogy hazaérkezésekor holttestet talált a lakásában. Minden kristálytisztán állt előtte.

Mégsem tudja teljesen megérteni Clavering viselkedését. Nem látszott bűnösnek, mégis mintha félt volna valamitől. A felügyelő rossz alapokon elindulva ugyan, de arra a helyes következtetésre jutott, hogy Clavering inkább a nőre gondolt, mint önmagára.

Felemelték a hullát. Valami megcsillant a padlón, amit eddig eltakart a holttest. Storm úgy csapott le rá, mint a sólyom a verébre. A tárggyal a kezében felegyenesedett és megnézte.

Egy óralánc darabja volt, talán hat láncszem, amelynek végén egy agár formájú, kis ezüst jelvény lógott.

Alaposan megvizsgálta a jelvényt. A hátlapjára Valamikor egy számot vagy egy szót véstek, de annyira össze volt már karcolva, hogy olvashatatlanná vált.

– Látta ezt valamikor? – kérdezte a felügyelő, Clavering felé nyújtva a jelvényt.

Storm különös képet nyújtott, egyik kezében a vérfoltos krissel, a másik kezében a láncsal és a jelvénnel. Arca ugyan mozdulatlan volt, de hideg szeme vádlóan tekintett Claveringre.

– Nem – felelte Clavering szárazon –, sohasem láttam.

Tudta, akármilyen is történik, nem szabad elvesztenie a fejét. Nemcsak ő volt gyanús, de az is előfordulhat, hogy ha nem vigyáz, Pam is belekeveredik a dologba. Minden áron meg kell akadályozni, hogy a rendőrség rájöjjön Pam létezésére. A félelmetes és magabiztos felügyelő viselkedése nyugtalanította

Claveringet. A szemébe nézett:

– Miért gondolja?

Storm vállat vont.

– Csak úgy – válaszolta közömbösen. – Azt hittem, talán a magáé.

Az egyik mondat ellentmondott a másiknak, de a pillanat izgalmában ezt egyikük sem vette észre.

– Nem az enyém – közölte ismét Clavering és megmutatta a karóráját.

– A háború alatt kaptam.

Storm elgondolkozva bólogatott. Azután odament a falhoz, visszatette a helyére a krist, majd embereihez fordult és utasításokat adott a hulla elszállítására. Mielőtt eltávozott, átkutatta a halott zsebeit. Semmit sem talált, ami segítette a halott személyazonosságának megállapítását.

Az egyetlen tárgy, ami a kutatások során előkerült, egy ismétlőpisztoly volt.

– Most elmegyek és jelentést teszek – közölte a felügyelő. – Sajnálom, hogy ennyi ideig alkalmatlankodtam. Ha nincs ellenére, egyik emberemet reggelig itthagynom, vigyázzon kérem, hogy a szobában minden érintetlenül maradjon.

– Az ember itt maradhat – egyezett bele Clavering nincs kifogásom ellene, sőt örülök, hogy nem leszek egyedül. Semmihez sem nyúlok.

– Láthatom valamikor a nap folyamán? – kérdezte a felügyelő.

– Ne féljen nem szököm el.

– Nem így értettem. Arra gondoltam, hogy talán a gyilkos visszajön.

Ezzel eltávozott, anélkül, hogy szavait megmagyarázta volna.

Storm felügyelő jelentésében a következőket írta: „A bűntényben sok a szokatlan körülmény. A gyilkosságot férfi követte el, mert a krist markolatig beledöfték az áldozatba és pedig oly módon, ami nagy anatómiai tudásra vall. Ellenben a férfi kezében talált hajszálak egy nő bűnrészességére is mutatnak.

Semmi okom sincs kételkedni a lakás tulajdonosa, Hugh Clavering jóhiszeműségében vagy őszinteségében, kivéve azt, hogy vallomása nem mindenben felel meg az eddig talált nyomoknak. Mindenesetre fel kell deríteni Clavering múltját, erről talán már a mai nap folyamán jelentést tehetek.

Az ezüst agarat ábrázoló jelvény – ezt egy lánchoz erősítve a holttest alatt találtuk –, egyelőre semmi felvilágosítást nem nyújt. A legsürgősebben érintkezésbe lépek a Külügyi Hivatallal, kikérem szakértelmüket, de nem hiszem, hogy valami eredményre jutnánk. Véleményemben megerősít az, hogy a jelvény hátán lévő szó vagy szám olvashatatlan.”

Pamela a reggeli lapokból szerzett tudomást a gyilkosságról, szívét mintha egy jeges kéz szorította volna össze. Clavering nevének említése a tragédiával kapcsolatban megrémítette.

Sir Reginald reggelizés közben olvasta a hírt, amit később kivágott az újságból és a tárcájába tett.

Pamela megszokta, hogy ösztönösen cselekedjék, és mivel az, amit az újságban olvasott, képtelenné tette a helyzet megítélésére, amint alkalma nyílt, azzal a szándékkal távozott el, hogy elmegy Claveringhez. Eltekintve attól, hogy kötelességének tartotta a kritikus órákban jegyese mellett lenni, megvolt az oka, hogy minél előbb beszéljen vele.

Alig indult el hazulról, mikor Storm felügyelőt jelentették.

– Sajnálom, hogy ilyen korán zavarom – mondta Vallerynek –, de az ügy fontos, és azt hiszem, ön felvilágosítást nyújthat. Kérem, hogy mindent, amit mondok, tekintsen szigorúan bizalmasnak.

A bevezetés sok kívánnivalót hagyott hátra, de ha Stormnak az volt a célja, hogy felkeltse a báró érdeklődését, akkor csak részben ért el sikert.

– Mit kíván? – kérdezte. – Talán ellopták a legújabb hadihajók terveit, vagy attól félnek, hogy meg akarják kaparintani a koronaékszereket?

– Nem – válaszolta a felügyelő türelmesen. – Másról van szó. Olvasta reggel az újságot?

– Igen. Talán valamelyik hírrel kapcsolatban van itt?

– A Maida Vale-en történt tragédia miatt.

– Ah, tudom. Egy Clavering nevű emberről azt hiszik, hogy meggyilkolt valakit, ugye?

– Nem jól értette a dolgot – igazította helyre Storm, és ezzel minden titkolózás nélkül elmondta az előző éjjeli eseményeket.

– Nagyon érdekes, Clavering szénája úgy látszik, rosszul áll.

– Bizonyos mértékig. Storm nem mert őszintén nyilatkozni, mert attól félt, hogy gyanúját mindjárt vádnak tartanák.

– Egy nő is van a dologban, ez még zavarosabbá teszi az ügyet. Persze, ha egyszer megtaláljuk azt a nőt – úgy beszélt, mintha ez biztos lenne –, akkor azonnal megoldódik a rejtély.

– Én is azt hiszem. „Keresd az asszonyt!” Miért jött tulajdonképpen hozzám?

– Azért – világosította fel a felügyelő –, mert ön szoros kapcsolatban áll a Külügyi Hivatallal, és talán megszerezne egy olyan felvilágosítást, amelyet én

nem szeretnék közvetlenül kérni.

– Más szavakkal – incselkedett Vallery azt akarja, hogy államtitkokat áruljak el.

Storm bólintott.

– Körülbelül így áll a dolog. Nem akarok a kapitánysághoz fordulni – folytatta őszintén –, mert a gyilkos talán engem is figyel és megijed, mielőtt elfoghatnám.

– Tehát összekötőnek akar felhasználni. Mi az első feladatom?

Storm elővette az ezüst láncot a ráerősített jelvénnel.

– Megtudhatná, hogy ezt mikor és kinek adták?

Sir Reginald Vallery kezébe vette a bűnjelet, alaposan megvizsgálta. Egy idő múlva Stormra nézett.

– Tudja – kérdezte csodálkozva –, hogy ez az ezüst agár mit jelent?

– Igen, kötelességem, hogy ezekről a dolgokról mindent tudjak.

– Hát mi ez? – kérdezte Vallery elővigyázatosan.

– Egy királyi futár jelvénye – válaszolta Storm felügyelő.

– Helyes, de nem tudom, mit tehetnék én ebben az ügyben.

Vallery nagyon nehézkes volt ma reggel, de Storm nem mutatta bosszankodását. Némegyszer dolgozott már diplomáciai ügyekben, tudta, hogy a kerülő út sokszor a legrövidebb.

– A jelvényeken minden esetben van valami jelzés. Biztosra veszem, hogy a Külügyi Hivatal nem adja ki őket akárkinek. Amennyire a dolgokat ismerem, bizonyára körülményes utasítások szabályozzák a jelvények kiadásának módját.

Vallery helyeslően bólintott.

– A hátlaapon levő számról láthatja, hogy a jelvényről kimutatást vezetnek.

– Ez kétségtelen, de ebben az esetben nem sokra jutunk vele, mert a számot olvashatatlaná tették.

– Az is lehetséges azonban, hogy csak nagyon ügyes hamisítványról van szó – vélekedett Vallery.

– Lehetséges, de kevéssé valószínű. Segítségemre lenne a tulajdonos megállapításában? Ha megkapnám azoknak a névsorát – azt hiszem nem lesznek sokan –, akiknek ilyen jelvény van a birtokukban, hamarosan célhoz érhetnénk. Megtenné?

– Igen. Mint nyugalmazott államtitkár...

– Értem – mondta a felügyelő. – Biztosíthatom, hogy az okmányt bizalmasnak tekintem, ki sem adom a kezemből és amint felhasználtam,

megsemmisítem.

– Erről később még beszélhetünk. Csak nem gyanúsít egy királyi futárt a gyilkossággal?

– Semmit sem tudok. Van vagy féltucat elméletem, de egyikkel sem jutok messzire.

– Claveringről már tud valamit? – kérdezte Vallery hirtelen.

– Csak amit ő mondott. Még nem volt időm a múltját kinyomozni. Talán ön tud róla valamit mondani?

– Azt hiszem, semmit. Mit mondott, honnan jött?

– Keletről. Burmában volt hosszabb ideig. Nem tudna a világnak erről a részéről valamit mondani, Sir Vallery?

– Egy ideig a Straits Settlementsben éltem – vallotta be Vallery. – De az nem Burma.

– Hiszen egymás mellett vannak – vetette ellen Storm, akinek nem voltak helyes fogalmai arról, mit jelent Keleten az, ha két ország egymás mellett található. – Lehetségesnek tartaná, hogy Clavering bajbajutott?

– Mennyiben?

– Titkos társaságok vagy más hasonló dolgok miatt? – kérdezte Storm, bár tudta, hogy titkos társaságok inkább Európában működnek.

– Nem hiszem, hogy fehér ember bejuthatna azokba a társaságokba. Van természetesen egész sereg titkos egyesület a gumiültetvényeken, a kínai kulik között, a Szerető Szívek Társasága, Triad Társaságok és így tovább.

– És ha ezek egyikét megsértette volna?

– Ha bármit elkövetett ellenük, nem nyugodnának, amíg kézbe nem kaparintják. De nem Claveringet gyilkolták meg, hanem mást. Ki az áldozat tulajdonképpen?

– Még nem tudtuk megállapítani a személyazonosságát, európainak látszik. Azt hiszem, kínai vér is folyt benne, bár ebben nem vagyok biztos.

– Tehát azt hiszi, hogy Claveringet akarta meggyilkolni, és Clavering önvédelemből megölte?

– Ezt nem mondtam – jelentette ki Storm. – Azt sem szabad elfelejteni, hogy egy nő is szerepel a gyilkosságban. No, de elfoglalom az idejét ezzel a beszélgetéssel...

– Nagyon érdekel – közölte Sir Vallery őszintén. – A jelvényre vonatkozóan majd megszerzem a jegyzéket – amikor a felügyelő felállt, hozzátette: – Csak vigyázzon és ne tartóztasson le tévedésből ártatlan embert!

– Nem hiszem, hogy egyelőre sok reményem lehetne arra, hogy bárkit is letartóztassak – közölte szomorúan.

Miután a detektív eltávozott, Sir Vallery a telefonhoz ment, és felhívta Basingstoke irodáját.

Az irodában közölték, hogy Basingstoke nincs ott, de üzenetet szívesen átvesznek.

– Amint lehetséges jöjjön el hozzám – mondta Vallery és helyére akasztotta a hallgatót.

Amikor leült, ránézett az ezüst agárra, amelyet Storm az asztalon hagyott. Kezébe vette és figyelmesen vizsgálta.

– Azt hiszem, jó, hogy nem tudsz beszélni – szólt hozzá. – Mert ha tudnál, nagyon furcsa mesét mondanál Storm barátunknak!

XIII. FEJEZET

Storm felügyelő kíváncsisága

– Te itt, Pam? – kiáltott fel Clavering, mikor a lány belépett a szobába.

– El kellett jönnöm – közölte a lány nyugodtan, sőt Clavering úgy képzelte, túlságosan nyugodtan. – Reggel olvastam az újságokban és... nem tudtam megállni, hogy ne jöjjek el hozzád...

Hangja elcsuklott, szeme könnyes lett. Közelről nézve Clavering még többet is látott. Pamela sápadt volt, a szája szögletében keserű vonás látszott. Clavering kissé összeszedte magát. Nemrégén még csak a saját kellemetlen helyzetére gondolt, és arra, hogy a körülmények véletlen összejátszása folytán a rendőrség gyilkossággal vádolhatja. A gyanú beárnyékolta, még nem volt határozott vád ellene, de már nem sok idő kellett hozzá. Tudta, hogy bármi is történjék a közeljövőben, egy szóval vagy jellel sem szabad a lánynak elárulnia, milyen veszély fenyegeti.

– Hogy én tettem-e? – kérdezte Hugh.

– Tudom, hogy nem te tetted.

Pamela hangjából olyan határozottság áradt, hogy Clavering meglepődve nézett rá. Mennyire bízott benne a lány!

– Ezt nem kell mondanod – folytatta a lány. – Csak azt szeretném tudni, miért vannak ellenségeid?

– Miből gondolod?

A lány gyorsan válaszolt, mintha olyasvalamit mondott volna, amit nem szabad.

– Nem én gondolom, mások hiszik...

Clavering közbevágott.

– Pam, ne beszélj olyan hangosan. Nem láttad odakint a rendőrt? Csodálom, hogy beengedett. Ugye azt mondtad, hogy a menyasszonyom vagy. A rendőr azért van itt, hogy figyeljen és lássa, mi történik. Nem akarom, hogy meghalljon valamit, ami... hiszen te nem tudod, egy-egy elejtett szóból vagy mondatból milyen következtetéseket vonhatnak le. Kérlek, beszélj halkán.

– Hugh, édesem, ugye az nem lehet, hogy téged gyanúsítsanak?

– Én voltam az első ember a gyilkosság színhelyén – közölte Clavering –, ezért könnyen gyanúba keverhetnek, amíg nem tisztázom magam.

– Tudod tisztázni magad?

– Természetesen, jó alibim van. Tegnap délután elmentem hazulról és tizenegy óráig távol voltam. Minden lépésemről beszámolhatok, óráról órára.

– Akkor miért gyanúsítanak téged?

Clavering vállat vont, és nem felelt azonnal. Valójában nem tudta miért, csak érezte, hogy oka van a nyugtalanságra. Még kellemetlenebbé tette a helyzetet, hogy Pam váratlanul beállított. Clavering már szerepelt az újságokban, most majd Pamela is oda kerül. Megborzongott, amikor eszébe jutott Pamela hajszíne. Ostobaság hogy erre gondol, a hajszálak színe olyan, mint az övé, ez még nem bizonyíték. Hiszen száz és száz szőke nő létezhet. Ki lehetett az a titokzatos nő, az éjjeli látogató, akinek jelenlétét csak egy kézzelfogható dolog bizonyítja, az a néhány szál haj? És mit csinált a lakásban... a meggyilkolt férfival?

Clavering elhatározta, hogy egyelőre nem szól Pamnek. Nem akarta megijeszteni. Eléggé nyugtalanította, milyen meggondolatlan volt a lánytól, hogy eljött, bár o semmiről sem tudott.

– Elvitték... elvitték már? – kérdezte Pamela remegő hangon.

– A holttestet? Már nincs itt, korán reggel elszállították. Azt hiszed, Pam, okosan tetted, hogy eljöttél? Ide jöhet mindenféle ember, talán újságírók is és téged...

– Meglátnak veled – fejezte be Pam a mondatot. – Nem akarod, hogy veled legyek, Hugh?

– Természetesen akarom. De szeretném, ha nem keverednél bele semmibe.

– Te bele vagy keverve, s az én helyem melletted van – mondta Pamela gyöngéden, vőlegénye vállára tette a kezét, majd megcsókolta.

– Jól van – egyezett bele Clavering –, ami megtörtént nem lehet meg nem törtéنتé tenni. A rendőr úgyis tudja a nevedet. Ugye megkérdezte, mikor bejöttél?

Pamela bólintott.

– Vallery is hall majd a dologról. Mit gondolsz, mit mond? Nem hiszem, hogy nagyon el lenne ragadtatva tőlem – folytatta, nem tudta elrejteni ellenszenvét a férfi iránt. Figyelte a lányt mialatt beszélt, de a lány érezte, hogy ez nem neki, hanem gyámjának szól.

– Persze, hallania kell róla, de nem hiszem, hogy kifogásolná a

jegyességünket. Engem nagyra tart, szeretné, ha boldog lennék.

– Talán igazad van. – Clavering hangja elárulta kételkedését. – De erre ráérünk még gondolni. Pam, nem lenne mégis jó, ha eltávoznál?

– Ha kidobsz, akkor persze elmegyek – kezdte a lány, de hirtelen elhallgatott, mert valaki kopogott az ajtón.

– Ki az? – kérdezte Pamela halkán, és ösztönszerűen közelebb lépett Claveringhez.

– Biztosan az az átkozott detektív – válaszolt Clavering.

Az ajtó kinyílt, Storm felügyelő állt a küszöbön, szemét a párra szegezve.

– Remélem nem zavarok – kérdezte és bejött a szobába, mintha nem sokat törődne azzal, hogy zavar-e vagy sem. Kíváncsian tekintett a lányra. Látszott, hogy Claveringtől akarja hallani, hogy kicsoda, bár a rendőrtől már bizonyosan hallotta a nevét.

– Velem akar beszélni, felügyelő úr? – kérdezte.

Storm nem válaszolt. A lányt figyelte, helyesebben egy hajtincset, amely a lány kalapja alól kilátszott. Szeme az áruló hajfürtöt figyelte, egész viselkedése egy lecsapni készülő ragadozó madárra emlékeztetett.

Lassan mégis levette róla a szemét, és Claveringre nézett.

– Nem tudtam, hogy látogatókat fogad – mondta lassan.

– Van valami kérdeznivalója?

A lány egyik férfiről a másikra pillantott. Megérezte a kettőjük közötti ellenszenvet, sőt azt is tudta, hogy ez neki köszönhető. Az okára azonban nem tudott rájönni, és ez nyugtalanította.

Jobb kezével a kalapja alá dugta a hajfürtöt. Mindkét férfi követte a szemével a mozdulatot. Akármennyire igyekezett is Clavering uralkodni magán, összerezett, mert a lány felemelt karjának csuklóján egy seb látszott, nem éppen vágás, de több mint karcolás. Olyan, amilyent egy kés ejthet, ha éppen csak érinti a bőrt.

Storm hallgatott, szemét a lány csuklójáról a falon levő állványra fordította, amelyen a véráztatta kris feküdt, amíg a rendőrség el nem vitte.

– Azt hiszem – közölte Storm, hirtelen Pamelára tekintve –, hogy már találkoztunk.

– Nem hiszem – felelte a lány zavartan. Arcát pír borította el, balkezevel átfogta jobb csuklóját, így elrejtette a sebet.

– Pedig azt hittem. A neve...

– Pamela Varney – mondta a lány, Claveringre pillantott, mintha

csodálkozna, miért nem mutatta be.

– A címe?

Pamela megmondta.

– A gyámomnál, Sir Reginald Vallerynél lakom – tette hozzá.

Storm bólintott.

– Már tudtam, amikor megmondta a nevét. Éppen tőle jövök.

– Követte őt! – kiáltott Clavering haragosan. Ez volt az első jele izgatottságának, egy pillanat múlva már bosszankodott, hogy nem uralkodott magán.

– A látszat mellett szól, ugye? – kérdezte Storm. – Pedig semmi sincs távolabb a valóságtól. Nagyon csodálkoztam, mikor Varney kisasszonyt itt találtam, s még jobban meglepődtem, amikor megtudtam a nevét.

– Semmi ok sincs arra, hogy ne lehessen itt – jegyezte meg Clavering.

– Nem?

– Varney kisasszony a menyasszonyom, felügyelő úr. Olvasta az újságban a hírt, eljött, mert...

Megakadt.

– Mert látni akartam Hugh-ot – felelte a lány halkán. – Gondoltam, hogy talán szüksége lehet rám.

Storm arcán mosoly suhant át, azután összeszorította ajkát.

– Nagyon jó ok – mondta, mintha hosszas gondolkozás után azt tartotta volna a leghelyesebb megjegyzésnek.

– Szereti a macskákat, Varney kisasszony? – kérdezte hirtelen.

A lány csodálkozva nézett rá. Clavering összehúzta a szemöldökét, mert minden gyanús volt neki, amit a felügyelő tett vagy mondott.

– A macskákat? – kérdezte Pamela. – Nem nagyon.

– Pedig azt hittem – jelentette ki Storm nyájasan –, mert látom, hogy egy macska megkarmolta.

Mutatóujjával a lány csuklójára mutatott. Pamela elsápadt. Clavering előrelépett.

– Azt hiszem, nincs joga ilyen dolgokat mondani Vallery kisasszonynak – mondta méltatlankodva.

Storm könnyedén, mégis erősen Clavering vállára tette a kezét.

– Nyugalom, fiatalember, nincs semmi oka az izgatottságra. Csak megjegyeztem, hogy egy macska megkarmolta Vallery kisasszonyt.

Clavering megkönnyebbülten sóhajtott fel. Akármit is vett észre a detektív,

akármilyen következtetést is vont le, egyelőre úgy látszik még nincs szándékában vádolni valakit.

– Szeretnék körülnézni, Clavering úr.

– Tessék – egyezett bele Clavering kelletlenül, bár örült, hogy megszabadul tőle.

Storm elfordult, keze már a kilincsen volt, amikor valaki kopogott. A felügyelő kinyitotta az ajtót, Sir Reginald Vallery állt ott.

– Maga is itt van? – kérdezte a báró.

– Természetesen, Sir Reginald – válaszolt a detektív.

– Engem keres?

– Nem – mondta Vallery. – Ez az a hely – kérdezte némi habozás után –, ahol a gyilkosság történt?

– Igen, és ha bemegy, ott találja a lakás tulajdonosát egy hölgygel, akit ön is jól ismer.

Halkan beszélt, sőt Vallery még gúnyt is vélt a hangjában felfedezni.

– Egy hölgygel? – kérdezte a báró minden csodálkozás nélkül.

Storm félreállt, így Vallery beláthatott a szobába.

– Varney kisasszony és Clavering úr.

Amikor a lány megpillantotta gyámját, előre akart lépni, de habozott, úgy látszik meggondolta magát és a helyén maradt. Clavering meg sem mozdult, csak a keze szorult ökölbe és elkomorodott az arca.

– Engem keres? – kérdezte Pamela ijedten.

– Természetesen – válaszolt Vallery. – Gondoltam, hogy ide jöttél. Nemcsak a nők cselekszenek ösztönszerűen.

Eddig észre sem vette Claveringet, de most hozzá fordult és nyugodt, kimért hangon így szólt:

– Elég kevésbé romantikus környezet egy gyilkossághoz ugye?

Storm felügyelő a küszöbön állt és szótlanul figyelt. Most becsukta az ajtót, majd macskaszerű léptekkel bejött a szobába.

– Valakinek nem sok választása volt – mondta Clavering nyersen. – Nagyon valószínű, hogy nem kérték ki előzően a véleményét, különben más helyet választott volna.

– Persze – jelentette ki Sir Reginald Vallery végignézve a fiatalemberen.

– Jól van? – kérdezte Clavering harciasan.

– Meglehetősen – közölte a báró könnyedén. – Köszönöm a kérdésedet. Te hogy vagy?

– Azt akarom tudni, hogy mit akar itt! – kérdezte Clavering kurtán.

– Azt, amit te – felelte Vallery nyájasan.

Sir Reginald a mellette álló lányra pillantott.

– Pamelát – mondta halkán.

– Hát tudja?

A fiatalember hangja nem annyira csodálkozást, mint inkább ellenszenvet árult el.

– Tudom – mondta Sir Reginald, épp oly kedvesen, mint eddig. – Miért nem jöttél hozzám, miért nem szóltál nekem?

– Egy percre – szolt közbe Storm –, nem egészen értem ezt a beszélgetést. Talán ismeri Clavering urat, Sir Reginald.

– Nagyon is jól – felelte a báró.

– Régóta ismeri?

– Nagyon régen.

– Ma reggel azt mondta, hogy nem tud róla semmit.

– Nem, ezt nem mondtam. Csak annyit, hogy nem mondhatok róla semmit.

– Látom. – A felügyelő hangja metszővé vált. – Nem mondaná meg, hogy mit ért azon, hogy nagyon régen?

– Szívesen. Ismerem, amióta megszületett. Mindig is nagy figyelemmel kísértem a pályafutását.

– Igazán? Szabad megkérdeznem miért?

– Természetesen. Ő az unokaöcsém.

XIV. FEJEZET

A seb

A kijelentés óriási hatást tett Storm felügyelőre. Álla leesett, szeme meglepetést és bosszankodást árult el. Clavering, akit megfigyeltetett és keresztkérdéseknek vetett alá, s enyhén szólva, gyilkosságban való részvétellel vádolt, Sir Reginald unokaöccse, akinek minden látszólagos felületessége ellenére nagy a befolyása a politikában és azokban a körökben, ahol Storm felügyelő is mozgott...

A detektív elgondolkozott, hogy helyesen vezette-e az ügyet, és hogy nem vitte-e túlzásba a keresztkérdéseket, amikor Claveringet és a lányt kihallgatta. Akár helyesen cselekedett, akár nem, Vallery egy szóval kitörheti a nyakát.

Néhány pillanatig olyan érzés fogta el, mint akk fejbeverték.

– Ezt nem várta, Storm? – kérdezte a báró.

– Nem bizony, Sir Reginald – válaszolta a detektív. – Remélem...

Szinte már bocsánatot kért, amikor a báró félbeszakította.

– Ne kérjen bocsánatot semmiért, amit az unokaöcsémnek mondott. Ő a család tékozló fiúja. Úgy látom, hogy a maga véleménye szerint benne volt a gyilkosságban.

– Nagyon zavaros az ügy – felelte Storm óvatosan.

– Nem csodálom – jegyezte meg Vallery. – Ebből azt látom, hogy egyelőre még senkit sem akar letartóztatni.

– Remélem, hogy hamarosan erre is sor kerül.

– Sok szerencsét kívánok hozzá. Tehetek még valamit az érdekében?

– Semmit – mondta Storm. A kérdés annyira elbocsátásként hangzott, hogy az ajtóhoz lépett.

A küszöbön megfordult.

– Nem alkalmatlankodom többet – közölte Claveringgel. – Az emberemet is elviszem.

– Köszönöm – válaszolta Clavering méltóságteljesen.

Mikor Storm betette az ajtót, Clavering a nagybátyjához fordult.

– És most? – kérdezte.

Átvitt értelemben azt lehetne mondani, hogy egyik kezében olajágot, a másikban furkósbotot tartott, és készen állt arra, hogy szükség szerint bármelyiket használja.

– Szép kis helyzetbe kerültél, fiatal barátom – mondta, közben leült egy székre, és keresztbe tette a lábát.

Pamela nyugtalanul nézett hol az egyikre, hol a másikra.

– Remélem, nem kezdenek verekedni. – Azután Claveringhez fordult. – Hugh, te erről sohasem szóltál nekem. Nem is tudtam róla, amíg...

– Nem hiszem, hogy Hugh szívesen beszélne rólam – vágott közbe Vallery. – Nem a legjobb viszonyban váltunk el. Azt hiszem, kissé kíméletlen voltam vele.

– Örülök, hogy belátja – jelentette ki Clavering.

Kezét zsebre dugva állt Vallery előtt.

– Nagyon megváltoztál, Hugh, kemény legénynek látszol. Mit akarsz velem csinálni? Talán engem is meggyilkolsz? – kérdezte a báró.

– Nem akarok senkit sem meggyilkolni. És nem is szeretek tréfálkozni erről. Ha látta volna azt a holttestet, amit én láttam... Mi baj van, Pam?

A lány arca halottsápadttá vált. Megtántorodott, és egyik kezét a torkára tette.

– Semmi – tért ki Pamela a válasz elől. – Csak egy kicsit gyöngének érzem magam. Az az ember...

– Mi van vele? – vágott közbe Vallery.

– Storm az oka – magyarázta Clavering. – Mindenfélét kérdezett Pamelától, s ez most, azt hiszem, a reakció.

Egy székhez vezette a lányt, azután kinyitotta az ablakot.

– Így már jobb – köszönte meg a lány bágyadt mosoly-lyal. – Igazán ostobaság...

– Jobb lesz, ha hazamegyünk – ajánlotta Sir Reginald.

Pamela a fejét rázta.

– Beszélnie kell Hugh-val. Én majd odaülök az ablakhoz.

Odatolta a széket az ablakhoz.

– Azt mondtam, hogy a helyzeted egyáltalán nem kellemes – mondta Vallery.

– Rajtam kívül mindenki azt gondolja, pedig egészen tizenegy óráig minden percemről beszámolhatok.

– Az újság szerint a gyilkosság éppen akkor történt – jegyezte meg Vallery.
– Nem látod, hogy ha az orvosnak igaza van, mindent tudok, mert ma reggel Storm nálam járt, akkor azt az embert akkor gyilkolták meg, mikor már bent voltál a házban, talán éppen abban a pillanatban, amikor beléptél az előszobába. Nem látod, hogy ez tönkreteszi az alibidet? Éppen erről az időről nem tudsz számot adni.

– Igen, van benne valami – jegyezte meg Hugh elgondolkozva. – Persze csak akkor, ha egy kívülálló szemével nézzük a dolgot. Azt szeretném tudni, hogy ha a gyilkos valóban a házban volt, mikor megjöttem, hogyan sikerült kiszöknie? Megesküdnék arra, hogy nem volt itt, amikor beléptem a szobába.

– Elhiszem. Talán a másik szobában tartózkodott, talán, mondom, mert nem tudom, hogy az egyik szoba összeköttetésben van-e a másikkal.

– Igen, van ajtó a két szoba között. Ha elbújt a másik szobába, bőven volt ideje kiszökni, mikor telefonálni mentem.

– Igen. Ki az ördög lehet az áldozat? Tudja ezt már valaki?

– Nem, még nem sikerült a rendőrségnek a halott személyét kideríteni. Vegyük sorra a dolgokat: egy ismeretlen ember ismeretlen okból meggyilkol egy másik embert.

– Vajon a gyilkos azt képzelte, hogy téged szúrt le? – kérdezte a báró.

– Igazán nem tudom, miért akarna engem valaki leszúrni. Nem emlékszem, hogy okot adtam volna arra, hogy valaki a véremre szomjazzék. Még ha a bácsi lett volna...

– Értelek. Az én ellenségeim nagyrészt a politikai életben játszanak szerepet, s azok nem csinálnak mást, csak beszélnek.

– Van még valami – mesélte Clavering. – A halott néhány hajszálat szorongatott a kezében, női haját, mely nagyon hasonlított Pameláéra...

– Érdekes – jegyezte meg a báró. – Csak nem Pam a gyilkos?

– Persze, hogy nem. Szerencsétlen véletlen az egész. Hiszen sok nőnek van ugyanilyen árnyalatú haja. Nem tudom hogyan győzzük meg erről Stormot?

– Miért kellene meggyőzni?

– Mert meglátta Pam haját. Amint belépett a szobába, azonnal észrevette a hasonlóságot. Azután a sebet is felfedezte a kezén.

– Micsoda sebet? – kérdezte a báró. – Pamela nem beszélt semmiféle sebről. Pam!

A lány felállt és odament hozzájuk.

– Mutasd a csuklódat – szólt Vallery.

Pamela odanyújtotta a bal kezét.

– Nem ezt, a másikat.

A lány elpirult és megmutatta a jobb kaiját. A csuklójától nyolc-tíz centiméter hosszú karcolás húzódott felfelé. Egészen frissnek látszott, mindenesetre az utolsó huszonnégy órában keletkezett.

XV. FEJEZET

Basingstoke rájön valamire

– Hogyan történt? – kérdezte Sir Vallery.

– Tüvel – válaszolta a lány habozás nélkül. Azután megváltoztatta kijelentését. – Egy kötőtüvel történt, ma éjjel. A sötétben a munkakosaramért mentem, és egy kötőtű kiállt belőle.

A magyarázat teljesen hihető volt, Sir Reginald mégis kutatóan nézett a lányra.

– Pam, igaz ez? Nem kell félned, mondd meg az igazat!

A harag lángja lobbant fel egy pillanatra a lány szemében, azután épp oly hirtelen eltűnt, mint ahogy jött.

– Természetesen igaz – közölte Pam és érdeklődéssel nézett Claveringre, aki átölelte.

– Nekem nem kell erősítgetned, hogy igaz, anélkül is tudom.

Sir Reginald elnézően pillantott rájuk.

– Szép a tökéletes bizalom két fiatal lélek között – mondta –, de kíváncsi vagyok hogyan állja majd ki a próbát.

– Miről beszél? – kérdezte Pamela sértődötten.

– Hogy érti? – csatlakozott Pamelához Clavering.

A báró elnevette magát.

– Nem akarok veszekedni veled, Hugh, ha ez a szándékom. Látod, ismerem a viselkedésedet, de bármily fiatalosnak is látszom, a birkózás már nem a kenyerem. Egyetlen fegyverem a gúny, de az is kétélű eszköznek látszik. Mit szándékozol tenni?

Clavering még mindig átkarolva tartotta a lány derekát. A kérdésre ösztönösen magához szorította.

– Nem Pamre gondolok – szólt Vallery. – Ő úgy látszik, teljesen kikerült az ellenőrzésem alól, legalábbis olyankor, amikor te itt vagy. Arra a kellemetlen helyzetre gondoltam, amelybe jutottunk.

– Igazán nem tudom, mit tehetnénk?

– Azt hiszed, hogy nem tehetünk mást, mint hogy leülünk és megvárjuk, mit cselekszik Storm? Ezt nem tartom helyesnek, mert én is benne vagyok a csávéban, veletek együtt, de nem is akarok.

– Szerintem is nagyon komoly a helyzet – jegyezte meg Hugh.

– Nem látom be, miért kellene megvárnunk, amíg Storm lép. Az első cselekedete valószínűleg úgyis az lesz, hogy téged letartóztat. Láss hozzá és gyűjtsd össze a bizonyítékaidat, amíg van rá idő.

– Hogyan?

– Nem kell neked elvégezni a munkát. Ismerek valakit, egy Basingstoke nevű embert, aki már sok mindent megcsinált helyettem. Általában mindig sikerrel járt, csak egyszer vallott kudarcot, de ez most nem fontos. Ha akarod, megbízhatjuk őt.

Clavering gondolkozott. Az ajánlat kecsesítő volta ellenére, mégis habozott, mert nem akarta, hogy a szükségesnél több ember tudjon a dologról. Másrészt, mint Vallery megjegyezte, a rendőrség valószínűleg felszólítja, hogy számoljon be arról, hol töltötte az előző estét. A háttérben pedig mindig ott állt a lehetőség, hogy Pamelát tartják az egyik főbűnösnek. Ha Basingstoke munkához lát, és sikerül a rejtélynek erre a részére világhírességet derítenie, akkor megéri a pénzt.

– Rendben van, elfogadom – egyezett bele az ajánlatba.

– Mindjárt átadom neki az ügyet – közölte Vallery. – Most jut eszembe, hogy magamhoz rendeltet, még mielőtt idejöttem, így biztosan jó ideje vár rám. Ugye nem bánjátok, ha most elmegyek?

– Egyáltalán nem – hangzott a válasz.

– Jól van. Megértem, hogy szeretnéd, ha Pam itt maradna, de nem lenne talán mégis jobb, ha velem jönne?

Clavering ismét felbosszantotta magát. Bármily jóindulatúan gúnyolódott is nagybátyja, mindig úgy felborzolta a tüskéit, mint a sündisznó.

– Minthogy így állítja be a dolgot, azt hiszem, nem tehetek mást, mint beleegyezem. Pam, menj haza.

– Majd ideküldöm Basingstoke-ot – szólt vissza Vallery az ajtóból. – Azt ajánlom, hogy résztesen mondj el mindent. Mikor jössz el hozzánk?

– Nem tudom.

– Igazán nem vágyom arra, hogy hamar viszontlássalak – folytatta Sir Reginald –, de talán a nagynénéd szeretné, ha eljönnél. Számomra érthetetlenül mindig ragaszkodott hozzád. Pedig igazán nem láttam benned semmi vonzót.

Claveringnek csak percek múlva, mikor már értelmetlen lett volna, jutott eszébe méltó válasz erre a kijelentésre.

– Mondja, bácsi, miért beszél olyan kellemetlenül Hugh-val? – kérdezte a lány hazafelé menet.

– Kellemetlenül? Igazán nem vettem észre. Harum Daávid álláspontján vagyok, aki azt mondta: jó, ha van a kutyában bizonyos mennyiségű bolha, mert akkor legalább kevesebbet gondol arra, hogy kutya. Ha egy fiatalembernek olyan szerencséje van, hogy te vagy a menyasszonya, akkor megérdemli, hogy néha-néha csipkelődjenek vek.

Mikor hazaértek, Basingstoke már várt rájuk.

– Sok dolgom van ma, Basingstoke – üdvözölte a báró. – Éppen most beszéltem egy fiatalemberrel, akit gyilkossággal gyanúsítanak.

– Igazán? – szólt Basingstoke udvariasan, mert szabály volt nála, hogy sohasem szabad csodálkozását elárulnia.

– Miért nem kérdezi, hogy kivel?

– Talán Claveringgel? – kérdezte Basingstoke.

– Eltalálta. Maga Rangoonban nem tudta őt szemmel tartani, de itt Londonban sikerült a nyomában maradnia. Igen, a Maida Vale-n lakik, ahogy engem tegnap értesített. Olvasta ma reggel az újságot?

– A gyilkosságot? – kérdezte Basingstoke. – Olvastam. Titokzatosnak látszik, ha ugyan Clavering elbeszélése igaz.

– Pedig igaz – mondta a báró méltóságteljesen. – Családom egyetlen tagja sem hazudik. Szeretném, ha felkeresné Claveringet – közöltem vele, hogy odamegy, nézze meg, mit tehetünk az érdekében. Szeretném tudni, mit keresett az a fickó a lakásában. Eddig még senki sem tudja, ki az, bár valamelyik ismerőse még felfedheti a kilétét. Clavering nem ismeri. Kísérelje meg a személyazonosságát megállapítani, talán így megtudhatjuk az éjjeli látogatás céljait. Az újságok és unokaöcsém elbeszélése szerint túlságosan jól öltözött, semhogy betörő lehetett volna.

– Ez nem biztos – vélekedett Basingstoke. – A betörők nagy része ma már úgy öltözködik, mint akármelyik úr.

– A mi betörőnk nem sok ízlést árult el öltözködésével, bár el kell ismernem, hogy szivarokat illetően éppen olyan jó az ízlése, mint az enyém.

– A kancsal férfi? – kérdezte Basingstoke – tudom, hogy kicsoda, Sir Reginald.

– Ördögbe is! – kiáltott fel a báró.

– Diol Slim néven ismerik, az igazi nevét úgy látszik senki sem tudja. Most szabadult ki Wandsworth-ból.

– Miért zárták be? – érdeklődött Vallery.

– Egy kis nézeteltérés miatt – közölte Basingstoke –, pisztollyal akarták az ügyet elintézni.

– Nem gondolja, hogy talán a tegnapi esetben is része volt? – kérdezte a báró kíváncsian.

– Diolt az óceán túlsó felén puskásnak neveznék – mondta Basingstoke. Ha az ember egy közismert gonosztevőt gyanúsít, majdnem mindig eredményre jut. Azonkívül az itteni betörésnek és az éjjeli ügynek van egy közös tényezője: egyik esetben sem vittek el semmi értékes dolgot.

– Elfelejtí a szivarokat.

– Nagyon jól emlékszem rájuk. De nem törnek be egy magánháza egy doboz szivarért, senki sem hatol be azért egy lakásba, hogy meggyilkolják.

– Ez logikus – ismerte el a báró. – Nem gondolja, hogy talán mégis Clavinging gyilkolta meg azt az embert, önvédelemből?

– Semmi kétség, hogy amikor minden világos lesz, kiderül, hogy tudatosan vagy szándéktalanul mindkét sajnálatos eseménynek Clavinging az okozója – hangzott a meglepő válasz.

XVI. FEJEZET

Nyomon

Storm felügyelőnek teljes öt nap kellett, hogy megállapítsa a meggyilkolt férfi személyazonosságát. Jelentésében ezt írta: „A meggyilkolt férfi egy bizonyos Lucian Ziller, aki a francia Kokin-Kínában született. Vegyes, sőt nagyon is vegyes ösöktől származik, mert az ázsiai vonás nincs erőteljesen kifejlődve. Első pillanatban fehér embernek is tarthatnánk. Csak alapos vizsgálat után tűnnek elő az ázsiai vonások, a keskeny szem, a kis, finom kéz, amelynek ujjain tisztán látszik a körömhoid. Ópiumcsempészésért Tonkinban hosszabb időt ült; úgy hírlík, hogy néhány betörőbanda állandóan pénzeli, ő pedig informálja őket. Még azzal is gyanúsítják, hogy összeköttetésben áll a legveszedelmesebb kínai Tongokkal. Tavaly Párizsban járt, de a francia rendőrség visszatoloncolta Angliába.

Egy Simon Barnett nevű, pennyfieldi lakos ismerte fel három nappal ezelőtt, akinél lakott. Az előéletére vonatkozó adatokat a párizsi Sureté útján kaptam meg.”

A felügyelő nem beszélt arról a kapcsolatról, amely Clavering (aki Burmából jött) és Lucian Ziller között fennállhatott. Ezt az annyira nyilvánvaló megállapítást szükségtelennek tartotta említeni. Arról sem beszélt, hogy milyen kapcsolat lehet egy nemzetközi bűnöző és egy ezüst függő között, amelyet a királyi futárok hordanak.

Az igazat megvallva, az utóbbi probléma nagyon izgatta. Máskor mindenre megtalálta a magyarázatot, most azonban teljes bizonytalanságban tapogatódzott.

Észrevette a hasonlóságot a halott kezében talált hajszálak és Pamela Varney haja között, de egy percig sem hitte, hogy ez több merő véletlennél. A lány csuklóján levő karcolásra is könnyű magyarázatot találni. Nem tudott hinni a nyilvánvaló bizonyítékokban, mert a sokévi tapasztalat megtanította arra, hogy ennyire kézenfekvő bizonyítékok nem léteznek. Különben is csak az a gondolat foglalkoztatta, hogy a halott férfi keleti származású, a gyilkosságot

keleti fegyverrel követték el és Clavering hosszú időt töltött Burmában. Úgy érezte, itt rejtezik a megoldás. A szakadékokat az egyes adatok között még nem tudta áthidalni.

A vizsgálóbíró előtti tárgyalás kevés eredményt hozott. Először megállapították, hogy a halottat Simon Barnett ismerte fel, aki maga sem volt nagyon jóhírű ember, mert már két ízben volt büntetve. Az egyetlen említésre méltó tanú: Clavering. Határozott vallomása, valamint a halott előéletének ismertetése után a bíró ismeretlen tettes vagy tettesek által elkövetett gyilkosság vádját állapította meg. A határozat nem volt teljesen kielégítő, de tekintettel a körülményekre, más döntés nem születhetett. Clavering és menyasszonya megkönnyebbülten sóhajtottak fel; Vallery a vállát vonogatta, és morgott valamit a rendőrség tehetetlenségéről. Storm felügyelő nem bosszankodott, mert nagyon jól tudta, hogy újabb bizonyítékok alapján könnyű a határozatot megváltoztatni. Ezért az újabb bizonyítékért imádkozott áhítatosan, s mindjárt munkához is látott, hogy sikerrel fejezhesse be az ügyet.

Basingstoke szintén munkához látott. Hosszú beszélgetést folytatott Claveringgel, amiből semmi újat nem hámozott ki, sok körülmény még érthetlenebbé tette azt, amit már tudott.

Ezután Pamela Varney-t kereste fel. Figyelmeztette, hogy könnyen gyanússá válhat ő is, ha nem tud elfogadhatóan beszámolni arról, hogy mit csinált a kérdéses éjjelen.

– Természetesen – mondta a lány, akit inkább bosszantottak, mint megfélemlítettek a kérdései.

Pamela Sir Reginaldra nézett, akinek a jelenlétéhez ragaszkodott.

– Ugye meggyőzi Basingstoke urat, hogy nem én gyilkoltam? – kérdezte.

Vallery bólintott.

– Ha Varney kisasszony meggyilkol valakit, én bizonyára észreveszem. Hiszen együtt tartózkodtunk a lefekvés idejéig.

– Igen – mondta Basingstoke elgondolkozva –, hány órákor szokott lefeküdni, Varney kisasszony?

– Ha otthon vagyok, fél tizenegykor – felelte a lány.

– A tegnapi este sem képezett kivételt a szabály alól?

A lány habozott. Sir Reginald ránézett, mintha azt várná, hogy Pamela most valami érdekes nyilatkozatot tesz.

– De igen. A bácsinak dolga volt, én pedig nem éreztem magam egészen jól, ezért tíz órákor elhatároztam, hogy lefekszem.

– Le is feküdt? – kérdezte Basingstoke.

– Természetesen – kiáltott a lány élesen.

Sir Reginald a keze mögött nagyot ásított.

– Nem látom be, hogy ez mire vezethet, Basingstoke. – Csak nem gondolja, hogy Varney kisasszony részes a gyilkosságban?

– Nem tudom, hogy mit gondoljak – mondta Basingstoke őszintén. – Egyelőre még mindenkit gyanúsnak tartok, még önt is Sir Reginald – tette hozzá.

– Nagyon helyes. Gyanúsítson akár engem is, a fő dolog, hogy minél előbb derítsen világosságot az ügyre. Nem akarom, hogy akár Varney kisasszony, akár az unokaöcsém a bíróság elé kerüljön.

– Azt hiszem, ettől nem kell félnie. Kérem Sir Reginald, itt van az a sokat emlegetett jelvény? Megmutatná?

– Természetesen. Jó, hogy emlékeztet rá.

– Különösnek tartom, hogy Storm felügyelő itthagya a jelvényt – csodálkozott Basingstoke.

– Ugye? A rendőrség nem szokott ilyen könnyen megválni a bizonyítékoktól. Vissza is kell küldenem Stormnak, mert még kellemetlensége lehet. Nem lett volna szabad itthagynia.

Felkelt és odalépett a redőnyös íróasztalhoz, amit állandóan zárva tartott. A kulcscsomóból kiválasztott egyet és beillesztette a zárba. Valami nem volt rendben.

– Mi baj van? – kérdezte Basingstoke.

– Nem forog a kulcs – mondta a báró nyugtalanul.

A kis ember is felkelt, odament az íróasztalhoz. Megfogta a redőny fogóját és felfelé tolta. A redőny minden nehézség nélkül felgördült.

– Nyitva volt, pedig megesküdnék, hogy tegnap este bezártam. Erre mindig nagyon ügyelek.

– Dehogynem volt bezárva – mutatott Basingstoke a zárra. – Látja ezeket a karcolásokat?

– Talán valaki próbálkozott? – érdeklődött a báró.

– Felfeszítették a zárat.

– Csak nem? – mondta Vallery meglepve. – Csak nem gondolja?

– Nem gondolom, hanem tudom. Nézze csak meg – ajánlotta Basingstoke.

A redőnyt néhányszor fel- és legördítette, és megmutatta, hogy a zár nyelve lóg.

– Felfeszítették! – kiáltott fel a báró. – Az ördög...

Nem fejezte be a mondatot, hanem feltolta a redőnyt és keresgélni kezdett az egyik rekeszben.

Mikor végre felnézett, arca meglepetést árult el.

– Nincs itt! – mondta.

– Micsoda? – kérdezte Basingstoke.

– A jelvény és a lánc – válaszolt izgatottan Vallery.

– Hiányzik még valami? – érdeklődött.

Sir Reginald még egyszer végignézett mindent.

– Semmi más – jelentette ki.

– Nagyon érdekes – vélekedett Basingstoke.

– Mit jelent ez?

– Azt, hogy a gyilkos az éjjel itt járt.

– Itt, ebben a házban, mialatt mindnyájan aludtunk? Jóságos Isten, hiszen meggyilkolhattak volna bennünket.

– Nem hiszem, hogy még az az ember is, akit keresünk, ilyen alaposan végezné a dolgát – mondta Basingstoke higgadtan, majd a lányra nézett, akinek tekintete rémületet árult el.

Érdekes – gondolta Basingstoke –, mennyire megrémíti az embereket még utólag is az a tudat, hogy egy veszélyes ember járt a közelükben. Ez biztosan a reakció azért, ami nem történt meg és félelem attól, ami megtörténhetett volna.

– Nem gondoltam komolyan, amit mondtam – jelentette ki a báró kissé nyugodtabban. – Be kell ismernie, hogy az ember nem szívesen gondol erre.

– Természetesen. Biztos abban, hogy semmi mást nem vitték el?

– Teljesen. Nézzen csak ide.

Az egyik rekeszből bankjegyköteget vett elő.

– Ezek is itt voltak, mégsem vitték el őket.

– Talán nem vették észre – jegyezte meg Basingstoke. – De minden esetre rossz szokás...

Basingstoke, ha egy ügyön dolgozott, egészen más emberré vált, mint amikor utasításokat kapott egyik ügyfelétől. Alacsony termete, kopott külseje ellenére ő látszott a helyzet urának.

– Tudom. Ez még sohasem történt meg.

– A legutolsó időkig – jegyezte meg Basingstoke. – Az utolsó pár hét alatt kétszer törtek be a házba.

– Mindkét esetben nem közönséges betörő járt itt, aki csak zsákmány után

néz. Mi erről a véleménye?

– Ami az öné, Sir Reginald: a betörő nem közönséges betörő. Hiszen első alkalommal csak egy doboz szivart vitt el.

– Most pedig egy kis ezüst jelvényt – jelentette ki Vallery.

– Egy olyan tárgyat, amit a gyilkost kivéve senki sem tud használni, és senkinek sem értékes.

– Nincs teljesen igaza – mondta Vallery. – A rendőrség számára nagyon értékes.

– Persze, mert bűnjel.

– Úgy látom – jegyezte meg Vallery –, hogy az egész ügy ekörül forog. A kris nem akarta ellopni, és meg sem kísérelte az áldozat kezében talált hajszálakat visszaszerezni.

– Hiszen azokért a Scotlan Yardra kellett volna mennie, ugye? – kérdezte a lány elpirulva. Ha arról a néhány hajszálról esett szó, amely annyira hasonlított az övéhez, valahogyan mindig elpirult. Talán nem tudott megszabadulni attól az érzéstől, hogy a hajszínének különös hasonlósága miatt őt gyanúsítják. Persze, a Scotlan Yardra nehéz betörni – tette hozzá.

– Már megtörtént, azt hiszem – közölte a báró.

– Egyikük sem találta el a valódi okot – mondta Basingstoke.

– Annak az okát, hogy miért nem kellett neki a kris és a haj? – kérdezte Vallery.

A kis ember bólintott.

– Látják – magyarázta –, a haj és a kris nem az övé, a jelvény igen.

– Ez egy kissé különös megállapítás – vélekedett Vallery. – A királyi futárok rendszerint tisztességes úriemberek.

– Nem biztos, hogy a jelvény egy királyi futár tulajdona volt – magyarázta Basingstoke. – Természetesen eredetileg igen, de egy ilyen kis csecsebecsét könnyű megszerezni.

– Hogyan?

– Már előfordult – magyarázta Basingstoke –, hogy királyi futárok eltűntek, valószínűleg meggyilkolták őket, és hány esetben nem sikerült a jelvény nyomára jutni.

– Igaza van – ismerte be a báró. – Ilyenkor az érem hátán levő számot eltűntették.

– Erre gondoltam egész idő alatt – erősítette meg Basingstoke. – Ön bizonyára meg tudja szerezni azoknak a jelvényeknek a jegyzékét, amelyek

elvesztek.

– Érdekes, hogy maga is ezt kéri – mondta Vallery. – Stormnak már meg is szereztem.

– Már meg is kapta? – kérdezte Basingstoke.

Vallery a fejét rázta.

– Nem – szólt –, mert csak tegnap jutottam hozzá.

– Szóval itt van?

– Igen – mondta Vallery. – De nem, nincs itt – tette hozzá hirtelen. – Most jut eszembe, hogy a listát a jelvény mellé tettem, az is eltűnt.

Vallery szótlanul meredt Basingstoke-ra.

– Tehát a betörő tudott róla – állapította meg Basingstoke. – Ez másik szeme a láncnak. Az első betörő pontosan tudta, hol találja meg a szivarokat, a második pedig, feltéve, hogy nem ugyanaz a személy, tudta, hol van a jelvény. Arról is tájékozódott, hogy mikor találja itt azt, amit keres. Úgy látszik, önt és háztartásának minden tagját állandóan figyelik.

– Azt hiszi, hogy mindkét betörést ugyanaz az ember követte el? – kérdezte a báró.

Basingstoke vállat vont.

– A betörés módja hasonló, ennyi az egész, amit most mondhatok.

– Kíváncsi vagyok... – folytatta, de hirtelen elhallgatott és maga elé meredt.

– Mire kíváncsi? – kérdezte a báró.

– Egy pillanat – szólt Basingstoke és a lányhoz fordult.

– Varney kisasszony, aznap, amikor a szivarokat vette, tudott valaki arról, hogy milyen csomag van önnél?

A lány összerezte.

– Nem csináltam titkot belőle – válaszolt. – Egész sereg ember láthatta.

– Rendben van, de nem tudna egy bizonyos személyre visszaemlékezni?

A lány szemén látta, hogy tud valamit, ezért megkérdezte:

– Ki volt az?

– Clavering!

– Ezt sohasem említetted – mondta Vallery szemrehányóan.

– Nem akartam elmondani – védekezett a lány, – Akkor találkoztunk először és...

– Értem – szólt Basingstoke barátságosan.

– Tudta Hugh, hogy mi van a csomagban? – kérdezte a báró.

- Igen – felelte Pamela, és röviden elmesélte a találkozást.
- Alig hiszem, hogy ő lopta volna el a szivarokat – szögezte le Basingstoke, ezzel mintegy elejtve a tárgyat.
- Ezt nem merném határozottan állítani – szólt Vallery –, mert akkoriban nagy nyomorban élt.
- A megjegyzést kísérő mozdulata pedig azt sejtette: a többit elképzelheti.
- A lány gyámjához fordult:
- Igazán nem értem, miért beszél így Hugh-ról. Nem csodálom, hogy összeveszett magával. Én...
- Hirtelen elhallgatott, mintha most jutna eszébe, hogy idegen is jelen van, aki előtt nem illik a család szennyesét kitergetni, azután sarkonfordult és kiment a szobából. Az ajtót becsapta maga mögött.
- Furcsa teremtmények a nők – sóhajtott a báró. – Úgy kell bánni velük, mint...
- Figyelemre méltó, hogy Clavering ismerte a csomag tartalmát – szól közbe Basingstoke, mintha nem is hallotta volna Sir Reginald megjegyzését.
- Maga ma mindent érdekesnek tart – szólt rá a báró haragosan.
- Úgy van – ismerte el Basingstoke kedélyesen. – Sokszor a legegyszerűbb dolgok a legfontosabbak.
- Ha ezen az úton megy tovább – mondta Vallery támadóan –, nagyon csodálkoznék, ha rájönne valamire.
- Én pedig azt kezdem hinni, hogy sikerül mindenre rájönnöm – vélekedett Basingstoke.
- Talán már gyanúsít is valakit? – kérdezte a báró kissé felpaprikázva.
- Nem helyes valakit rögtön meggyanúsítani – válaszolt Basingstoke –, az ember tévedhet...

XVII. FEJEZET

Bolo kocsmája

Nem messze a Citytől van egy kis kocsmá, amelyet Bolo kocsmájának neveznek. Kevés tisztességes ember tud a létezéséről. A rendőrség szerint nagyon kétes a híre, de sokan vannak, köztük Basingstoke is, akik tolvajok hajlékának tartják. Ha a helyzet azt kívánta, Basingstoke itt találkozott azokkal a fekete báránnyokkal, akikkel dolga volt.

Egyszer délelőtt, anélkül, hogy valakivel találkozót beszélt volna meg, elment a kocsmába, leült egy rendezetlen asztal mellé. Kopott cilindere és ruházata nagyszerűen beleillett a környezetbe. Akárkinek vélhette volna bárki, mint annak, aki volt, egy unatkozó vendég kivételével, senki sem ügyelt rá.

Rendelt egy pohár savanyú bort, amelyet a levantei zsidó, Bolo néven a kocsmá tulajdonosa, állandóan raktáron tartott, és miután alig ivott egy kortyot belőle, letette a poharat. Ha valaki látja, azt hitte, hogy nagyszerűnek találja a bort, és kortyonként akarja élvezni. Legbizalmasabb barátja sem vette volna észre, hogy nem szórakozni jött, hanem hivatását gyakorolja. Amikor belépett a kocsmába, mindenkit megnézett. Meggyőződött róla, hogy akit keres, még nincs ott.

Néhány perce ülhetett, amikor belépett egy ismeretlen, a közepesnél valamivel magasabb termetű, széles vállú férfi, akinek járása és egész külseje újfundlandi kutyára emlékeztetett. Intett Bolónak, és bement a helyiség belső sarkában álló üres asztalhoz.

Senki sem törődött vele, senki sem jött a rendelést átvenni. Abból, hogy mindenki kerülte őt, Basingstoke arra következtetett: a férfit és foglalkozását nagyon jól ismerik.

Basingstoke sejtette, hogy mi lehet a foglalkozása, sőt a férfi kilétéről majdnem teljesen bizonyos volt.

Nyugodtan tovább szürcsölgette borát.

Egy kancsal ember jelent meg a küszöbön, aki minden tétovázás nélkül odalépett a férfi asztalához. A széles vállú férfi haragosan nézett az újonnan

jöltre. Beszélni kezdett, de olyan gyorsan és halkán, hogy Basingstoke egy szót sem értett.

Diol Slim és társa egy ideig beszélgettek, de hogy vitáztak, azt elárulták az utóbbi ideges mozdulatai és Slim dühös arckifejezése.

Végre a férfi előrehajolt, megfenyegette Diolt az ujjával, azután hirtelen felállt, kérdően nézett társára, mintha azt várná, hogy követi. Slim határozottan rázta a fejét, mire a férfi rosszkedvűen eltávozott.

Egy idő múlva Basingstoke poharát megfogva, Diol asztalához ment.

Slim ránézett, Basingstoke úgy érezte, mintha a kancsal szemek mindegyike egyik fülét figyelné.

– Jó napot! – köszöntötte Basingstoke barátságosan.

Slim alaposan végignézett rajta.

– Ki maga? – kérdezte.

Hangja elárulta, hogy egyáltalán nem törődött azzal, hogy Basingstoke kicsoda, de azt is, hogy szívesebben lett volna most a lakásában, mint a társaságában. Basingstoke tökéletesen megértette, igyekezett a másik látható ellenszenvét legyőzni.

– Nem inna valamit? – kérdezte udvariasan.

– Dehogynem – válaszolta Slim. – De nem szoktam idegenekkel inni, és ha valami furcsa dologgal akarna előhozakodni... – A többit a hallgató képzeletére bízta. Basingstoke feleletül odaintett egy pincért, megkérdezte Slimet, hogy mit akar inni. – Hiszen nem is ismerem magát – tiltakozott Slim.

– Persze, hogy nem – nyugtatta Basingstoke, mintha ez csak most jutott volna az eszébe – én azonban ismerem magát. Maga Diol Slim, ugye?

Slim gyanakodva bólintott. Nem látta be, mi célja lenne, ha letagadná kilétét, amelyet úgymint nehéz lett volna eltitkolni, hiszen, ha a férfi csak valamit is tud róla, a szeme elárulja.

– Kire lövöldözött utoljára? – kérdezte Basingstoke.

– Senkire.

– Gondoltam – mondta Basingstoke komolyan. – Nem hoz semmi hasznot és csak bajba kerül az ember.

– Mondja csak – kérdezte Slim Diol milyen játékot folytat maga itt?

– Milyen játékot? A foglalkozásomat akarja tudni? – kérdezte Basingstoke, szándékosan félreértve a kérdést.

Diol igenlően bólintott, bár nem azt kérdezte. Érezte, hogy szócsatában nem lenne méltó ellenfele ennek a sima beszédű, kopott ruhájú öregembernek.

– Azt hiszem – mondta Basingstoke nyájasan –, hogy egész nyugodtan lehetne engem más emberek titkai raktárának nevezni, vagy ha így jobban tetszik; más emberek bűneivel kereskedem.

– Talán kopó?

Basingstoke a fejét rázta.

– Nem merném magamat így nevezni – szólt. – A magán-detektív talán közelebb állna az igazsághoz.

– Jól van, de mit akar?

– Ha kérdezek valamit, válaszol? – kérdezte Basingstoke.

– Attól függ, mennyit ér a felelet.

– Meglátjuk...

– Halljuk – sürgette Diol.

– Miben dolgozik most Markovits? – kérdezte Basingstoke lesújtó rövidséggel.

– Markovits? – felelte Slim –, nem ismerem.

– Ez nem igaz – mondta Basingstoke. – Hiszen éppen most beszélt vele. Szeretném tudni, hogy mit akart magától Markovits, aki nem közönséges gonosztevő. Ha ő munkához lát, akkor valakit nagy veszély fenyeget.

– Talán azt akarja, hogy mindent elmondjak?

– Azt hiszem – kezdte Basingstoke lassan maga éppen olyan keveset tud arról, hogy Markovits tulajdonképpen mit csinál, mint én.

A kancsal vigyorogni kezdett.

– Látom, tetszik a tréfa – folytatta Basingstoke. – Szereti a jó tréfát. Pedig az utolsó tréfájának nagyon hiányzott a csattanója.

– Nem értem...

– Nem érti? Majd megmagyarázom. Hát mit gondol, mit tett, amikor pár héttel ezelőtt Sir Reginald Vallery házából ellopott egy doboz szivart?

Slimnek leesett az álla, szótlánul meredt Basingstokera.

XVIII. FEJEZET

Basingstoke

– Rajtacsíptem? – kérdezte Basingstoke. – Sajnálom, hogy így kellett tennem. Igazán nem volt sportszerű, de tudtam, hogy letagadja, ha nem lepem meg.

Slim arckifejezése lassanként felvette szokott formáját.

– Ezt csak találgatja – mondta. – Nem tud ellenem bizonyítani.

– Azt hiszem, téved. Felismerték akkor éjjel. A fiatal hölgy ugyan csak egy pillanatra látta magát, de a maga szemét nehéz elfelejteni. A hölgy hajlandó maga ellen vallani.

– Én nem követtem el semmit! – tiltakozott Slim. Inkább azért beszélt, hogy időt nyeljen, s közben rendbeszedje a gondolatait.

– A betörés magának talán csekélység, sőt talán tisztességes foglalkozásnak is tartja. A Scotland Yardnak azonban más a véleménye.

– Azt hiszi, hogy maga mindent megtehet?

– Dehogya. Például nem tudom most letartóztatni. De rövid idő alatt értesíthetem a rendőrséget, és akkor a kopók hamarosan a sarkában lesznek. Nem valószínű, hogy levegővé válna, amikor kilép a helyiségből. Valahova el kell innen mennie, akkor úgymint megtalálják.

– Értem – vélekedett Slim. – Figyelmeztet arra, hogy követnek.

– Ezt nem állítom – válaszolta Basingstoke. – Ha abból, amit mondtam, ezt a következtetést vonja le, nem tiltakozom.

A beállott rövid szünetben mindegyik a másikat figyelte. Végre Slim megszólalt.

– Mit akar tenni? – kérdezte, hangja nyugtalanságot árult el.

– Még nem tudom. Persze maga nem azért tört be Sir Vallery házába, hogy egy doboz szivart lopjon el, hanem...

Elhallgatott.

– Hanem, mit akartam ellopni?

– Tehát bevallja, hogy ott járt. Rendben van. Megpróbálom kitalálni, hogy mit akart ellopni.

– Csak halljuk – biztatta a másik. – Ha tudja, akkor többet tud, mint én.

– Nem tud elég jól hazudni, Diol – mondta Basingstoke de ebben az esetben biztos, hogy igazat mond. Nem hiszem, hogy tudta volna, mit kell ellopnia. Ha tudja, nem téved olyan ostoba módon. Markovits hibájának tudható be az egész.

Markovits nevének hallatára Slim megszólalt. Nem beszélt nagyon hangosan, de három szóban megmondta róla a véleményét. Egyik szó sem volt udvarias, de mindenesetre nagyon tartalmas.

– Úgy látom, nem szereti Markovitsot – közölte Basingstoke meggyőződéssel –, de azt hiszem tart attól, aki mögötte áll.

Diol Slim nem felelt, félt ebben a kérdésben nyilatkozni.

– Mit tud Zillerről? – kérdezte hirtelen Basingstoke.

– Hát mi mindent akar még tudni?!

– Nézze csak – biztatta Basingstoke –, mégiscsak jobb, ha velem beszél erről, mint például Storm felügyelővel.

Diol Slim vállat vont, ezzel jelezte, hogy nem szívesen emlékszik a detektívre. Tudta, hogy ha még egyszer a felügyelő elé kerül, kitoloncolják. Erre igazán nem vágyott, mert sok oka volt azt hinni, hogy az Ellis Islandtól nyugatra nem lenne biztonságban az élete.

– Azt hiszem – vélekedett Basingstoke komolyan –, a legokosabb lenne, ha mindent elmondana Zillerről.

– Nem tudok róla semmit.

– Nézze csak, Slim – nógatta Basingstoke –, most velem beszél, nem a rendőrséggel. Az ő módszereik nem az enyéme. Nekem megvannak a magam szokásai, és megfigyeltetek mindenkit, akire szükségem lehet. Magára is rá tudom tenni a kezemet, amikor akarom, és eleget tudok magáról, hogy biztosíthassam, nem lesz nagyon kellemes a helyzete, ha egyszer bekísérik. Most nincs érdekemben, hogy a betörés miatt letartóztattassam, amennyire tőlem függ, hallgatok. Azokat keresem, akik maga mögött állnak, hogy kik azok, azt épp oly kevésbé tudom, mint maga, de azt megmondhatom, nem félek tőlük. Az a meggyőződésem, hogy azok, akik megbízták a betöréssel a Vallery-házba, ugyanazok, akik közvetve vagy közvetlenül Ziller haláláért felelősek, előbb vagy később, mind a kezünkbe jutnak, a kis halak és a nagyok, Markovits-csal és magával együtt. Nem akarom azzal a tanáccsal megsérteni, hogy adjon el nekem híreket, bár talán maga is örülne, ha megszabadulna azoktól az emberektől. Ha mégis megtenné, néhány szóval is sokat segítené magán és talán

az életét is megmenthetné. Érti?

A másik bólintott.

– Ha azt hiszi, hogy elárulom a társaimat...

– Kedves barátom – mondta Basingstoke mézédesen –, tudom, hogy nem teszi. Kétkedem abban, hogy Markovits barátunk ellen hajlandó lenne koronatanúként szerepelni, biztosra veszem, hogy eljön az idő, amikor nyílt ellenségeskedésbe keverednek azokkal, akik most maguknak parancsolnak.

– Mondja, nem fél ezekről beszélni?

Basingstoke ránézett.

– Ez nekem is eszembe jutott. Éppen olyan jól ismerem ezt a helyet, mint maga. Biztosíthatom, ha megkísérelte volna jelezni, hogy nemcsak barátságos beszélgetést folytatunk, akkor már régen letartóztatták volna. Engedje még azt is megjegyezmem, hogy a velem folytatott beszélgetés véglegesen kompromittálta. Jövője a kezemben van, magára bízom, hogy azt mondja Markovitsnak, amit a legjobbnak talál.

– Markovits talán sokat adna azért, hogy megtudja, miről beszélgettünk...

– Egy percig sem képzelem, hogy szó szerint elmondja neki. Azzal aztán nem segítene magán. A nevem Basingstoke, magándetektív vagyok. Ha elhatározza, hogy érdemes eljönnie hozzám, a telefonkönyvben megtalálja a címemet.

– Arra sohasem kerül sor – közölte a betörő mély meggyőződéssel.

– Én ebben nem vagyok ennyire biztos – válaszolta Basingstoke. – Gondolja meg.

XIX. FEJEZET

T. O. P.

Késő este egy férfi ment Sir Reginald házához, némi keresés után meg is találta a csengőt.

– Villanycsengő? Amikor utoljára itt jártam, még húzós volt. . mormogta magában.

Sok tekintetben érdekes ember volt. Arca barna, olyan színű, amilyent egyaránt találni a régi Egyiptom gyermekei és a Sárkány fiai között, fehér emberek között annál ritkábban. Szeme sötét volt, az utcai lámpa fényében úgy ragyogott, mint fekete cipőgomb, bár a napfényben nem volt ennyire sötét. Arcán jobb szemétől majdnem a füléig mély sebhely húzódott. A homlokán, éppen a kalapja karimája alatt, egy másik sebhely látszott.

A csengetésre megjelent Vallery inasa, aki a bizonytalan világításban gyanakodva nézte az idegent.

– Sir Reginald Vallery itthon van? – kérdezte.

– Sir Reginald nincs itthon.

A látogató elfintorította arcát.

– Különös – jegyezte meg még öt perce sincs, hogy láttam hazaérkezni. Talán, ha bevinné a névjegyet, megváltoztatná a véleményét.

– Lehet, hogy éppen most jött haza – engedett az inas nem láttam. Majd megnézem, itthon van-e. Kit jelentsek be?

– Adja ezt neki – közölte az ismeretlen. Előhúzott a zsebéből egy üres névjegyet, három betűt írt rá, majd átadta az inasnak, aki átvette és elolvasta. A három betűn kívül semmi más nem volt a névjegyen: T. O. P.

Az inas a betűkre bámult, azután gyorsan levonta a következtetést.

– Tehát Top úr?-kérdezte.

– Nem, az én nevem nem Top – tiltakozott a látogató minden vitát kizáró hangon.

Azután, ha lehet még barátságosabb hangon hozzátette:

– Legyen szíves, vigye be a névjegyet Sir Reginaldnak, ne várásson itt egész éjjel.

Valami, talán inkább a látogató viselkedése, mint a hangja figyelmeztette az inast, hogy olyan emberrel áll szemben, akivel nem lehet tréfálni.

Teljesen kitárta az ajtót.

– Szíveskedjék befáradni!

Az idegen engedelmeskedett a felszólításnak. Az inas néhány percre eltávozott, amikor visszaért, viselkedése már több tiszteletet mutatott. Majdnem azt lehetne mondani, hogy alázatos volt.

– Sir Reginald itthon van. – Hangja elárulta, valahogyan megsejtette, hogy fontos személyiséggel áll szemben.

Sir Reginald a kandalló mellett állt, amikor a sebhelyes látogató belépett, a kezében tartotta a névjegyét.

– Halló! – üdvözölte, azután hirtelen elhallgatott.

– T. O. P. – folytatta egy idő múlva, először a névjegyre, azután a látogatóra tekintve. – Ő lenne az?

– Thurgood O. P., szolgálatára, Sir Reginald – felelte. Sajnálom, hogy a hasonlóság nem teljes, de azt hiszem, szemmel látható, hogy vonásaim az utóbbi időben nagymértékben megváltoztak.

A báró összeresztette és mereven nézett rá.

– A vonások nem számítanak – mondta egy pillanat múlva szívélyesen és kinyújtotta a kezét. – A hang ugyanaz maradt. Thurgood Ormiston Patrick hangja. Hol voltál ennyi ideig? Miért nem küldtél egy sort sem?

– Egyszerre csak egy kérdést, Reg – kérte Thurgood nevetve. – Történetem nagyon hosszú és zavaros.

– Állva nem mondhatod el, még jobban megy, ha nem szárazon mesélsz. Mindjárt csengetek whiskyért.

Várt, amíg az inas behozta az üveget, a poharakat, csak azután szólalt meg.

– Azt kérdezted, hogy miért nem küldtem egy sort sem – kérdezte. – Hát nem kaptatok meg, amit küldtem?

– Nem – felelte Vallery. – Semmit sem hallottunk rólad, mióta különleges utadra indultál.

– Hát akkor az unokaöcséddel bántak el.

– Az unokaöcsém? – ismételte Vallery. – Clavingre gondolsz?

Thurgood bólintott.

– Természetesen. Ha eddig nem érkezett meg, akkor biztosan megölték.

Vallery csodálkozva nézett rá.

– Nem egészen értem, hogy miről beszélsz – mondta zavartan.

- Clavering ebben a percben Londonban van. A Maida Vale-en lakik.
- Találkoztál vele, mióta visszajött?
- Többször.
- Sohasem mondott semmit arról, hogy valamit átadtam neki?
- Még a nevedet sem említette. Egyáltalán tudta?

Thurgood elkomorodott.

- Igazad van, nem tudta. Csak mint Ormistont ismert meg. Érted?

Vallery bólintott.

Elégé ismerte a diplomáciai szolgálatot, hogy megértse, milyen nagy jelentősége van még az ilyen apró elővigyázatosságnak is.

- Azt hiszem, legjobb lenne, ha előlről elmondanád az egészet.
- Hosszú történet – jelentette ki Thurgood.
- Ott az üveg – biztatta Vallery.

Ormiston újból megtöltötte poharát és belekezdett.

– Mindig nagyon kalandvágyó voltam. Mialatt Szingapúrban voltam, volt elég idő szemmel tartani a...

- A másik hatalmat – vágott közbe Vallery. – Nevezzük inkább így.

– Igazad van – egyezett bele Thurgood. – Tehát szemmel tartottam... az embereket, akik a másik hatalom szolgálatában álltak. Hamarosan egy csomó érdekes, titkos dologra bukkantam. Olyan dolgok történtek, amelyeket nem tudtam megérteni és az a furcsa, hogy olyan emberek vettek benne részt, akik nem álltak a másik hatalom szolgálatában. Éppen annyira ellenségeseknek látszottak vele szemben, mint jómagam. Mindenféle titkos gyűléseket tartottak. Néhány ilyen gyűlésre sikerült bejutnom, hogyan, nem fontos, bár nem azért mentem oda, mintha azt reméltem volna, hogy megtalálom azt, amire később bukkantam rá.

- Kik vettek részt a gyűléseken? – kérdezte Vallery érdeklődve.

– Nagyon vegyes társaság. Főképpen eurázsiaiak, de a legrosszabb fajtából, itt-ott egy kínai, nem közönséges kínaiak, hanem az átlagtól elütők.

- Mennyiben?

– Megtudtam, hogy néhányan buddhista szerzetesek, de többen voltak azok, akiknek ereiben tibeti vér folyt. Ahol csak megfordultam, mindenütt a tibetiek voltak a vezetők. A többiek, még a kínaiak is, tisztelettel fogadták a parancsaikat. Nem félelem és reszketés jellemezte magatartásukat, nem volt benne alázatosság, de látszott rajtuk az a szilárd meggyőződés, hogy a parancsok teljesítésében a legkisebb habozás is rettenetes büntetést vonhat a

fejükre. Én legalább is így értettem. Be kell vallanom, hogy eleinte bizony nem sejtettem, hogy miről van szó, egyetlen adatot sem tudtam a másikhöz illeszteni, de nemsokára sikerült az üres helyeket kitöltenem, így rájöttem, mi történik. Messzeágazó összeesküvést szerveztek ellenünk. Az egész dolgot olyan valaki szervezte rendszeresen, akit soha senki sem látott, akiről a tömeg legnagyobb része soha nem is hallott. Néha elterjedt a hír arról, hogy értesüléseket szereztek, tervek, melyek a világ valamelyik részén eltűntek, előkerültek a gyűléseken. Ismerték a szingapúri kikötő terveit a legapróbb részletekig, láttuk titkos utasítások másolatait a francia, hollandi és amerikai flottabázisokról, egész csomó hasonló dolgot és mindent, ami odaérkezett, átadták a tibetieknek, akik azzal a megjegyzéssel vették át azokat, hogy „átviszik”. Jó időbe telt, amíg rájöttem, hogy ez az „átviszik” azt jelenti, hogy a hegyeken át Tibetbe viszik az utasításokat, okmányokat, terveket.

– Leültem és gondolkodtam. Rájöttem, hogy én voltam az egyetlen magasabb állású fehér ember, aki tudta mi történik a háttérben, de nekem sem volt olyan bizonyítékom, amelyet a bíróság elé tárhattam volna. Gyanakodtam, voltak dolgok, amelyeket tudtam is, de nem reméltem, hogy akárkit is meggyőzők arról, hogy a gondolataimnak tényleges alapjuk van. Minél tovább gondolkodtam, annál inkább láttam, hogy nem csak a hazámmal, de minden európaival szemben kötelességem, hogy megszerezsem a szükséges bizonyítékokat és visszavigyem őket Európába, amikor még nem késő.

– Azt is láttam, hogy néhány dologban előnyt szereztem másokkal szemben. Először is a bőröm sárgás. Sokáig voltam Kínában, s ami fehér embereknél nagy ritkaság, egész sor kínai tájszólást tűrhetően beszélek, ami pedig ebben az esetben nagyon fontos. Majdnem egész életemet Keleten töltöttem, alig hiszem, hogy bárki jobban ismerné nálam a sárgák gondolkodásmódját. Egész életemet az ázsiai fajok tanulmányozásának szenteltem. Tudtam, hogy én vagyok az egyetlen fehér ember, aki ezt a feladatot elvégezheti. Nem voltam elbizakodott. Tudtam, hogy nagyon kockázatos vállalkozásba kezdek, de kockázat nélkül semmi sem megy.

– Elmentem Tibetbe. Nem hiszem, hogy még Kipling Kimje is többet látott volna Kelet titkaiból, mint én. Tudtam, hogy Tibet volt mindig Kelet legtitkosabb országa. Ez nem véletlenek műve, hanem reális okok eredménye. Tibet a nagy kísérleti állomás, Kelet laboratóriuma. Itt készítették elő a nagy csapást, amelynek segítségével meg akarják szüntetni a fehérek uralmát.

Elhallgatott, hogy az előtte álló pohárból kortyoljon egyet.

Vallery rosszul leplezett türelmetlenséggel figyelte.

– Folytasd – kérlelte. – Kezd érdekelni a dolog.

– Lesz még érdekesebb is. Ugye, hiszel nekem?

– Természetesen, bár első pillanatra hihetetlenül hangzik, amit mondasz.

Talán kissé eltúlzod, amit láttál. Talán még sem olyan fekete minden, mint ahogyan képzeled.

– Semmit sem képzelek – közölte Thurgood kurtán. – Ugye emlékszel, hogy milyen volt a külsőm, mikor utoljára találkoztunk?

– Tökéletesen.

– Hát nézz rám. Ugye találsz különbséget?

– Több ez, mint különbség – válaszolt a báró óvatosan.

– Itt van például ez – mondta Thurgood, közben végighúzta az ujját az arcán látható sebhelyen – és ez –, a homlokára mutatott. – Ugye ez nem képzelődés?

– Aligha.

– Látod, ez mindig bizonyítéka lesz annak, hogy valóban láttam azt, amit láttam és valóban átéltem azt, amit átéltem. De erről még beszélek. Térjünk vissza a tárgyra. Hol tartottam? Igen, Tibetről beszéltem. Mindenfelé jártam. Sikerült még az egyik lámakolostorba is bejutnom, tudod, mit találtam ott? Nem, azt igazán nem tudhatod. Még a halálnál is rettenetesebb dolgokat láttam.

Megborzongott és egy pillanatra elhallgatott.

– Te nem ismered ezt a titokzatos Keletet, amelybe én behatoltam – folytatta. – Sejtelmed sincs arról, ami a hegyek mögött történik. Én keresztülmentem mindenben, de te nem, így hiába magyaráznám, hogy mit láttam, nem tudnál megérteni.

– Néha sikerült egy parancsot vagy egy haditervet megkaparintanom, ami kézzelfogható bizonyíték. Mikor elegendő bizonyítékot szereztem, eltávoztam Tibetből. Kínán át nem mertem visszajönni, csak egy út állt előttem. Kerülő úton Sadyába mentem, onnan Kachinon át folytattam az utamat. Időnként még egyszer végigmentem azon az úton, amelyen már jártam, mert tudtam, hogy üldözniük kell, mert eltűntem és velem együtt néhány fontos okmány is. Ha gondolkoztak, nyilván rájöttek, hogy a két dolog között összefüggés van.

– Az út Kachinon át egyike azoknak, amelyeket szeretnék elfelejteni. Az egész lidércnyomásra emlékeztet. Még rosszabb lett, mikor Burmába értem. Jól átalakultam kínaivá, elég jól tibetivé, de nem tudtam és egyetlen fehér ember sem tudna burmainak öltözni. Láttam, hogy olyan nyomot hagynék magam után,

mint egy fehér elefánt. Ezért lámának kellett látszanom. Csak mint láma, vagy fehér ember mehettem végig az országúton, az előbit mégis kevésbé kockázatosnak találtam. Minden baj nélkül eljutottam Rangoonba, ahol mindent úgy találtam, amint ott hagytam. Ismét fehér ember lettem, és felvettem egy nagyobb pénzösszeget.

– Mialatt néhány napig vártam a következő hajó indulására, észrevettem, hogy a nyomomban vannak. A rend egyik vezetője Burmába jött, tudtam, hogy amint elér a legelső táviróállomásra parancsot küldhet Rangoonba, s ha megtalálják nálam az iratokat, halálfia vagyok.

– Elmentem a Mouh-Poung Clubba, hogy megebédeljek és gondolkozzam. Itt találkoztam Claveringgel. Azonnal megismertem, neki azonban sejtelve sem volt arról, ki vagyok. Amint megláttam, mindjárt kialakult a tervem. Tudtam, hogy nagy nyomorban van, sejtettem, megragadja az alkalmat, hogy minden fáradság nélkül egy kis pénzhez jusson. Azt is láttam, hogyha sikerül neki az iratokat átadnom és rávennem arra, hogy azokat addig őrizze meg, amíg feljutok a hajóra, akkor az okmányok biztonságban vannak. Őt senki sem gyanúsíthatja. Ha a hatóságoknak adom az okmányokat, bizonyára ellopják. Elmondtam Claveringnek annyit, amennyi szükséges volt ahhoz, hogy hallgasson, majd otthagytam. Arra az esetre, ha mégis valami baj történék, írtam neked néhány sort, amelyben megkérlek, hogy add át az okmányokat legkiválóbb Orientalistánkknak. Megmondtam Claveringnek, hogy ha huszonnégy órán belül nem jelentkezem nyissa fel a levelet, és menjen el a megjelölt londoni címre.

– Este találkoztam vele a kormányzósági parkban és átadtam a becsomagolt iratokat. Nem ismert meg. Azt hitte, kínai vagyok. Bármire esküdnék, hogy senki sem látott meg akkor este, a biztonság kedvéért azonban elhatároztam, hogy az utolsó pillanatig kínainak öltözöm. Hazamentem a lakásomra és lefeküdtem. Az éjszaka forró volt, mielőtt elaludtam volna, hűsítőt kevertem magamnak. Amint megittam elálmosodtam, azonnal rájöttem, hogy elbódítottak. Mindjárt álomba merültem, amikor néhány nap múlva magamhoz tértem, nem a szobámban feküdtem.

Sejtelmem sem volt arról, hol voltam, de arra elég hamar rájöttem, hogy milyen társaságba kerültem. A férfi, aki a nyomomra jutott – együtt voltam vele az utolsó lámaiskolóban –, ott ült mellettem és várta, mikor térek magamhoz, mert kérdezősködni akart, én viszont nem akartam semmire válaszolni. De, hogy feltett szándékában állt a kérdésekre választ kapni, azt már az

előkészületekből is láttam.

– A bódítószer valami egészen különös készítmény lehetett, mert az agyam mindjárt felébredésem után teljesen tisztán működött. Rájöttem, hogy rettenetes helyzetbe jutottam. Hiszen látod, mindent tudtak rólam, nemcsak a kiléteimet ismerték, hanem azt is, hogy olyan dolgokról szereztem tudomást, amelyek nem fehér embernek valók.

– Ez a gondolat nem volt túlságosan biztató, de nem sok időm maradt a gondolkozásra, mert amint felébredtem, mindjárt elkezdődött a tortúra.

Thurgood hirtelen elhallgatott, töltött magának egy újabb pohár whiskyt.

– Ne haragudj – mentegetőzött –, nagyon nehéz beszélni az egészről, még gondolni sem szeretek az eseményekre.

XX. FEJEZET

Thurgood folytatja elbeszélését

– Amint mondtam – folytatta Thurgood megismertem lámaiskolás társamat, emlékeztem, hogy együtt dolgoztunk, ez a tudat megborzongatott. Közben hirtelen valami eszembe jutott. A gondolkozás ilyen nehéz pillanatokban felgyorsul, és néhány másodperc alatt, mielőtt megszólalt, volt időm mindent megfontolni. Már az első pillanatban tisztában voltam vele, a férfi számára sokkal fontosabbak az okmányok, amelyeket elvittem, mint az én sorsom. Ez a gondolat nagyon megerősített. Biztos volt: csak akkor kerülök haza, ha ez a fickó meggyőződik arról, hogy akkor teheti rá a kezét az iratokra, amikor akarja.

– Amint látta, hogy visszanyertem az öntudatomat, halkán beszélni kezdett. Nem akarlak untatni a részletekkel, de mondanivalójának az volt a lényege, tudja, hogy egyike vagyok a Fan-Tiloknak, ahogyan a kínaiak az idegen ördögöket nevezik, tudja azt is, hogy mit vétettem ellenük. Követelte, hogy adjam vissza az okmányokat. Időnyerés céljából alkudozni kezdtem a feltételekről. Igazán nem remélhettem sikert, de az ember ilyen helyzetben természetesen mindent megkísérel, hogy minél tovább életben maradjon.

– Pillanatok alatt kiderült, hogy semmiféle alkudozásra nem hajlandó. Közölte: minden feltétel nélkül át kell adnom az okmányokat, csak azután döntenek majd sorsomról.

– Először azzal a mesével álltam elő, hogy az okmányok már nincsenek a birtokomban, ha nem engednek szabadon és nem tudok eljutni ahhoz, akinél letétbe helyeztem, akkor néhány órán belül olyan valakihez kerülnek, aki nagyon jól tudja, mit csináljon velük. Mikor ezt mondtam, tettem néhány célzást olyan dolgokra, amelyeket „odaát” Tibetben tudtam meg. Elsősorban azt, hogy a barátaink tulajdonképpen nem közönséges gyilkosok, bár sokszor olcsón mérik az emberéletet. Tapasztalataim szerint nem verik csak úgy egyszerűen fejbe az embereket, hanem csak akkor, ha már nincs más mód elbánni velük, vagy ha valamiért meg akarják büntetni. A hiábavaló gyilkolásból nincs semmi

hasznuk, ezenfelül a hatóságok annál szorgosabban kutatnak a gyilkosok után, minél több a meggyilkolt ember. Pedig a figyelmet akarta a szervezet legkevésbé felébreszteni. Egy ember, tudniillik én, már úgy is elég mélyen behatolt a dolgokba, volt annyi eszük, hogy meglássák, hogy az európai ember nemcsak Kipling könyveiből ismeri Keletet, hanem nagyon sokan személyes tapasztalatok útján is alaposan megismerték az ottani viszonyokat. Azután, mint magad is tudod, a maláj államok rendőrségében egész sereg kínait alkalmaztak, akik a legteljesebb hűséggel teljesítik munkájukat. Ezek közül a született detektívek közül akármelyikkel sokkal nehezebb dolog lenne elbánni, mint velem. De ebből elég ennyi. Közben még valami eszembe jutott.

– Az egész szervezetet, amely mintegy koncentrikus körökből áll, nagyszerűen megalkották, de voltak árnyoldalai is. Elmondom, hogyan működött. A szervezet élén egy kis csoport láma állt, azt hiszem, hogy ezek felett is állt valaki, akinek a nevét azonban nem sikerült megtudnom. Sokszor hallottam róla beszélni, de mindig csak úgy említették: az ERŐ vagy: a Hatalom. A lámák alatt egy másik csoport volt, amely kínaiakból állt. A következő kört olyanokból állították össze, akiknek ereiben folyt ugyan kínai vér, de nem voltak igazi kínaiak. Az ezután következő csoportban eurázsiaiak voltak, míg az utolsó csoportban már mindenféle nemzetiségű és színű ember található.

– A rendszer legokosabb része: bár voltak összekötőnek nevezhető egyének az egyes csoportok között, az alsóbb csoport majdnem semmit sem tudott a felette levőről. Minél magasabbra megyünk, annál többet tudnak természetesen az egész mozgalomról és fordítva, minél mélyebbre megyünk, annál kevesebbet... így például a legalsó csoportba tartozók, akik a legpiszkosabb munkát végezték, mind abban a meggyőződésben éltek, hogy egy nemzetközi bűnszövetkezetnek dolgoznak.

– Így, ha arról beszélek, hogy ez volt a második pont, amely melletttem szólt, megérted, mire gondolok. Amíg egy parancs eljut mondjuk, az A csoporttól a Z csoportig, az bizonyos időt vesz igénybe. És ez az időhaladék megmentheti az életemet. Sajnos elfelejtettem a keleti találékonysággal számolni, igazán nem gondoltam, hogy az őrzőim mennyire végletekig hajthatják a dolgot. Mikor megtudták, hogy nem akarok beszélni, igyekeztek megbízottjuk útján megszólaltatni. Eljárásuk nem nevezhető túlságosan kellemesnek. Hallottál a vízpróbáról?

– Természetesen – mondta Vallery. – Csak nem vetettek annak alá?

Thurgood megérintette a homlokán levő sebhelyet.

– Ez a bizonyítéka az új változatnak. A csap alá tettek, amelyet különlegesen képeztek ki: mondjuk félpercenként két csepp vizet csepegtettek a fejemre. Körülbelül egy óra múlva már kínozni kezdett a dolog. Így tartott ez jó ideig, rövidesen azt hittem, hogy megbolondulok. Összeszedtem minden erőmet, megpróbáltam önmagamot hipnotizálni. Ez sikerült is, de talán csak azért, mert minden kínzásban van egy fordulópont, amely után, ha sikerül túlélnünk, a kín nemcsak elviselhetővé lesz, hanem bizonyos mértékig a saját ellenszerét is eredményezi.

– Az őrzőm rájött erre, ekkor változást vitt a dologba, amely röviden abból állt, hogy vízcsepp helyett egy csepp savat, mely a kénsavhoz hasonlított, csepegtetett a homlokomra. Így például egy ideig minden nyolcadik csepp víz helyett savat csepegtettek, azután, mikor már kezdtem a sav rendszeres ismétlődéséhez hozzászokni, megváltoztatták a sorrendet. Folytonosan változtattak a sorrenden, úgy, hogy a végén már sohasem tudtam, hogy mikor kapok savat és mikor vizet. Ez a bizonytalanság az idegeimre ment, eltekintve a fizikai kintól, amelyet a cseppek okoztak. A víztől csak szúró fájdalmat éreztem, de a sav úgy égetett, mint a pokol tüze. Egyszerre, hogy kízóbbá tegyék a dolgot, erősebbé tették a savat. Nem tudhatod, hogy mit jelentett. Csak az eredményt láthatod, a sebhelyet a homlokomon.

– Addig kínoztak, míg el nem vesztettem az eszméletemet. Kész voltam mindent elmondani, és meg is teszem, ha az emberem nem követ el egy olyan hibát, amely reménysugarat nyújtott. Ahelyett, hogy a kínzás közben kérdezett volna ki, abbahagyta, ezután tett fel kérdéseket, így sikerült összeszedni magam, sikerült a valóságot a valótlansággal elfogadható módon összekeverni. Elmondtam, hogy az okmányokat átadtam társamnak, aki valószínűleg már úton van Anglia felé. Tudtam, hogy ez valótlan, mert elmúlt a huszonnégy óra és vele elment a hajó, amelyet el akartam csípni. Clavering sem tudott a következő hét végénél előbb hajóra szállni, és még azt sem tudhattam, hogy nem marad-e még tovább Rangoonban. Mindenesetre időt nyertem, így minden órával növekedett a reményem a szabadulásra.

– Magamra hagytak. Alaposan megkötöztek, kezemet, lábamat összebilincseltek. Hosszú türelmes munka árán kötelékeimtől sikerült megszabadulni. A kézbilincsek sem okoztak nagy nehézséget, csak hirtelen oda kellett csapnom őket a kemény kőpadlóhoz, mindjárt felpattantak. A lábbilincsekkel azonban nagy bajban voltam, mert nem tudtam mozogni.

Nagynehezen feltápászkodtam, és körülmentem a szobában.

– A szoba nem volt más, mint egy egy helyiségből álló shikari kunyhó, de olyan erősen építették, hogy láttam, csakis mostani céljára készítették.

Reméltem, hogy a kéznél levő kínzószerszámok között találok egy reszelőt, de sajnos, hiába kutattam. Végre megpillantottam egy fogót, amelyet valószínűleg arra használtak, hogy az ellenálló foglyok lábujjkörmeit letépjék. Mindjárt munkához is láttam.

– Sokáig tartott, míg végre sikerült kihúznom a csapot, amely a láncot a bilincshez kapcsolta. Megismételtem ezt a másik bilincsnél, a végén azután már csak két vasszalag maradt a lábamon, a kezemben pedig egy nehéz vaslánc, amelyet talán később felhasználhatok. A következő lépés: kiszabadulni a kunyhóból. Megint a fogót használtam. Addig dolgoztam vele a záron, amíg a szó szoros értelmében darabokra törtem, azután hunyorogva kiléptem a ragyogó napfényre, amely elárasztotta a burmai dzsungelt.

– Nem szabad elfelejtened, hogy egész idő alatt kínai öltözékemben voltam, és ez nagyon segített a menekülésben. A bilincseket sikerült a ruhám alatt elrejtenem, mondhatom, nagyon kellemetlen volt az állandó teher a bokámon. Nemsokára egy bennszülött faluhoz értem, s miután óvatosan megkerültem, észrevettem benne egy kovács, helyesebben szólva vasműves műhelyt. Sőt a műhely éppen abban a pillanatban üres volt, belopódtam és reszelő után néztem.

– A történeteket nagyrészt saját hibámnak tulajdoníthatom. Ha előbb alaposan körülnézek, ahelyett, hogy mindjárt a szerszámot keresem, azonnal észreveszem, hogy a tűzhelyen a vörösen izzó szén között tüzes vasdarab fekszik, ami azt jelentette, hogy a műhely tulajdonosa nem lehetett messze, sőt minden pillanatban visszatérhet. Nem vigyáztam semmire. Túlságosan gyorsan akartam bilincseimtől megszabadulni, csak akkor vettem észre a veszélyt, mikor felnéztem, mert árnyék esett rám, közötttem és az ajtó között megpillantottam egy férfit. Rámnézett – az átlagos burmai nem szereti a kínaiakat –, azzal lekapta a tűzhelyről az izzó vasdarabot és hozzám vágta. Alig volt annyi időm, hogy felkapjam a bilincsláncomat, mikor arcomon végigvágódott a vas – még most is érzem az égett hús szagát –, ennek köszönhetem a másik sebhelyet, ugyanabban a pillanatban az én kezemből is kirepült a vaslánc. Nem tudom, milyen erővel dobtam el, de hogy jól találtam vele, az biztos. A lánc súlyos volt, a burmai pedig nem lehetett túlságosan erős. Tény, hogy a láncszemek betörték a koponyáját, felhasították, mint egy

túlérett narancsot...

– Ezután egy perc veszíteni való időm sem maradt. Nem tudtam, hogy meghallották-e a faluban a lármát, de semmi esetre sem akartam megvárni, míg a falu népe rámtámad. A műhely közvetlenül az erdő szélén feküdt, aminek nagyon örültem. Mikor úgy láttam, hogy már elég messze vagyok a falutól, kerestem egy nyugodt helyet, leültem és hozzáláttam, hogy leszereljem a bokámról a bilincseket.

– Ha csak egy mód volt rá, el akartam kerülni még a lehetőséget is, hogy újból elfogjanak, ezért olyan módot kerestem, mely visszaadhatja teljes szabadságomat. Amint helyzetemen gondolkoztam, megcsillant előttem a remény. Első elfogóim minden valószínűség szerint azt hiszik, hogy még mindig kínai ruhában vagyok. Azt természetesen tudták, hogy fehér ember vagyok, de nem hiszem, hogy ebben az öltözékben felismertek volna. Mégsem mertem megkockáztatni a dolgot. Más szavakkal: sem mint kínai, sem mint Thurgood Ormiston Patrick nem jelenhettem meg. Más alakot kellett öltönnöm. Egy ültetvényes ruhájára, egy borotvára és egy kis pénzre volt szükségem, ezeket pedig csak úgy tudtam megszerezni, ha elmegyek a legközelebbi ültetvényhez, s megvárom a kedvező alkalmat, amikor betörhetek. A betörés miatt nem voltak aggályaim. Akárhogy vesszük, ügyem sokkal fontosabb, mint a magántulajdon elvének tiszteletben tartása. A legrövidebb idő alatt vissza kellett jutnom Rangoon- ba, csak úgy léphettem be nyugodtan a városba, ha megváltoztatom a külsőmet.

– Majdnem két teljes napig – mely idő alatt a falvakból lopott élelmiszerrrel csillapítottam éhségemet – cserbenhagyott a szerencsém, de a második nap végén egy ültetvényes házához értem. Megvártam a sötétséget, azután tétovázás nélkül hozzáfogtam a munkához. Tudtam, hogy a tulajdonos miatt biztonságban lehetek, mert a nap legnagyobb részében figyelemmel kísértem a helyet, és láttam, amikor délután öt óra körül ellovagolt. Úgy gondoltam, hogy egyik szomszédjához ment vacsorára. Minden nagyszerűen sikerült, csak a pénzt kellett hosszabb ideig keresnem. Végre rendesen felöltözködve, jókedvűen még egy lovat is loptam az istállóból, elindultam nyugat felé.

– Egy idő múlva elértem a prome-i vasútvonalat, egész éjjel lovagoltam mellette, míg végre egy kis állomáshoz értem. Elég közel voltam a vasútvonalhoz, hogy szemmel tarthassam, de elég távol, semhogy kitegyem magam a felfedezésnek. Azután leheveredtem, igyekeztem kipótolni, amit

alvásban mulasztottam. Már felkelt a nap, mikor a távolból meghallottam egy mozdony hangját, és füstöt vettem észre a fák koronája fölött. A vonat arra ment, amerre nekem kellett mennem, éppen idejében értem az állomásra, hogy felszállhassak.

– Sok mondanivalóm már nincs. A borotvával sikerült a külsőmet elfogadhatóvá tennem, szemöldökömmnek más alakot adtam, átalakítottam a külsőmet. Az arcomon levő sebhely úgylis nagyon megváltoztatta az arckifejezésemet. Minden baj nélkül megérkeztem Rangoonba, ahol óvatosan kutattam Clavering után, akiről azonban majdnem semmit sem sikerült megtudnom. Egyik gőzösön sem utazott el Európa felé ilyen nevű ember. Így hát arra kellett elhatároznom magam, hogy hazajövök és illetékes helyen elmondom, amit sikerült a fejemben tartanom a látottakból. Azt mondd, hogy Clavering Londonban van?

– A legutóbbi napokban is láttam és beszéltem vele – mondta Vallery. – Ez, azt hiszem, eléggé meggyőző bizonyíték?

Thurgood bólintott.

– Semmit sem közölt a csomagról, amelyet neki adtam?

– Egy szót sem. Különbén az utóbbi időben egész sereg különös esemény történt. Nem tudom, hogy segítenek-e abban, amit keresel, de az egyik férfi, aki az eseményekben részt vett, eurázsiai.

– Azt hiszem, legjobb lesz, ha mindent elmondasz – kérte Thurgood.

– Teljesen világos a dolog – mondta Thurgood, amikor a báró befejezte elbeszélését. – Az a férfi, aki ellopta a szivarokat, látta, amint Clavering átadta a csomagot Varney kisasszonynak. Azt hitte, hogy ez az a csomag, amely már annyi bajt okozott. Mikor a tévedésre rájöttek, a szervezet ügynökei természetesen úgy vélték, hogy az eredeti csomag még mindig Clavering birtokában van, ezért elküldték Zillert, hogy megszerezze. Így képelem én a dolgot. Azután Zillert meggyilkolták. Nem tudjátok, ki ölte meg?

– Nem – felelte Vallery. – Az egész ügy, elejétől végig, nagyon titokzatos. Sem Basingstoke, sem a Scotland Yard nem jut előre egy lépéssel sem.

– Ez alapján véve nem is fontos – közölte Thurgood a vállát vonogatva.

– A legsürgősebb megtalálni a csomagot. Minél előbb szeretnék eljutni Claveringhez, hogy megtudjam, mi történt vele. Ami engem illet, nekem a gyilkosság rejtélyének megoldása nem sürgős.

– Igazat adok neked abban, hogy a csomag mennyire fontos, de a gyilkosságot illetően nem osztom a nézetedet. Hiszen látod, hogy Varney

kisasszony és Clavering is belekeveredett. Hol a hiba? Csak nem mégis már?

– De igen – mondta Thurgood és felállt. – Mi Clavering címe?

– Csak nem akarsz ilyen késő éjjel odamenni? – érdeklődött a báró.

– Dehogynem, de azt hiszem a legjobb, ha te is velem jössz.

– Várj holnapig.

– Nem lehet, Vallery. Nem tehetem ki magam annak, hogy ellopják. Azon kívül nyugodni sem tudnék, amíg nem látom az unokaöcsédet és nem kérhetek magyarázatot. Mi a címe?

– A Maide Vale-en lakik – felelte a báró. – Miért sietsz úgy? Hiszen már hónapok óta keresed az iratokat, és ha még tizenkét óráig nem jutnak a kezédbe, igazán nem számíthat sokat.

– Ne vitatkozz velem, Reg – kérte Thurgood. – Tudom, vagy legalábbis azt hiszem, tudom, hol vannak az iratok, vissza kell szerezzem azokat.

– Rendben van – adta meg magát Vallery. – Nem tudom mi történik, ha Claveringet ilyen későn éjjel kihúzzák az ágyából, de ha annyira ragaszkodsz hozzá, menjünk. Csak addig várj, amíg Jukes-szal taxit hozatok.

XXI. FEJEZET

A férfi a hintaszékben

Mikor Clavering kinyitotta az ajtót, dohányfüstöt érzett. Erősen, frissen, áthatóan áradt feléje. Ha nem érzi a dohány illatát, azt hitte volna, hogy az egész szoba lángokban áll. A füst elárasztotta az előszobát is, és kígyóvonalakban szállt a mennyezet felé.

A sötét szobában az ajtó nyílásán az előszobából behatoló fény furcsa árnyékot mutatott, de a füst majdnem olyan áthatolhatatlan volt, mint a sötétség.

Clavering tévovázása a küszöbön csak egy pillanatig tartott, mert az értelmes ember agya ilyenkor mindig villámgyorsan működik, alig számba vehető rövid idő alatt féltucat kérdést és feleletet képes felvetni. A következő pillanatban Clavering izzó vörös pontot pillantott még a szoba legsötétebb sarkában.

Keze a kapcsolón, alakja elfogta az előszoba lámpájának fényét, mikor megpillantotta az apró vörös pontot és mindjárt rájött, hogy mi lehet az. Felcsavarta a villanyt, egy másodpercig egészen elvakult. Azután lassan látni kezdett.

A hatalmas hintaszékben egy férfi ült kényelmesen; szájában cigarettával. Lábát keresztbe tette, és egyik kezével a térdén dobolt. Mindennél inkább a férfi arca keltette fel Clavering érdeklődését, akaratlanul kiáltásra készítette. Egy sárga, nyugodt és szenvtelen telivér kínait látott.

A férfi az ajtó felé fordította a fejét, mintha egy régen várt látogató érkezett volna, Clavering észrevette, hogy szemüveget visel.

– Jöjjön csak be, Clavering úr – közölte –, már régen várok önre.

Clavering feléje indult, mert az adott körülmények között mást igazán nem tehetett. Szobájának elfoglalása, szokásainak látható ismerete inkább a kíváncsiságát keltette fel, mint izgatta.

– Kicsoda ön? – kérdezte, megállt és lenézett a kínaira, aki az ő kedvenc székében helyezkedett el.

– Azt hiszem, az semmit sem segítene, ha megmondanám a nevemet – mondta a kínai –, de miután én tudom az önét, nem tehetek mást, minthogy én is

megmondom a magamét. Yuan Changnak hívnak. Ha ismeri népem történetét, akkor kétségtelenül emlékszik arra, hogy volt egy hasonló nevű ősöm, aki vagy tizenhárom évszázaddal ezelőtt élt.

– Hallottam róla – jegyezte meg Clavering kurtán. – Könyvet írt.

– Csak fordította őket, ez pedig nagy különbség.

– Nem látom be, hogy mi köze ennek az ön jelenlétéhez a lakásomban.

– Igaza van – mondta a kínai. – Meg kell jegyeznem, hogy semmit sem csináltam, ami tilos lett volna. Ha körülnéz, láthatja, hogy az értékeihez hozzá sem nyúltam.

– Elhiszem – mondta Clavering –, de ez nem magyarázza meg az ön jelenlétét, hanem csak még...

– Bosszantóbbá teszi? – vágott közbe Yuan Chang.

Clavering bólintott.

– Igen. Nem mondaná meg végre, mit keres itt?

– Dehogynem – közölte a kínai barátságosan. – Éppen azt szándékozom tenni.

Elhallgatott, mind az az élet és élénkség, amely arcát az utolsó percekben elárasztotta, eltűnt, ismét nyugodt, hideg és kifürkészhetetlen lett. A hangja is megváltozott: fénytelen és tompa volt.

– Tehát? – kérdezte Clavering.

Odanyúlt a pisztolyához, vigyázott arra, hogy mindig a kínai és az ajtó között maradjon.

– Kérem, emlékezzék vissza egy bizonyos napra Rangoonban – kezdte Yuan Chang. – A Mouh-Poung Clubban ebédelt. Az asztalnál még valaki ült, ön beszélgetett vele, majd este elment a kormányzósági parkba, ahol egy ismeretlen ember kis csomagot adott át önnek. Így történt?

– Nagyon pontos az értesülése – mondta Clavering és kezdte kényelmetlenül érezni magát. – Valószínűleg az a honfitársa, aki nekem a csomagot átadta, mondott el mindent.

– Az az ember nem a honfitársam – vágta rá hirtelen Yuan Chang.

– Kínai volt – erősítgette Clavering.

– Téved, Clavering úr – szólt Yuan Chang minden izgatottság nélkül. – Téved, de ez most nem fontos. Hogy folytassam a dolgot, a megbízottaim, akik ismételen igyekeztek a csomag hollétét megállapítani, valamennyien azt vallották, hogy még mindig az ön birtokában van.

– Nagyon biztosra veszi a dolgot – mondta Clavering nyugodtan.

– Igen. Mi, kínaiak nagyon logikus gondolkozású nép vagyunk. Némely esemény, mely okvetlenül bekövetkezett volna, ha ön továbbadja a csomagot, még mindig nem történt meg, tehát önnél van. Sok bajtól és aggodalomtól szabadulna meg, ha szíves lenne azt nekem azonnal átadni.

– Igazán? – kérdezte Clavering. – Milyen joga vagy jogcíme van hozzá, Yuan úr és ha már ennyire vagyunk, hogy mer valakinek a lakásába betörni? Igazán kedvem lenne kidobni.

Egy lépést tett előre, a másik meg sem mozdult.

– Ne legyen kérem olyan heves, Clavering úr – szólt a kínai nyájasan. – Egy ilyen tett bizonyára végzetes lenne, legalábbis önre nézve, igazán nem kívánom kezemet a vérével beszennyezni. Ön sok tekintetben nagyon szeretetre méltó fiatalember, kár lenne, ha élete virágában elpusztulna. Hogy egészen őszinte legyek, azt reméltem, közli, hol rejtette el a csomagot, de ön elég okos ahhoz, hogy ne tegye. Ezért újólág kifejezem azt a reményemet, hogy belátja ajánlatom bölcsességét, és most mindjárt megmondja a csomag rejtekhelyét. Nem akarom fenyegetni, mert abból, amit láttam és hallottam önről, tudom, hogy így nem lehet önre hatni. Mint kínai úriember és kék gombos mandarin, biztosíthatom, hogy kiváló eszközök állnak a rendelkezésemre, amelyek megszólaltatják a hallgatóg embereket.

– Köszönöm a figyelmeztetését – jegyezte meg Clavering vésztyjóslóan hidegen –, de engedje megjegyeznem, hogy Londonban vagyunk a huszadik században.

– Ami a mostani célokat illeti, épp úgy lehetnék a Góbi sivatagban is. Éppen olyan hatásosan tárgyalok önnel Londonban, mint bárhol másutt.

– Nem kételkedem abban – mondta Clavering támadóan hogy van néhány fegyveres embere a közelben, különben nem tartaná olyan biztatónak a helyzetet.

Mialatt ezt mondta, körülnézett a szobában, a kínai nyugodt arca kezdett érdeklődést tükrözni.

– Ha megnyugtatja. Teljesen egyedül vagyok.

– Hát akkor – jelentette ki Clavering diadalmasan –, vagy nagyon bátor, vagy pedig túlságosan elbizakodott.

– Nem hiszem, hogy bármelyik is lennék. Csak ismerem az emberi természetet és a saját képességeimet...

– Azt hiszem, téved. Nem változtatta meg a hangját, nem árulta el, mit készül tenni, de az utolsó szavaknál a lámpa fénye egy revolver fényes

csövéről verődött vissza. – Ha megmozdul, lövök – közölte Clavering barátságosan.

A kínai csak annyira fordította meg a fejét, hogy jobban láthassa Claveringet.

– Ne legyen olyan heves. Nehéz megmagyarázni ha egy holttestet találnak a szobájában. Igaz, sikerült már elfogadható magyarázatot adnia a rendőrségnek a legutóbbi leletről?

Clavering arca elkomorodott.

– Azt hiszem, hogy ön jobban meg tudná magyarázni az ügyet, mint én. Az áldozat nagyon közel állt az ön fajtájához.

A kínai elgondolkozva bólogatott, mintha minden figyelmét olyan problémára összpontosítaná, amelynek semmi köze a mostani látogatáshoz.

– Nagyszerű újságjaik nagyon rossz véleménnyel vannak erről – szólt végre.

– Ön bizonyára jobb bíró lehetne ebben a kérdésben – vetette oda Clavering.

A kínai felemelte a szemét és Claveringre nézett.

– Miért gondolja? – kérdezte.

– Mert egyike volt az ön megbízottjainak – vágta rá Clavering találomra.

– Ez a találgatás nem méltó önhöz, Clavering úr – szólt Yuan Chang. – Ugye nem haragszik, ha dohányzom? A cigarettám kialudt, szeretnék egy másikra gyújtani, ha megengedi.

– Csak ne nyúljon a zsebéhez – közölte nyersen Clavering. – Majd én adok cigarettát.

Balkezével kihalászta zsebéből a tárcát és odadobta látogatójának. Yuan Chang ügyesen elkapta, nagy gonddal kiválasztott egyet, azután visszaadta a tárcát tulajdonosának.

– Kérem a gyufáját is. A tilalma valószínűleg kiterjed a zsebemben levő gyufásdobozra is.

– Természetesen, mondta Clavering és odanyújtotta a saját dobozát.

Yuan Chang meggyújtotta cigarettáját, az égő gyufát a kezében tartotta. A másikkal a dobozt nyújtotta Claveringnek, aki érte nyúlt. Hogy ezután mi történt, azt soha sem tudta megmagyarázni. Yuan Chang villámgyorsan felugrott; az égő gyufát Clavering pisztolyt tartó kezére ejtette, mire ez ösztönösen visszahúzta a kezét, és a pillanat dühében leejtette a revolvert. A kínai valamit csinált a lábával, és a következő pillanatban Clavering saját revolverének

csövébe tekinthetett.

XXII. FEJEZET

Megfordul a kocka

A kínai szemüvege kissé ferdén állt az orrán, szájának egyik szöglete gúnyos mosolyra húzódott, de különben semmi jel nem mutatott az egy perccel előbb végrehajtott különleges ügyességre valló produkcióra.

– A helyzet megváltozott, Clavering úr – közölte Yuan Chang, a győző diadalmasságával. – Legyen szíves és foglalja el a helyét a hintaszékben.

Nem lehetett mást tenni, mint engedelmeskedni. A revolver figyelmeztetően szegeződött rá, a férfi keze nem remegett. Volt valami a kínai magatartásában, amiből Clavering látta, hogy egy pillanatig sem tétovázna, ha arra kerülne a sor, hogy lőnie kell.

– Igen, a helyzet megváltozott, de nem látom, hogy ön nyert volna ezáltal valamit.

– Legalább is az életem nem forog veszélyben – közölte a kínai, és balkeze mutatóujjával megérintette a revolver csövét.

Clavering halkán nevetett. Yuan Chang úgy tett, mintha nem venné észre.

– Térjünk a tárgyra. A csomagról beszéltünk. Mint mondtam, nagyon lekötelezne és sok kellemetlenségtől szabadulna meg, ha mindjárt ideadná.

– Nagyon biztosnak látszik abban, hogy nálam van – jegyezte meg Clavering a hintaszékből.

A kínai megremegett, Clavering, aki félig lehunytt szemmel figyelte, látta, hogy a megjegyzés talált.

– Ez igazán nem fontos – mondta Yuan Chang. – Ha önnél van, ideadja, ha pedig már nincs a birtokában, megmondja kinél van.

– Úgy látszik, már nem olyan biztos a dolgában, mint egy perccel ezelőtt – mondta Clavering, idegesítő nyugalommal. – Akkor még meg volt győződve, hogy a doboz nálam van.

Szinte cél nélkül beszélt, csak azért, hogy megmozdulásra bírja a kínait. Egy hirtelen mozdulat, egy pillanatnyi megfélemezés a szükséges óvatosságról megadná Claveringnek az alkalmat, amelyre várt. Yuan Chang azonban túlságosan is tapasztalt volt ahhoz, hogy elővigyázatlan legyen. Clavering

szemében olyan fényt látott, ami nem tetszett neki, ezért egy lépéssel hátrább ment.

– Megijedt? – kérdezte Clavering barátságosan.

– Térjünk vissza a dobozra – mondta Yuan Chang.

– Most már doboz? – kérdezte Clavering. – Pár perccel ezelőtt még csomagnak nevezte. Úgy látszik, azt sem tudja biztosan, hogy mit akar.

– Az a doboz kell nekem, amely a csomagban volt – közölte a kínai, és annyira összehúzta a szemét, hogy a végén csak egyenes vonalnak látszott.

– Hogy lehet egy dobozról ennyit beszélni? – kérdezte Clavering.

A Yuan Chang kezében levő revolver fenyegető köröket írt le. Úgy látszik, hogy a kínai, híres keleti önuralma ellenére sem volt képes felindultságát legyőzni. Szája szeglete megremegett, arcán a düh jelei mutatkoztak.

– Clavering úr – kezdte –, nincs időm tréfálkozni. Meg kell kapnom azt a dobozt vagy csomagot, akármilyen is legyen, még pedig azonnal. Én...

Hirtelen elhallgatott, mert Clavering láthatóan nem figyelt arra, amit mondott. Arc kifejezése hirtelen megváltozott. Kíváncsiság látszott az arcán, szeme felragyogott. Yuan Chang vállán át az ajtó felé nézett.

A kínai semmi hangot nem hallott, de mégis annyira nyugtalanította Clavering tekintete, hogy hirtelen hátranézett.

Clavering csak erre várt. Mint a rugó pattant fel, és rávetette magát a kínaira.

A támadás lendülete kiütötte Yuan Chang kezéből a revolvért, ami a földre esett; a két férfi egyszerre kapott utána. Clavering nagyon erős volt, a kínai is csupa izom. Amíg a két test a földön hempergett, Yuan Chang méltó ellenfele volt Claveringnek annak ellenére, hogy szemüvege leesett és darabokra tört. Mikor Claveringnek sikerült magát öleléséből kiszabadítania, a kínainak a látását kellett volna segítségül hívnia, tehetetlenné vált apró szemeivel, nyugtalanul pislogott a vakító fényben.

A kínai egyszerre csak észrevette, hogy Clavering felállt, kezében kékes színű tárgyat tartott, amelyről inkább sejtette, mint látta, hogy az a visszaszerzett revolver.

– Hát ehhez mit szól, Yuan Chang úr – kérdezte. – Ott vagyunk, ahol kezdtük. Foglalja csak el előbbi helyét, hogy nyugodtan folytathassuk beszélgetésünket.

A kínai hangos sóhajjal ült a hintaszékbe, és Claveringre nézett.

– Mit akar most tenni? – kérdezte.

A kérdés nem tartalmazott szemtelenséget, úgy látszott, mintha csak kíváncsiságból tenné fel.

– Igazán nem tudom – mondta Clavering őszintén. – A rendőrségnek nem akarom átadni önt, és bármennyire szeretném is, nem látom be, hogy mit nyernék azzal, ha most agyonlőném. A lakásomnak már úgyis rossz a híre.

Yuan Chang a kezét dörzsölgette, mielőtt megszólalt.

– Nem tudnánk megegyezésre jutni? – kérdezte.

Úgy tett, mintha fel akarna állni, de Clavering a revolverrel visszalökte a székbe.

– Nem értem, hogy mit akar mondani.

A kínai összeillesztette ujjai végét, és felnézett.

– Nagyon könnyen megmagyarázhatom. Az ön birtokában van valami, amit szeretnék megszerezni. Önnek nincs semmi haszna belőle, és az értéke sem játszik szerepet. Mindazonáltal hajlandó vagyok érte hatalmas összeget adni.

– Mennyit? – kérdezte a praktikus Clavering, Yuan Chang olyan számot mondott, hogy Claveringnek elállt tőle a lélegzete.

– Ha önnek ennyit ér az a tárgy, akkor nekem sokkal többet ér – közölte.

Yuan Chang a fejét rázta.

– Az nem biztos. Önnek valószínűleg nincs meg a lehetősége, amelynek segítségével hasznára fordíthatja. Nekem azonban birtokomban van, ebben rejlik a különbség kettőnk között.

– Válaszoljon a kérdésre, Yuan Chang úr. Ziller halála óta járt ön vagy valamelyik embere a lakásomban?

– Biztosíthatom, hogy nagyon alaposan, de sajnos teljesen eredménytelenül átkutattuk a lakását. Ezért nem maradt más hátra, mint hogy egyenesen önhöz forduljak.

– Ennek nagyon örülök. Ez megnyugtat. Biztos vagyok abban, hogy ha eddig nem jutottak semmi eredményre, a jövőben sem lesznek képesek semmit sem elérni.

– Ne bízsa el magát, Clavering úr – mondta a kínai. – Mi magunk talán nem tudjuk megtalálni, de az ön segítségével...

A mondatot tétova mozdulattal fejezte be.

– Úgy látom, hogy ön bízsa el magát.

– Nem – felelt Yuan Chang. – Vannak körülmények, melyek között még a hallgatag emberek is ékesszólóak lesznek...

– Ha ez fenyegetés akar lenni, akkor nem ijedek meg tőle – jelentette ki

Clavering határozottan –, ha pedig a jövőbe vetett hitét akarja vele kifejezni, ki kell jelentenem, hogy téved. Újból emlékeztetnem kell arra, hogy Londonban vagyunk.

– London vagy Peking, nekünk mindegy. – A hely egyáltalán nem fontos, mikor arról van szó, hogy a Hatalmas Úr parancsait kell teljesítenünk.

– Nem tudom, hogy ki az a Hatalmas Úr – válaszolta Clavering –, de nem is törődöm vele. Mindenesetre sokkal hatalmasabbnak kell lennie, mint amilyenek eddig mutatkozott, ha valamire akar jutni.

Hogy Yuan Chang mit akart válaszolni, azt csak sejteni lehet, mert ebben a pillanatban a folyosóról lépések hallatszottak, azután valaki kopogott az ajtón, Clavering szemmel tartotta a kínait és látta, hogy megremeg.

– Álljon fel – szólt hozzá –, és nyissa ki az ajtót.

Yuan Chang lassan, nehézkesen feltápászkodott. Clavering a revolverrel állandóan célba vette. Elhatározta, hogy a menekülési szándék első jelére lő. Mikor az ajtó kinyílt, Sir Reginald Vallery és egy idegen férfi állt a küszöbön.

Vallery a revolver láttára hirtelen megtorpant.

– Mit jelentsen ez? – kérdezte.

A két férfi belépett a szobába. A kínai egy fürge mozdulattal úgy helyezkedett el, hogy a két újonnan érkezett közte és Clavering revolvere között legyen.

– Vigyázat! – kiáltott fel Clavering.

A két férfi megfordult, de egy pillanattal elkésve. Mintha Clavering felkiáltása lett volna a jel, amire várt, Yuan Chang hirtelen a kapcsolóhoz ugrott. A szoba sötétbe borult, s ugyanakkor eldőrdült Clavering revolvere.

XXIII. FEJEZET

Mi van a bádogdobozban

A lövést folytatt kiáltás, egy nehéz test zuhanása, majd gyors léptek zaja követte.

– Majdnem belémlőtél! – kiáltott Vallery a küszöbről.

– Fogjuk meg a gazembert! – kiáltotta egy ismeretlen hang, amelyet Clavering már hallott valahol.

Mielőtt megmozdult, a másik hang újból megszólalt.

– Az ördög vigye, elmenekült.

A villany újra kigyulladt.

Vallery még mindig a kapcsolón tartotta a kezét, társa pedig feltápáskodott a földről és a vállát dörzsölte. Az utcáról gyorsan távolodó lépések hallatszottak.

– Semmi remény, hogy utolérjük – közölte a férfi, aki Vallery val jött.

– Mit jelentsen ez? – kérdezte Vallery.

Clavering nem felelt, Vallery társát nézve gondolkozott.

– Ne csodálkozzék, ha nem ismer meg – mondta a férfi, akinek arcán sebhely húzódott végig. – Az arcvonásaim alaposan megváltoztak, amióta utoljára találkoztunk.

Clavering ismerősnek találta a hangot. Azután eszébe jutott egy ebéd a Mouh-Poung Clubban és egy este a Shwe Dagon árnyékában.

– Csak nem Ormiston... – kiáltott fel.

– Igen, ezen a néven ismert engem, ez azonban csak álnév. Vallery majd elmondja, hogy az igazi nevem Thurgood. Ne haragudjék, hogy késő éjjel jöttünk ide. Úgy látom, hogy megzavartunk egy barátságos eszmecserét. Ki volt különben a barátja?

– Nekem ugyan nem barátom – közölte Clavering kurtán. – Valószínűleg valamit keresett, ami önt illeti.

– Azt hiszem – közölte Thurgood szárazon –, hogy beszélgetésünk hosszú lesz. Megengedi, hogy leüljünk?

Clavering nem felelt, hanem kinyitotta az ajtót, és kinézett a folyosóra.

– Nem gondolja, hogy talán erősítést hoz magával és visszajön? – kérdezte. Thurgood válaszolt a kérdésre.

– Ha abba a bandába tartozik, amelyre gondolok, majd csak akkor jön vissza, ha mi már eltávoztunk. Azt hiszem nem kell sietnünk. Beszéltem valamiről, ami engem illet. Ugye a csomagra gondolt, amelyet magára bíztam?

Clavering bólintott. A revolvert még mindig a kezében tartotta, Vallery aggódva nézett a fegyverre.

– Tedd le azt a revolvert Hugh – szólt. – Éppen elég bajt okoztál már velem. A falra mutatott, ahol a kapcsoló fölött csillag alakban le volt verve a fal.

Clavering elszégyelte magát, zsebretette a fegyvert.

– Miért nem adta át a csomagot Sir Reginaldnak? – kérdezte Thurgood.

– Hát az volt a levélben? – kérdezte Clavering.

– Igen. Hát nem olvasta el?

– Sohasem volt alkalmam rá – közölte Clavering és az elejétől a végéig elmesélt mindent.

– Igen – szólalt meg végül Thurgood, de hangja elárulta, hogy csak azért fogadja el a magyarázatot, mert jobbat nem talál. – Most már értek mindent. A szivardoboz ellopásának is megvan a magyarázata. A nyomában jártak, Clavering, és látták, amikor átadta a csomagot Varney kisasszonynak.

– Lehetséges, de nem tudom megérteni, hogy miért akarja mindenki annyira megszerezni azt a dobozt, hogy még gyilkosságtól sem riad vissza.

– Majd megérti, ha elmondom – jelentette ki Thurgood és torkát köszörülte. Sir Vallery Reginald ránézett.

– Egyszer már végighallgattam ma éjjel a történetet. Ha még egyszer el akarod mondani, kérlek rövidebben meséld.

– Jól van – egyezett bele Thurgood, és vázlatosan elmondta kalandjait.

– Ez nagyjából mindent megmagyaráz – jegyezte meg a végén Clavering de a gyilkosság ügyében egy lépéssel sem jutottam előre. Megmondta, hogy Ziller miért jött ide, de a halála körülményeit nem is sejtjük.

– Erről később is ráérünk beszélni – vágott közbe Thurgood.

– Hol van a doboz? Abból, hogy egyik látogatója sem találta meg, úgy vélem biztos helyre rejtette.

– A doboz egyáltalában nincs is elrejtve. Egész idő alatt ott volt a szemük előtt, talán ezért nem találták meg. Miután kinyitottam és üresnek találtam, arra a következtetésre jutottam, hogy semmit sem érhet és...

– Eldobta? – kérdezte Thurgood feszülten.

- Dehogy. Saját céljaimra használtam fel. Várjanak egy pillanatig.
Bement a hálósobájába és egy perccel később behozta a dobozt. Felemelte a tetejét, és megmutatta a többieknek a belsejét.
- A nyakkendőidet tartod benne? – kérdezte Vallery.
Thurgood elmosolyodott.
- Legyen szíves kérem, vegye ki a nyakkendőket, magammal akarom vinni a dobozt.
- Igazán nem látom be – mondta Clavering idegesen, mialatt a doboz tartalmát az asztalra szórta –, hogy mit akar találni benne.
- A látszat szerint teljesen üres – vélekedett Vallery.
- A „látszat” itt nagyon helyes kifejezés – erősítette meg Thurgood. – Teljesen megfelel a helyzetnek. Úgy látom, nekem kell megmondanom, hol vannak elrejtve az iratok. Nézze meg a fedelét.
- Vastag és nehéz – mondta Clavering. – Ez nekem is feltűnt.
- Ez az egész dolog nyitja – magyarázta Thurgood. – A fedél két lemezből áll, és a két lemez között levő üres helyen vannak az iratok.
- Nem sokat tehetett arra a kis helyre – jegyezte meg Vallery.
- Elfelejtetted, hogy az okmányok szövegét kínai rizspapírra írták, az olyan vékony, hogy át lehet látni rajta. Egészen kis helyen rengeteg írás elfér.
- Erre sohasem gondoltam – jelentette ki Vallery. – De mit csinálunk most? Igazán szeretnék hazamenni és lefeküdni, ha nincs ellene kifogásotok.
- Szeretném az iratokat a legrövidebb idő alatt illetékes helyre eljuttatni – mondta Thurgood –, de nem hiszem, hogy ma este sikerülne valamit intézнем.
- Ma reggel – javította ki a báró. – Hiszen már hajnalodik. Igazad van. Túl késő vagy túl korán van mindenhez. Várjuk meg, amíg megkezdődnek a hivatalos órák. Gyere velem és a hátralevő néhány óra alatt aludd ki magad. Nem gondolod, hogy Clavering barátja, Yuan Chang még valami zavart okozhat?
- Nem hiszem – vélte Thurgood, azután hirtelen hozzátette: – Legalábbis egy ideig nem. Idő kell nekik is, hogy valami újat kigondoljanak.
- Rendben van – mondta a báró megkönnyebbülve. – Kár, hogy nem szóltam a taxinak, hogy várjon, most keresnünk kell egyet. Örülök, ha végre elkészülnek az autóm javításával, és ismét azzal járhatok. Viszontlátásra, Clavering. Ugye, Basingstoke nem jutott előbbre?
- Azt hiszem rájött valamire – felelte Clavering –, bár nekem semmit sem mondott, és a rendőrség sem jelentkezett. Gondolom, addig nem is hallok róla,

amíg Storm felügyelő a fejébe nem veszi, hogy letartóztatja Pamelát vagy engem.

– Attól még nem kell félned – vigasztalta Vallery. – Menjünk Thurgood.

– Jó éjszakát – köszönt el Thurgood Claveringtől. – Igazán jól gondját viselte a dobozomnak. Ha majd elintéztem a magam dolgát, talán majd magán is tudok segíteni. A két dolog úgy látszik, kapcsolatban van egymással, és nekünk kettőnknek sikerül a rejtélyt megoldani.

– Ha ezt megteszi – mondta Clavering meggyőződéssel –, akkor jóval okosabb, mint amilyenek látszik.

Alig mondta ki a szavakat, mindjárt megbánta, de Thurgood csak szomorúan mosolygott. Már megszokta, hogy külsejére tapintatlan megjegyzéseket tesznek.

XXIV. FEJEZET

Clavering meglát egy szőke nőt

– Azt látom, kedves bácsi – mondta Clavering vidáman –, hogy megbánta nyersességét és igyekszik kiengesztelni.

– Kiengesztelésről szó sincs – közölte a báró kurtán. – Olyan embernek tartasz, akinek még van lelkiismerete?

– Nem, ezt igazán nem hiszem, és úgy vélem, a néni is igazat ad nekem.

– Nagyon nehéz a nagybátyáddal bánni – mondta Lady Vallery felsóhajtva.

Öt évvel fiatalabb volt, mint a férje, és az idő keze csak azért érintette, hogy felékesítse. Még mindig nagyon szép volt. Hajában csak hosszas keresés után lehetett ősz szálat találni, és beszéd közben mindig bájosan mosolygott.

– Ha ezen azt érti, hogy mindenféle kellemetlen helyzetbe képes jutni, igaza van – mondta Clavering.

Sir Reginald Vallery borotvált állát simogatta, mielőtt megszólalt.

– Azt hiszem, ebben a tekintetben te voltál a szorgalmasabb. Igaz, hogy itt is történt betörés, szerencsére te nem voltál itt akkor, Amy, de eddig még senki sem mert a lakásomon gyilkosságot elkövetni. Az sem a szokásom, hogy lehetetlen órákban kétes jellemű külföldiekkel társalogjak a szobámban.

Clavering bosszankodva hallgatta, mert Yuan Chang szökésére még mindig élénken emlékezett.

– Lehetséges – szólalt meg hosszú szünet után, melyet senki sem akart megtörni –, de úgy látom, hogy nagyon eltértünk a tárgytól. Ha visszaemlékszik, azt a beszélgetést említettem, amelyet Frewes úrral folytattam.

– Emlékszem – közölte Vallery. – Nagyon kedves ember.

– De nagyon hallgatólag. Mikor az engem megillető pénzről kezdtem beszélni, megnémult.

– Tehát tőlem akarod hallani, hogy milyen az anyagi helyzeted?

– Úgy van. Azt akarom tudni, hogy azt kapom-e, ami nekem jár.

– Ha azt hiszed, hogy a tőkédet eltulajdonítottam vagy hamisan vezettem a számládat, szívesen bebizonyítom az ellenkezőjét.

– Nem erre gondoltam, hanem biztos akarok lenni abban, hogy nem akar-e könnyörületből többet juttatni nekem, mint ami jogosan megillet.

– Ezt nyugodtan kiverheted a fejedből. Elég jól ismersz, hogy ne tételezd fel rólam, hogy pénzt adjak ki csak azért, hogy a hála édes mosolyát láthassam igazán kevésbé vonzó arcon.

– A személyeskedések, úgy látszik, ma napirenden vannak – szólt közbe Lady Vallery. – Reg, talán tudnál a dologgal akkor is foglalkozni, ha nem törődne annyit Hugh külsejével?

– Asszony – mondta a báró tettetett komolysággal –, te és Pam csak megtúrt személyek vagytok itt, ezért kérlek benneteket, hogy ne szóljatok közbe, amikor a teremtés két ura komoly dolgokról beszél.

Lady Vallery azzal válaszolt, hogy gyengéden megszorította férje kezét.

– Térjünk a tárgyra – mondta Sir Reginald. – A pénz, amely felől kételyeid vannak, az apád birtokából származik. Ha itthon maradsz, amíg betöltöd a huszonnegyedik évedet, ahelyett, hogy összeveszel velem és a saját fejed szerint jársz el, szép kis vagyomba ülhettél volna. Amikor összekülönböztünk, azt tartottam a legjobbnak, ha szabadon engedlek és megvárom, mit tudsz magadnak megkaparintani. Hallottam, milyen nagy bajba jutottál a gumiültetvényeddel, de tudtam, olyan nyakas vagy, hogy minden segítséget visszautasítasz, ami tőlem származik. Megbízást adtam Basingstoke-nak, hogy tartson szemmel. Egyik ügynöke megtalált Rangoonban, de egy félreértés következtében ismét elvesztett a szeme elől. Később Londonban újból rád találtunk, mikor Brockley-ban laktál, a többit pedig magad is kitalálhatod. Mikor átköltöztél a Maida Vale-re, egy időre ismét eltűntél előlünk, de szerencsénk volt, így elég hamar rád akadtunk.

– Ha a gyilkosságot tartja a szerencsének, akkor ebben nem egyezik a véleményünk – mondta Clavering. – Hiszen Pam egész idő alatt tudta, hogy hol voltam, ugye Pam?

– Természetesen – válaszolta a lány.

– De még természetesebben nem akarta megmondani – mondta Vallery, az ég felé fordítva a szemét.

– Én mindenről tudtam – közölte Lady Vallery.

– Azt elhiszem – mondta a férje. – Igazán meglepő, hogy milyen könnyen ki tudod fürkészni más emberek titkait, de te sohasem árulsz el semmit.

– Végeredményben úgy látom – folytatta Clavering –, hogy gazdag ember vagyok, és bármikor átvehetem az örökségemet.

– Úgy van. Ha néhány törvény szabta formását elintézzük, akár most rögtön szívesen átadok mindent.

– Van még valami elintéznivalónk – jegyezte meg Clavering. – Pam valami okból gyámság alatt van, úgy hiszem, hogy a bácsi beleegyezése nélkül nem mehet férjhez. Szükséges talán, hogy ünnepélyesen megkérjem a kezét?

– Ez a szokásos módja a dolgoknak, de ha ti ketten megegyeztetek, mit ártsam bele magam a dologba? Ha semmit sem teszek és csak csendes szemlélő maradok, majd szabad lesz nevetnem, hogy egy-két év múlva a bíróságnál végződik a frigy. Ha már bíróságról beszélünk, te és Pam esetleg rövid időn belül egy másik bíróság elé kerülhettek.

– Csak nem beszélsz komolyan? – kérdezte Lady Vallery.

Pamela elsápadt.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte Clavering.

– Csak azt, amit mondtam. Úgy látom, Storm gyanakszik rátok a gyilkosság miatt, és nem hajlandó a magyarázatokat elfogadni.

– Mitévők legyünk? – kérdezte Clavering kétségbeesetten. Hiszen Basingstoke már dolgozik az érdekünkben.

– Véleményem szerint még nem sok eredményt ért el – közölte Vallery. – Idejének legnagyobb részét arra használja fel, hogy kétes hírű emberekkel tárgyalgat.

– Tény, hogy megtalálta a kapcsolatot a betörés és a lakásomon történt gyilkosság között, mielőtt még Ormiston, azaz Thurgood megjelent a láthatáron és igazolja az elméletét.

– Csak találgatás volt – mondta Vallery –, épp úgy tévedhetett volna.

– Nem tévedett – válaszolt Clavering.

A báró gúnyosan nézett rá.

– Remélem, nem te gyilkoltad meg azt az embert? – kérdezte.

A lány rémülten nézett a gyámjára, ajka mozgott, mintha beszélni akarna.

– Reg, hogy mondhatsz ilyen borzasztó dolgot! – kiáltott Lady Vallery.

– Ha én vagyok a gyilkos, a következményeket magamra vállalnám – jelentette ki Clavering kurtán.

– Attól félek, hogy te kivétel vagy – közölte a báró nyájasan. – Kevesen követnék példádat, amíg mód van a büntettet leplezni.

– A bácsi szerint erre nincs mód.

– Te pedig úgy véled, semmi közöd az egészhez. Tekintsük az egészet a kívülálló szemével, Hugh. A férfit a szobádban te találtad meg holtan. Az

orvosi vélemény szerint éppen akkor gyilkolták meg, amikor a saját állításodnak megfelelően hazaérteztél. Azonkívül a te töröddel szúrták le. A gyilkosság után visszatették a helyére, a falra, ott maradhatott volna észrevétlenül ki tudja meddig, ha Storm éles szeme nem akad meg rajta. A felsorolt tények ellened vallanak.

– Elismerem – szögezte le Clavering –, de menjünk kissé tovább. Mi van a hajszálakkal, amelyeket a férfi kezében találtak? Mi ketten meggyőződünk róla, hogy nem Pam haja, de miért hinnének nekünk mások, ha nem bizonyítjuk be az ellenkezőjét? Pam csuklóját ugyanaznap megkarcolta, de világosan megmagyarázta, hogyan történt.

– A tárgyilagos szemlélő valószínűleg azt gondolná, hogy ti ketten követtétek el a gyilkosságot. Ez is mutatja, hogy milyen értéktelenek sokszor a legmeggyőzőbb bizonyítékok. Pedig kevesebb bizonyítékkal is felakasztottak már embereket.

– Látszólag ketten vagyunk gyanúsítottak, Pam elfogadható alibivel rendelkezik, így hát neki nem lehet semmi baja. A gyanú csak ellenem irányulhat.

– Sajnos igazat kell adnom – mondta a báró szomorúan.

– Le is tartóztathatnak? – kérdezte Pam.

– Előfordulhat – közölte Clavering –, de majd csak szabadon engednek.

Ebben nem volt teljesen biztos, mégse akarta Pammak bevallani.

– Még egy dolgot kell figyelembe venni – folytatta –, a holttest alatt talált ezüst agarat a láncsal. Hogyan jutott oda és kié lehetett?

– Storm is ezt kérdezte – mondta Vallery szárazon. – Eljött hozzám kérdezősködni, mert sejtette, hogy a jelvény valamiképpen kapcsolatban van a Külügyi Hivatallal. Azért keresett fel engem, mert nem akart lármát csapni. Megszereztem neki a névsort, melyet a jelvényvel együtt az első éjjel elloptak az íróasztalomból. Ez pedig, amint láthatod, más irányba tereli a gyanút.

– Ezt a bácsi tudja legjobban megítélni.

– Úgy van – egyezett bele Vallery. – Két ember lehet gyanús: én és Thurgood. Én már régóta nem végeztem futárszolgálatot, de Thurgood még most is benne van a Titkos Testületben.

– Mindent összefoglalva – vélekedett Clavering – a gyanú Pamra és rám, a bácsira és Thurgoodra terelődhet. Pam alibit bizonyított, én is, így hát csak a bácsi és Thurgood vehető számításba. Nem tetszik nekem ez, olyan megrendezettnek látszik. Mintha valakinek az lenne a célja, hogy minél több

ember válják gyanússá. Elsősorban túlságosan sok a nyilvánvaló bizonyíték. Nem lennék meglepve, ha néhányat szándékosan gyártottak volna a rendőrség félrevezetésére. Mintha a gyilkos előre meghatározott terv szerint járna el, itt-ott hozzátéve valamit, közben nem törődve azzal, hogy a bizonyítékok összhangban vannak-e egymással. Kétségtelen, hogy a bizonyítékok teljesen ellentmondóak.

– Igen – vélte Vallery is. – A haj nőre mutat, nem okvetlenül Pamre; a seb formája, mélysége olyan erős embert sejtet, aki ismeri az anatómiát. A jelvény viszont harmadik személy jelenlétét feltételezi. Az arcodon látom, hogy mit gondolsz. A férfit nem gyilkolhatta meg három különböző ember, tehát némelyik bizonyítékot azzal a céllal fabrikálták, hogy a rendőrséget vagy minket hamis nyomra vezessenek.

– És Thurgood? – kérdezte Clavering.

– Nemsokára befejezi a dolgát, s akkor, mint ígérte, megkísérli, hogy erre az ügyre is világosságot derítsen.

– Valószínűnek tartja?

– Thurgood kiváló ember a maga nemében. – Elmegy oda, ahova mások nem mernek, és sajnálattal kell bevallanom, nem törődik azzal, hogy néha törvénybe ütközik az, amit tesz, ha azt küldetése érdekében fontosnak tartja. Ha valamit elhatároz, merészen nekivág. Hiszen emlékszel, mit mesélt újáról a különböző államokon keresztül.

– Emlékszem – erősítette meg Clavering, mert Thurgoodban kedvére való emberre talált.

Röviddel ezután Clavering elbúcsúzott, Pamela egy darabig elkísérte. A lányt sokkal jobban nyugtalanította, amit hallott, mintsem mutatta, kíváncsi volt, hogy Clavering beszél-e erről útközben. Amikor Clavering hallgatott, Pamela hozta szóba a dolgot.

– Igazán azt hiszed, hogy letartóztathatnak? – kérdezte.

– Nem csodálkoznék – mondta Clavering komoran. – Igazán nincs értelme ezen tépelődnünk. Még ha meg is történik, akkor is kétségtelenül sikerül a rendőrséget ártatlanságomról meggyőzőm.

A lány összeszorított ajakkal bólintott, mintha önuralmát akarná megőrizni.

– Híszel nekem? – kérdezte Clavering.

– Hogyan kérdezheted ezt? Tudod, hogy hiszek benned. Ha az egész világ gyilkosnak tartana, akkor is melletted maradnék.

– Akármit is követtem volna el?

– Akármit – felelte a lány. – Ez azonban mégsem mindegy – tette hozzá egy idő múlva. – Te nem is tehetted...

Hirtelen elhallgatott és zavartan nézett Hugh-ra.

– Igazán nem tudom, mit gondolsz rólam, én...

– Ha arról akarsz meggyőzni, hogy nem te vagy a gyilkos – szólt Clavering –, nyugodt lehetsz... Én is bízom benned, bizonyíték nélkül. Azt hiszem, jobb lesz, ha egy ideig nem beszélünk erről.

A lány hálásan szorította meg vőlegénye karját.

Egy idő múlva egy másik pár mellett mentek el, a nő láttára Clavering meglepetten felkiáltott.

A férfi széles vállú, a közepesnél valamivel magasabb termetű volt, úgy járt, hogy az embert önkéntelenül újfundlandi kutyára emlékeztette.

De az asszony!

Szép, kék szemű teremtés. Kalapját kissé ferdén tette a fejére, a karimája alól rakoncátlan fürtök kandikáltak ki.

Nem a haj, hanem a színe készítette Claveringet felkiáltásra. Senki sem talált volna az ő és Pamela haja között semmi különbséget. Mindkettő színe tökéletesen egyformán szalmasárga.

Clavering megragadta jegyese kaiját.

– Pam – szólt izgatottan –, annak a nőnek ugyanolyan színű haja van, mint neked.

– Igazán? – kérdezte Pam, akit csak Clavering izgalma miatt érdekelt a dolog, s az első percben nem fogta fel a megjegyzés jelentőségét.

Amint elmentek, Pamela alaposan végignézett a nőn.

– Egészen olyan a hajszíne, mint az enyém – erősítette meg halk hangon, melyben azonban az a keserűség is felfedezhető volt, amelyet az egyik nő érez a másik iránt, aki bizonyítja, hogy valamely kiválósága nem egyedülálló.

– Szeretném tudni, ki lehet – tűnődött Clavering. – Ha sikerülne megtudnunk, fontos eredményre juthatnánk.

– Azt hiszem, igazán nem érdemes törődni vele – vélekedett Pamela hidegen.

Clavering nem beszélt többet a hajról. Az volt a benyomása, hogy megjegyzése féltékennyé tette a lányt. Igyekezett azonban a pár külsejét agyában megőrizni, s amikor egy-két nap múlva Basingstoke-val találkozott, elmesélte az egészet.

– Egy férfi és egy asszony – tűnődött Basingstoke minden izgatottság

nélkül. – Kérem, írja le még egyszer a külsejüket, amilyen pontosan csak emlékezik.

Clavering szót fogadott.

– Mit von le ebből? – kérdezte a végén, mert látta a kis ember arcán, hogy a hír nagyon fontos.

– Azt hiszem – közölte Basingstoke –, hogy közelebb jutottunk Ziller halálának magyarázatához.

– Miből gondolja?

– Ismerem a férfit és a nőt. Ő rendezte a betörést Sir Vallerynél, biztos vagyok abban is, hogy a Ziller-ügyben is részt vett. Markovitsnak hívják. Talán már hallott engem is beszélni róla.

– És az asszony?

– A felesége, Irma Markovits.

XXV. FEJEZET

Storm felügyelő valakit letartóztat

– Markovitsot ismerem – közölte Storm felügyelő Basingstoke-kal a feleségével azonban sohasem találkoztam. Még mint detektív sem – tette hozzá mosolyogva.

– Nem is tartottam valószínűnek, mert nincsenek kimondhatatlan bűnös hajlamai. A háború alatt persze mint kém megfizethetetlen szolgálatokat tett az egyik nagyhatalomnak, amit azt hiszem, nem kell megneveznem. A férje is nemzetközi hírnévnek örvend.

– Talán nem is örvend ennek olyan nagyon – vágott közbe Storm felügyelő. Beszéd közben állandóan finom mosoly játszott az ajkán, annyira furcsának találta a kis, kopott emberke megjelenését. Persze azért nagyrabecsül te, főképp a tudását. A múlt tapasztalatai megtanították arra, hogy Basingstoke-ot nem szabad lebecsülni, még a mindentudó Scotland Yard is sokszor igénybe vette szolgálatait. Úgy hírlík, bár a megállapítás valódisága kétségbe vonható, hogy a nemzetközi bűnözőkről, főképpen a politikaiakról, Basingstoke-nak pontosabb kimutatása volt, mint bármely európai főváros rendőrségének. Lehet, hogy igaz, lehet, hogy nem, de tény, az ilyen emberekről alaposan tájékozódott.

– Meglehet – bólintott helyeslően Basingstoke. Remélem tudja – folytatta –, hogy mire célok?

– Ugye Ön Clavering úr érdekeit képviseli? – kérdezte felelet helyett Storm.

– Úgy van – vallotta be Basingstoke. – Természetesen minden érdekel, ami őt és Varney kisasszonyt a gyanú alól mentesítheti. Különös véletlen folytán Irma Markovitsnak pontosan ugyanolyan színű haja van, mint Varney kisasszonynak.

– Különös véletlen – vélte Storm –, de azért, bár ez a hajszín nem éppen mindennapi, nem is olyan ritka, mint gondolja. Markovits és Ziller munkatársak voltak. Tudta ezt?

– Nem, de sejtettem – közölte Basingstoke őszintén.

– Én tudtam. – Azt azonban nem említette, hogy csak akkor jutott tudomására, amikor tanulmányozta a Külügyi Hivatal egyik jegyzőkönyvét, amely a Thurgood által szolgáltatott adatokat tartalmazta.

– Miért gyilkolta volna meg Markovits Zillert, ha együtt dolgoztak? – kérdezte Storm.

– Erre két valós és egy valószínűtlen magyarázatot találtam. Nem akarom önt az elmondásukkal untatni. Az a módszerem, hogyha nyomot találtam, követem, és hagyom magam valamely elfogadható magyarázat által befolyásolni.

– Úgy látom, nem mindig tartja be ezt a szabályt? – állapította meg Storm.
– Hiszen mióta idejött mást sem tesz, mint azt emlegeti, hogy Markovits és felesége az a két ember, akit keresünk.

– Ez megbocsátható – válaszolta Basingstoke.

– Megbocsátható, de nem felel meg az elveinek.

– Ne haragudjék kérem, de azt hiszem, téved. Azt látjuk – úgy beszélt, mintha Storm és ő közösen dolgoznának –, hogy a nyomok bármelyik párra vonatkozhatnak. Ez ellen szól azonban, hogy az ügyfeleimnek kétségbevonhatatlan alibijük van. Tehát az a természetes következtetés...

– Hogy Markovits és felesége a bűnösök – vágott közbe Storm. – Előfordulhat; érvelésében azonban hézag mutatkozik. Nem az érvelésében – javította ki magát, mikor látta, hogy a kis ember beszélni akar –, hanem rosszul állapított meg valamit. Claveringnek nincs alibije.

– Rájött? – kérdezte Basingstoke meglepetés nélkül. – A lányé persze rendben van.

– Az alibijéhez nem fér kétség. Minden bebizonyítható amit mondott. Claveringről ez nem mondható el, mindamellett elhiszem Clavering vallomását. Egész idő alatt kitartott mellette, semmit sem változtatott rajta. Egész nyugodtan mondhatta volna, hogy öt perccel előbb érkezett haza. Azt hiszem hihetünk a vallomásában.

– A kérdés, miért gyilkolta volna meg Markovits Zillert? – mondta Basingstoke.

– Nagyjából igen – közölte a felügyelő óvatosan. – Miért gyilkolta volna meg az egyik a másikat? Talán két tolvaj verekedett össze a meg sem szerzett zsákmányon?

– És a nő természetesen... – vetette közbe Basingstoke.

– Más valami jutott az eszembe – mondta Storm. – Talán a nő sokkal

fontosabb tényező, mint gondoljuk.

– Bűntárs lehetett, minden valószínűség szerint Markovits szúrta le Zillert.

– Clavering törével – szögezte le a felügyelő. – Helyesebben mondva nem is tör volt, hanem kris.

– Úgy van. És véres volt, amikor megtalálták?

– A tövétől a hegyéig véres volt, sőt a markolatán is található néhány vérfolt.

– Igen – gondolkodott el Basingstoke és a kabátja ujjával végigsimította a kalapját.

– Talán ujjnyomokat is találtak rajta? – kérdezte.

– Igen – habozott Storm, mintha ezt nem szívesen vallotta volna be.

– Igen? – mondta újból Basingstoke és kérdően nézett a felügyelőre.

– Az enyémet – közölte Storm bosszúsan.

Basingstoke bólintott. Láta a dolog humoros oldalát, de volt annyi esze és tapintata, hogy nem mutatta.

– Bizonyára az első vizsgálat alkalmával fogtam meg. Úgy vélem, ez nem tartozik a nyilvánosságra.

– Hallgatni is tudok, amikor kell – mondta Basingstoke megnyugtatóan.

– Még az ügyfelei sem tudhatnak erről.

– Nem mondom el senkinek. Beszéljünk másról. Ugye utánajár Markovitsnak?

– Mindenesetre elrendelem meghallgatásukat, hogy kielégítően számoljanak be a kérdéses éjszakáról.

– A mi szempontunkból kielégítően, remélem – mondta Basingstoke.

– Basingstoke – figyelmeztette a felügyelő komolyan. – A Scotland Yard külső segítség nélkül is elintézi a dolgát.

– Nagy bizalommal viseltetem a Scotland Yard iránt, eddig mindig nagyon kellemes volt a kapcsolatunk. Ön mindenesetre a legjobban tudja, hogy olykor milyen értékes felvilágosításokkal szolgáltam. Remélem, hogy ebben az esetben, amikor az ügyfeleim érdekét tartom a legfontosabbnak, nem lesz összeköttetésünk kevésbé barátságos.

– Attól nem kell félnie. Mindamellet teljesen különböző utakon kell haladnunk. Nekem kötelességem igazságot szolgáltatni, ön pedig akkor elégedett, ha azt látja, hogy az ügyfeleit nem gyanúsítjuk.

A kis ember helyeslően bólintott.

– Először is megmondom, hogy találják meg Markovitsot. Nem hiszem,

hogy alaposan figyelték volna, s most bármikor elfoghatják.

– Mindig tudjuk, hol találhatjuk meg, akit keresünk. Mit mondott, hol van Markovits?

– Eddig még nem mondtam semmit – közölte Basingstoke nyájasan. – Majdnem minden éjjel megtalálhatják Bolo kocsmájában. Alkonyatkor gyakran találkozok ott egy kancsal férfival.

– Egy kancsal férfival? – kérdezte Storm felügyelő. – Hogy hívják? Csak nem Diol Slim? – kérdezte Storm felügyelő kíváncsian.

– De igen. A múltkoriban hosszabban beszélgettem vele.

– Csak nem kémkedik az ön megbízásából?

– Nem, még nem. Megmondtam neki, hogy minden felvilágosítást köszönettel fogadunk, eddig azonban még nem jelentkezett.

– Ebből és az ön régebbi dolgairól szerzett tapasztalataimból arra következtetek, hogy gyanúsnak tartja.

– Storm felügyelővel vagy Storm úrral beszélek? – kérdezte Basingstoke óvatosan.

– Ha valamit bizalmasan közöl velem, akkor biztos lehet, hogy nem élek vissza vele – közölte Storm. – Mivel gyanúsítja?

– Nemrégén – kezdte lassan – betört Vallery házába és Sir Reginald engem hívott, mert akkor még nem akarta, hogy a rendőrség tudomást szerezzen a dologról. Kézbe vettem az ügyet, sikerült is a tettest megtalálnom.

– Elvitt valamit?

– Csak egy doboz szivart.

– Varney kisasszony hálósobájából – közölte a felügyelő vidáman.

A kis ember meglepetésében majdnem leejtette a kalapját.

– Honnan tudja? – kérdezte.

– Basingstoke úr – mondta a felügyelő fontoskodva –, nekünk is vannak értesüléseink.

Nem mondta meg, hogy az egész betörést egy iratból ismeri, mely a Külügyi Hivataltól került hozzá. Láthatólag nagyon megelégedett a hatással, amelyet kijelentése tett.

– Úgy látom – állapította meg Basingstoke –, hogy egyikünk sem mondhat sok újat a másiknak.

– Bizony nem – mondta a felügyelő a győzelmet aratott emberek barátságos mosolyával.

– Nem lenne talán mégis a legjobb – mondta kissé nehézkesen Basingstoke,

mikor indulni készült –, ha a lakásán tartóztatnák le Markovitsot? Akkor legalább vele együtt mindjárt a felesége is kézre kerül.

- Hol laknak? Nem tudná megmondani?
- Emlékszik a pennyfieldsi Simon Barnettre?
- A fogadósra, aki a Ziller-ügyben tanúként szerepelt?
- Igen, az ő fogadójában laknak. Azt hiszem, ő is a bandába tartozik.
- Ziller is ott lakott – kiáltott fel Storm harci tüsszel a szemében.

Mikor eltávozott és sietve végigment a rakparton, még valami eszébe jutott Basingstoke-nak.

– Biztosan taxival jöttek – mormogta. – Milyen ostoba voltam, hogy erre nem gondoltam előbb. Ha sikerül megtalálnom a sofőrt, aki vitte őket, minden alibijük hiábavaló lesz. Ziller is valószínűleg taxin érkezett, hacsak nem együtt jöttek. Milyen szamár vagyok, hogy ilyen fontos dologra nem gondoltam.

Megállt, feljegyzett valamit a könyvecskéjébe, azután valamivel lassabban továbbment.

Storm felügyelő behatolt embereivel Simon Barnett vendégfogadójába, és letartóztatta Markovitsot a feleségével. Az asszony némán végighallgatta az elfogató parancsot, a férfi azonban nevetett és vállát vonogatta.

- Kedves barátom – szólt Storm felügyelőhöz –, csúnyán tévedett.
- Majd meglátjuk, figyelmeztetem, hogy akármit mond, az jegyzőkönyvbe kerül. Hajlandó velem jönni?

Felelet helyett Markovits a bilincsekbe dugta a kezét.

XXVI. FEJEZET

A férfi, aki túlságosan sokat tudott

Yuan Changra illett a vándormadár jelző. Londonban nem rendelkezett állandó lakással, úgy jött és ment, ahogy tervei kívánták. Az utóbbi hónapokban azonban valamilyen főhadiszállás-félét rendezett be Pennyfieldsben, Simonnal. Ha közelebbről vizsgáljuk cselekedetét, már nem találjuk annyira meglepőnek, mert Simon Barnett felesége, ha nem is volt igazi kínai, mégis nagyon közeli rokonságban állt velük. Simon pedig, ha ugyan hinni lehet a mendemondának, több fajtának volt a keveréke, mint amennyit az ember hamarjában felsorolhat.

Egy szép reggel egy férfi ment a kelet-indiai dokkok felől a pennyfieldsi úton. Amikor odaért Simon Barnett házához, letelepedett és a napot a fogadó közeli szomszédságában töltötte el. Egy rejtett zugban helyezkedett el, mégis felhívta magára néhány ember figyelmét. Az arra járó rendőr úgy vélte, hogy az ismeretlen embernek határozott céljai vannak. Viselkedése gyanússá tette, ezért elhatározta, hogy szemmel tartja. A férfi nem távozott el a környékről, s akkor sem tűnt el, mikor észrevette, hogy figyelik. Furcsa alak volt kopott ruhájában, amelyen minden lyukat megfoltoztak. Olyan embernek látszott, aki anyagilag nehéz helyzetben van, s mindéh erejével küzd a sors kegyetlensége ellen. Arca bronz színű és viharvert. Nyílt tekintete a tengerészekre emlékeztetett, akik életük nagy részét olyan országokban töltötték, ahol nagy, nyílt térségek vannak. A Simon Barnett házának kapuját figyelő férfi járkálás közben is ügyelt arra, hogy ne veszítse szem elől. Még akkor is figyelte a kaput, amikor eltűnt a rendőr elől. Egy barátságos lebuja ablakát választotta.

Éjjel két óra körül egy férfi sietett végig az utcán. Amikor elment az ismeretlen mellett, az ránézett, majd meglepetten felkiáltott, és utánament. Megérintette a karját, mire Simon Barnett hirtelen megfordult. Arca szigorú kifejezést öltött, kis disznószeme elsötétült mikor meglátta.

– Hát itt vagy végre! – kiáltott fel az idegen lihegve. – Csak az Isten tudja, hogy mennyire vártam erre a napra!

A másik ideges mozdulattal karon ragadta, és gyorsan körülnézett.

– Itt nem beszélhetünk – közölte sietve. – Gyere fel hozzám, ott nem zavar senki.

– Megyek, remélem nem csapsz be és csapdába se akarsz csalogatni, mert...

Nem fejezte be a mondatot, hanem jelentőségteljesen a hátsó zsebére ütött.

– Ne félj, Jack – nyugtatta Barnett jókedvet színlelve. – Csak nem támadok egy régi pajtásomra. Mi van veled, úgy hallottam nem vagy valami fényes helyzetben.

Beszéd közben a lépcső felé vezette vagy talán helyesebben tolt a másikat, megindultak felfelé, mielőtt az ismeretlen férfi szólhatott volna.

– Hová viszel? – kérdezte gyanakodva.

– Fent az emeleten van egy kis irodám – felelte Barnett. – Ott kényelmesen beszélgethetünk. Gondolom egyikünk sem szeretné, hogy bárki megzavarja együttlétünket.

Jack morgott valamit, mintha a magyarázat nem elégítette volna ki, a következő emeleten megállt és gyanakodva körülnézett.

– Mi bajod? – kérdezte Barnett leplezett kárörömmel. – Csak nem ijedtél meg?

– Senkiben sem bízom. Vannak emberek, akik kis dolgokban épp úgy hazudnak, mint nagyokban.

– Ebben az esetben azonban igazat mondtam, mint hamarosan látod.

– A te igazmondásod csak véletlen lehet – jelentette ki a férfi dühösen. – Hol van az irodád?

– Ezen az emeleten, csodálom, hogy nem tudtad.

– Hiszen nem láttalak, mióta azzal a kínaival együtt eltűntél a Vidám Emlékek teaházából. Hát vele mi van?

– Igazán nem tudom – közölte Barnett. – Honnan tudhatnám?

– Elég bizalmas viszonyban voltál vele.

– Érdekes, hogy milyen lehetetlen gondolatokat forgatnak egyesek a fejükben – mondta Barnett és kinyitotta a szobája ajtaját. – Úgy látom, Clegg, hogy neheztelsz valamiért.

– Te is neheztelnél, ha egy kínai és egy sima nyelvű, csúszómászó gazember minden filléredtől megfosztana!

– Kedves Clegg barátom – Barnett teljesen udvariasan beszélt –, igazán kérnem kell, hogy kissé csillapítsd a haragodat. Természetesen nagyon jól tudom, hogy a múltad nem kristálytisza és eléggé gyanús társaságba

keveredtél, de nagyon szeretném, ha erről a jelenlétemben nem beszélnél. Igazán nem kívánok kapcsolatba kerülni azokkal a gyalázatos gazemberekkel, akikkel valaha ösz- szeköttetésben álltál.

– Ez már túlmegegy a határon, Barnett – dühöngött Clegg. – Hát már semmi sincs rád hatással?

– Dehogynem, például a túl sok lépcsómászás. Biztos te is elfáradtál. Foglalj helyet.

A férfi kedvetlenül ült le. A szoba, mint csodálkozva látta, inkább hasonlított irodához, mint lakószobához. A szoba bútorzata jól menő vállalatról árulkodott. A jólétnek olyan jeleit látta, amelyek nélkülözései után ingerlően hatottak rá.

– Irodád van? – kérdezte. – Ennek örülök. Legalább üzleti megbeszélésünket megfelelő környezetben folytathatjuk.

– Kezdd már – biztatta Barnett. – Dohányzol?

Egy szivardobozt tolt feléje, Clegg némi habozás után kiválasztott egy szivart és rágyújtott.

– Nagyon bőkezű lettél. Ezek jó szivarok. Nem tudhatta, hogy a szivarokat eredetileg Sir Vallery Reginaldnak szánták születésnap ajándékkul és, hogy Diol Slim tévedése folytán jutottak a jelenlegi tulajdonos kezébe.

– Térjünk a tárgyra – szólt Clegg. – Néhány száz font kellene sürgősen.

– Igazán? És mi lesz, ha nem adok?

– Majd meglátod – mondta Clegg komoran. – Fizetned kell, sokszor és sokat azért az ötven fontért, amit kicsaltál tőlem. Azért elégszem meg most kétszáz fonttal, mert azonnal szükségem van rá. Később majd visszajövök és elviszem a többit.

– Nagyon biztosra veszed, hogy megkapod.

– Természetesen. Ha nem adsz pénzt, a rendőrségre megyek. Mesélhetnék rólad olyan dolgokat, amit ők nagy érdeklődéssel hallgatnának.

– Elhiszem, mindig alattomosan kémkedtél utánam, Clegg. Barnett széles mosolya látni engedte szép, fehér fogait. Clegg összeráncolta a homlokát.

– Ez nem tréfa, Barnett, és ezt te is nagyon jól tudod. Ha beszélnek, a börtönbejutnál.

– Nem hiszem, hogy valaha is börtönben látsz – mondta Barnett, akinek minden idegszála remegett a sértés miatt. – Érted?

– Nem egészen. Ha ideadod a kétszáz fontot, egy időre elhalasztom a dolgot. Mit szólna ehhez?

- Tudod, hogy ez zsarolás? – kérdezte Barnett halkán.
- Nem törődöm vele. Határozd el magadat gyorsan, Barnett. Nem várok itt estig.
- Nem, azt igazán nem hiszem – közölte Barnett halkán, de nem Cleggre, hanem a háta mögé nézett. Clegg hirtelen megfordult. Az ajtóban egy kínai állt összekulcsolt karral, szenvtelen arcán különös mosollyal.
- Yuan Chang! – kiáltott fel Clegg és egész testében megremegett.

XXVII. FEJEZET

Sarokba szorítva

A kínai belépett a szobába, és becsukta az ajtót. Clegg hátrált, amíg csak bele nem ütközött az asztalba.

– Hát Clegg úr van itt – állapította meg Yuan Chang vidáman. – Igazán nagyon megtisztel a jelenlétével.

– Szóval maguk ketten megint együtt dolgoznak. – Hangosan beszélt, mert az volt az érzése, hogy csapdába csalták, de egyelőre még nem látta, milyen baja vagy kára származik ebből.

– Maga pedig még mindig azt csinálja, amit régen? – kérdezte a kínai barátságosan. – Mikor beléptem, nem a társamat fenyegette éppen?

– Nem tudom, hogy mit hallott vagy mit nem.

– Meg akart zsarolni – vetette közbe Barnett. – A Vidám Emlékek teaházáról beszélt. Azt mondta, hogy tud annyit rólam, hogy börtönbejuttathat.

– Tudok is mindkettőtökről – erősítette meg Clegg.

A Vidám Emlékek teaházának említésére Yuan Chang haragosan nézett Cleggre.

– A virágok országában sok ilyen teaház van – közölte. – Melyikre vonatkozik az, amit mond?

– Van egy teaház Sanghajban – válaszolt Clegg. – Ti ketten együtt vezettétek. Sok törvénybe ütköző dolog történt ott!

Feszülten figyelte a két embert. Először Yuan Chang szólalt meg.

– Az évek múlásával, úgy látom cserbenhagyja az emlékezete – mondta, mire Clegg, – aki jóval fiatalabb volt nála, csodálkozva nézett rá. – Mindenesetre cserbenhagyja – folytatta Yuan Chang –, mert az elképzelhetetlen, hogy én, kékgombos mandarin olyan dolgokat követhettem volna el, amelyekről beszél. Ami pedig a barátomat illeti, azt hiszem, az ő megítélésében is téved.

– Nem tévedek – állította Clegg határozottan. – Azt hiszi talán, hogy valaha is elfelejtem azt a két embert, aki az utolsó pennytől is megfosztott? Ha nem teszik meg azonnal, amit nem kérek, hanem követelek, meglátják, milyen pórul

járnak!

Hirtelen elhallgatott, mert Barnett közbevágott, és kínai nyelven közölt valamit Yuan Changgal. Clegg gyanakodva nézett rá.

– Mi az? – kérdezte egyikről a másikra pillantva. – Ha valamit mondani akarsz, beszélj angolul!

– Maradjon ülve – szólt rá Yuan Chang élesen. – Beszélni akarunk magával.

Odakiáltott Barnettnek, megvárta, amíg az helyeslően bólintott, azután Clegghez lépett és lenézett rá. Yuan Chang okos ember volt, jól tudta, milyen hátrányban van az az ember, akinek ülve kell az előtte álló ellenfél kérdéseire felelni.

– Mit akar mondani? – kérdezte Clegg mogorván. – Hadd halljam.

– Mit tenne meg ötszázért? – kérdezte.

– Fontért vagy dollárért?

– Fontért – jelentette ki Yuan Chang.

– Ötszáz fontért sok mindent megcsinálhatok – felelte Clegg. – Azt hiszem, Chang, hogy nagyon piszkos munkát kellene ennyi pénzért elvégeznem. Mindegy, folytassa, ha már tudom, hogy mit akarnak tőlem, majd nyilatkozom.

– Van itt Londonban valaki – mondta Yuan Chang pillanatnyi szünet után –, akinek a viselkedése nem tetszik nekünk. Szeretnénk, ha láthatnánk, hogy álmaiban a lelkek folyójának partjain jár.

– Azt akarják, hogy meggyilkoljam?! – kiáltott fel Clegg, mire a kínai vállat vont.

– Ti, nyugatiak olyan durván beszéltek – mondta nyugodtan –, kétségtelen azonban, hogy helyesen fordította le kívánságainkat és reményeinket. Ötszáz font nagyon sok pénz. Nézzen ide!

Előszedett egy bankjegyköteget és letette az asztalra.

– Egy gyilkosságért? – kérdezte Clegg reszketve. – Azért semmi pénz nem sok. S hogyan menekülhetek el a gyilkosság után?

Yuan Chang látta, hogy Clegg habozik, ezért barátságosabban beszélt vele, mint eddig.

– Ez nem okoz semmi nehézséget. A részleteket majd később megbeszéljük. Elfogadja?

Clegg vágyakozva nézett a pénzre, azután ismét a kínaira tekintett.

– Kit kell meggyilkolnom? – kérdezte rekedten.

– Thurgood vagy Ormiston néven ismeri őt – felelte Yuan Chang. – Nagyon

veszélyes ember.

– Én gyilkoljam meg? – kérdezte Clegg hitetlenül, amikor Yuan Chang igenlően bólintott, arckifejezése megváltozott.

A kínai úgy látszik biztosra vette, hogy Clegg elfogadja az ajánlatot, mert ismét kínaiul beszélt társához. Clegg hirtelen felállt. A két férfi annyira sem törődött vele, mintha ott sem lett volna. Halálos félelem fogta el. Egy tétova lépést tett az ajtó felé, de Yuan Chang sietve eléje állt.

– Ne siessen olyan nagyon – mondta nyájasan –, még meg kell beszélni a részleteket.

– A részletekkel nem törődöm – jelentette ki Clegg egész testében remegve. – Ha azt hiszik, hogy ötszáz fontért meggyilkolom Thurgoodot, akkor tévednek. Nincs annyi pénz a világon, amennyiért ráemelném a kezem. Többet ér, mint egy egész hajórakomány kínai és félkínai.

Barnett Simon halvány arca elpirult, Yuan Chang azonban teljesen nyugodt maradt.

– Azonkívül – folytatta Clegg –, elmegyek hozzá és az egészet elmondom neki. Talán ha ilyen értesülést kap tőlem, segít rajtam.

Barnett Simon vérben forgó szemmel egy lépést tett Clegg felé, de Yuan Chang elzárta előle az utat.

– Elmegy hozzá? – kérdezte a kínai. – Elmegy hozzá és mindent elmond?

– Igen – válaszolta Clegg kissé meginogva elhatározásában. – Engedjen ki, mert a képébe vágok!

Yuan Chang gyilkos pillantást vetett rá, a hangja azonban továbbra is lágy maradt.

– Úgy látom, nagyon sürgős a dolga, Clegg úr!

– Talán a hangod nem tetszik neki, Chang – mondta Barnett dühtől fuldokolva. – Semmi baja sem volt, amíg te be nem léptél.

Clegg egyszerre azt vette észre, hogy Simon egy revolvert szegez neki.

– Talán így majd megváltozik a véleményed, Clegg – jelentette ki Barnett barátságosan.

– Úgy sem mered használni. Hiszen mindenki meghallaná a környéken és akkor mi lenne?

Barnett a fejét rázta.

– Nagyon tévedsz. Ugye, Chang?

A kínai mosolygott.

– Szerencsére a szobából nem hallatszik ki semmi zaj, legalábbis mi úgy

készítettük el, de eddig még nem próbáltuk ki. Talán most megtehetjük.

Clegg annak ellenére, hogy elhitte, amit mondtak, mégsem tartotta valószínűnek a fenyegetés beváltását.

Egy pillanatig csend ülte meg a szobát, azután Clegg hirtelen előreugrott, fejbevágta Barnettet, kiragadta kezéből a revolvért, mielőtt a két férfi észbe kapott volna.

– Fel a kezekkel! – kiáltott rájuk. – Maga is menjen oda a barátja mellé, Chang. Ha bármelyikük megmozdul, meglátjuk, mennyire hangbiztos a szoba.

A kínai szótlanul engedelmeskedett. Barnett mosolygott, és ez nagyon nyugtalanította Clegget.

– Most elmegyek a rendőrségre – közölte Clegg –, elmondok mindent, amit tudok. Nem irigylem a sorsodat, Barnett. Nem tudom, érvényben van-e még ellened a régi elfogatóparancs, de azt tudom: a rendőrség boldog lesz, ha egy ilyen gazemberre ráteheti a kezét. Mit szólsz ehhez?

– Nagyszerű tréfának tartom.

Clegg csodálkozva nézett rá. Simon nevetett, határozottan nevetett, mintha ennek csak ő ismerné a nyitját. Arca egészen eltorzult a nevetéstől, a szemében is vidámság tükröződött. Clegg tudta, hogy mindketten a hatalmában vannak. Igazán érthetetlen volt Barnett viselkedése.

– Ne higgye, hogy olyan egyszerűen kiszabadul innen – hallott egy lágyselymes hangot.

Yuan Chang szólalt meg. Meglepetten kérdezte:

– Miért?

– Az ajtót bezártam és nálam van a kulcsa – magyarázta a kínai.

– Adja ide – parancsolta Clegg.

– Itt van – közölte Yuan Chang és lassan feléje indult.

– Ha még egy lépést tesz, agyonlövöm – rikácsolta Clegg.

A kínai nem állt meg. Clegg felemelte a revolvért, megnyomta a ravaszt. Halk csattanás hallatszott, semmi más. A férfi halottsápadttá vált, mikor rájött, hogy kijátszották.

A következő pillanatban valami megvillant a kínai kezében, és a bársonyos hang ismét megszólalt.

– Maga túlságosan sokat tud, Clegg úr.

Clegg gondolkodás nélkül vigyorgó arcához vágta a revolvért. Még látta, ahogy a kínai elugrik előle, s egy pillanatra megvillan egy hosszú acélcsík, a következő percben Clegg a földre zuhant.

Yuan Chang nyugodtan letörölte kezéről a vért egy darab itatóspapírral, azután meggyújtotta és a kályhába dobta. Barnett kővé meredten állt, közben figyelemmel kísérte a kínai minden mozdulatát.

– Nos? – kérdezte a kínai és visszadugta helyére a kést.

Barnett megmozdult.

– Azt hiszem csúnya dologba keveredtünk, Chang – mondta nyugtalanul.

– Miért? – kérdezte a másik.

– Itt ez a hulla. Ha valaki bejönne...

– Senki sem jöhet be, te ostoba – jelentette ki a kínai dühösen. – Hiszen bezártam az ajtót!

– Csak a rendőrség. Tegnap elvitték Markovitsot és a feleségét. Honnan tudod, hogy ránk nem gyanakszanak?

– Mikor bejöttem, körülnéztem, nem láttam senkit.

– Ez nem jelenti azt, hogy nem figyelik a házat. A viselkedésed kezd idegesíteni. Szeretném tudni, mit akarsz tenni, hogy mi a célod. Mielőtt beszélgetnénk, mit csinálunk ezzel?

Clegg holttestére mutatott.

– Majd éjjel eltávolítjuk – közölte Yuan Chang.

– Az még hosszú idő, addig akármi történhet – jegyezte meg Barnett. – Hiszen látogató is jöhet hozzám.

– Azon könnyű segíteni. A szoba túlsó végén álló kerevethez ment, és felemelte a tetejét. A kerevet belső része üres volt.

– Ez megteszi egy időre. Emeld be, Simon.

– Én? – kérdezte Barnett ijedten.

– Igen, te! – Yuan Chang figyelte, amint a hatalmas ember, utálattal vegyes borzalommal felemelte a holttestet és elhelyezte a kerevetben. A kínai nyugodtan ráhajtotta a tetejét és ráült.

– Egyelőre megteszi – válaszolt Barnett a másik kérdő tekintetére –, majd meglátod, hogy bajba keveredünk.

Yuan Chang kivett a zsebéből egy kulcsot és az asztalra tette.

– Nyisd ki az ajtót.

Barnett habozott.

– Miért éppen most nyissam ki? – suttogta. – Ha valaki idejönne...

– Nyisd ki az ajtót – mondta Yuan Chang fenyegető hangon. – Ha pedig valaki erre jönne, inkább felkelti a gyanúját egy bezárt ajtó, mint egy nyitott.

Simon Barnett – kedve ellenére – megfogta a kulcsot, majd kitérte az ajtót.

Elfojtott kiáltással hátratántorodott, mert Thurgood Ormiston Patrick állt a küszöbön viharvert, mosolygó arccal.

XXVIII. FEJEZET

Thurgood látogatása

– Ormiston! – kiáltott fel Barnett rekedten, és tovább hátrált a szoba mélyébe.

– Vagy Thurgood, ha jobban tetszik – közölte az újonnan érkezett –, bármelyik névre hallgatok.

Elnézett Barnett mellett, amikor megpillantotta Yuan Chang érzéketlen arcát, összeráncolta a homlokát.

– Hát ismét találkozunk, Yuan Chang – mondta, majd belépett a szobába, és betette az ajtót. – Legutóbb sajnos elmenekült.

– A legutóbbi alkalommal disznónak nevezett – vetette közbe Yuan Chang.

– Igazán? – kérdezte Thurgood hátával az ajtónak támaszkodva. – Higgye el, Yuan Chang, hogy ez semmi ahhoz képest, amit gondolok magáról és ahogyan nevezni szeretném. Enyhén szólva, magát tartom a legnagyobb gazembernek, aki valaha Ázsiából Európába jött.

– Valóban? – kérdezte a kínai. – Nagy bókot mondott ezzel. Remélem megtudja, hogy vannak nálam hatalmasabbak is, akik magukra vonatkoztatnak mindent, amit ellenem elkövetnek, és akik gondoskodnak arról, hogy magának is megfizessenek.

– Tudom – közölte Thurgood könnyedén –, magának is tudnia kell: előkészületek történnek arra, hogy hatalmas urai megremegjenek.

A kínai hallgatott. A férfi viselkedésében valami sokkal jobban zavarta, semmint saját magának bevallotta. Azt fel sem tételezte Thurgoodról, hogy egyedül merészkedne az oroszlán barlangjába. Semmivel, talán önérzetes viselkedésével árulta csak el, hogy segítőtársai vannak. Yuan Chang várta, hogy mikor tudja meg Thurgood megjelenésének okát. Biztos, hogy nem cél nélkül jött ide.

– Számomra érthetetlen dolgokról beszél – jelentette ki Yuan Chang.

– Csak vigyázzon, hogy ne legyenek más dolgok is, amiket érthetetlennek tart – mondta Thurgood vészjóslóan. – Például az akasztófa.

A kínai megremegett, sikerült azonban önuralmát megőriznie, Barnett Simon

nem volt ilyen nyugodt természetű. Bármilyen nagy és erős volt is, néha rémület fogta el. Ezt idézte elő például annak a lehetőségnek az említése, hogy akasztófán végezheti az életét. A jelen pillanatban, ismerve a kerevet titkát, már az akasztófa pusztá említésére is halálsápadt lett.

Thurgood észrevette Barnett rémületét, és csodálkozott. Biztosra vette, hogy a két gazfickó rosszban törte a fejét, bizonyára valami nagy gonoszsgot követhettek el, ha még ilyen megrögzött bűnösnek is, mint Simon Barnett, rossz a lelkiismerete.

– Mit akar itt? – kérdezte Yuan Chang. – Mit keres?

– Azt nem tudom megmondani – felelte Thurgood őszintén. – Nem reméltem, hogy találok itt valakit, még azt az embert sem, aki rövid idővel maga előtt jött ide, Chang.

Mintha Barnett összerezett volna, ebben azonban nem volt teljesen biztos. Yuan Chang figyelmeztető pillantását nem is vette észre.

– Bizonyára téved, Thurgood vagy Ormiston úr – mondta a kínai nyugodtan. – Biztosíthatom, hogy senki sem volt itt.

Thurgood kérdésében nem érezte a csapdát.

– Rosszul hazudik, Yuan Chang. Szeretném tudni, gondoltak-e arra, hogy idejövök?

– Biztos lehet, ha sejtettük volna jövetelét, méltóbb fogadtatásban részesítjük – felelte a kínai udvariasan, mire Thurgood elnevette magát.

– Talán igaza van, nem vártak, kétségtelenül féltek attól, hogy valaki beléphet a szobába. Nem tudom különben miért égettek volna el olyan sietve papírt a kályhában.

A kínaihoz beszélt, közben a szeme sarkából állandóan figyelte Simont. A papír említésére Barnett megkönnyebbülten felsóhajtott, amiből Thurgood látta, hogy mellé talált.

– Úgy tesz, mintha nagyon sok mindent tudna a dolgainkról – vélekedett Yuan Chang –, sajnos meg kell állapítanom, hogy olyasmiről beszél, ami sohasem történt meg.

– Azt nem tagadhatja, hogy papírt égettek a kályhában.

– Miért tagadnám. Mindenkiel előfordul, hogy időnként eléget valamit, régi leveleket, értéktelenné vált okmányokat. Mi van ebben feltűnő?

– Nekem minden gyanús, amit maga mond vagy tesz – mondta Thurgood komolyan –, mégpedig annyira, hogy céлом minden tettét figyelemmel kísérni.

A kínai hangtalanul nevetett.

– Tehát házkutatást akar tartani?

– Sokkal többet akarok – közölte Thurgood fenyegetően. – Azt akarom, hogy felkössék magát a barátjával együtt.

Barnettre nézett, aki Thurgood átható tekintetét nem bírta elviselni. Thurgood diadalmasan elmosolyodott, mintha megtalálta volna a rejtély megoldását. Yuan Chang feszülten figyelte Thurgood arckifejezését, de semmi jót nem tudott kiolvasni belőle, percről percre kényelmetlenebbül érezte magát.

– Attól félek, hogy nem értettem meg, amit mondani akart. Miért akarna minket felakasztatni? Mit akar tulajdonképpen? Más szóval, mi a célja a látogatásának?

– Ha azt akarja, hogy világosan beszéljek – Thurgood vészjóslóan összehúzta szemöldökét –, néhány szóval elmondhatom.

– Mondja meg kérem, és kíméljen meg a további találgatástól.

– Mi történt Jack Clegg-gel?

Simon Barnett rémülten pillantott egyik férfiről a másikra, de Yuan Chang nem árulta el magát. Egész idő alatt azon gondolkozott, mennyi reménye lehet még a menekülésre. Ha biztosra vehette volna, hogy Thurgood senkinek sem szólt jöveteléről, Yuan Chang nem engedte volna ki élve a szobából. Lelke mélyén kételkedett, és a határozatlanság lett a veszte.

– Jack... Clegg... ez a neve? – kérdezte Yuan Chang csodálkozva. – Nem, sohasem hallottam ezt a nevet.

– És maga? – Thurgood hirtelen Barnetthez fordult.

A férfi a nyelve hegyével megnedvesítette az ajkát.

– Nem – mondta, mintha egy betanult leckét mondana fel –, sohasem hallottam ezt a nevet.

– Persze – mondta Thurgood. Hangjából nem lehetett megállapítani, hogy elfogadja-e a két vallomást vagy sem. A hangja teljesen közömbös volt.

– Ki ölte meg Zillert? – kérdezte a következő pillanatban, a kérdés váratlansága egy percre Yuan Changot is zavarba hozta. Hamarosan összeszedte magát.

– Zillert? – kérdezte. – Persze, azt az embert, akit közös ismerősünk, Clavering lakásán meggyilkoltak. A tényekből kitűnik, hogy Clavering és hölgyismerőse közösen felelősek. Hiszen Ziller kétségtelenül megérdemelte – tette hozzá. – Nagyon sok hibája volt és főképpen...

– Nem vagyok kíváncsi a bérence rossz tulajdonságaira – vágott közbe

Thurgood.

– Ahogy parancsolja – közölte Yuan Chang előzékenyen. – Csak az volt a szándékom, hogy elfogadható magyarázatot találjak. Talán maga nem is tartja elfogadhatónak. Inkább azt hiszi, hogy a rendőrség már letartóztatta a bűnösöket.

– Markovitsot és a feleségét? Talán igen, talán nem.

Yuan Chang meglepetten nézett ellenfelére, akinek arcában látott valamit, ami ösztönös érzése szerint semmi kapcsolatban nem volt Ziller meggyilkolásával. A hideg végigfutott a hátán, egy pillanatra félelem fogta el.

Thurgood kissé elfordította a fejét, de nem annyira, hogy ne lássa Yuan Chang arcát. Feszült figyelem látszott az arcán, Yuan Chang kíváncsi volt, mit jelent ez. A következő pillanatban azonban megkapta a választ, mert a folyosóról nehéz lépések hallatszottak, majd valaki erélyesen kopogott az ajtón.

– Jöjjön be – mondta Thurgood, de ebben a pillanatban Barnett végső kétségbeesésében rávetette magát. A támadás váratlanul érte, egy pillanatra megtántorodott, a következő pillanatban azonban már összeszedte magát, és öklével olyat ütött Barnett állára, hogy az ájultan esett össze.

Yuan Chang a kését ráncigálta a zsebéből, amely valahogy megakadt a bélésben, mikor az ajtó kitarult, és Storm felügyelő vezetésével hat rendőr rohant be a szobába. Láttukra abbahagyta a hiábavaló próbálkozást és hirtelen leült a kerevetre.

Valahonnan egy-egy revolver jelent meg Thurgood mindkét kezében. Egyikkel a magához térő és lassan feltápászkodó Barnettet vette célba, a másikat Yuan Changra szegezte.

Thurgood kissé félrefordította a fejét.

– Itt vannak a jómadarai, Storm – mondta. – Tartóztassa le őket szándékos emberölés miatt.

– Emberölés? – kérdezte Storm. – Kit gyilkoltak meg?

– Valószínűleg egy Jack Clegg nevű embert – jelentette ki Thurgood. Bár a hitem csak azon alapszik, hogy Yuan Chang nem hajlandó felállni jelenlegi ülőhelyéről, azt gondolom, hogy a holttestet a kerevetbe rejtették.

XXIX. FEJEZET

Yuan Chang eltűnik

Storm odament a kínaihoz, megragadta a gallérjánál és a szó szoros értelmében felemelte. Yuan Chang megtörtnek látszott, mintha az utolsó percek eseményei elvették volna a bátorságát. Vállvonogatva fogadta az elkerülhetetlent, szó nélkül tűrte, hogy Storm megragadja.

A felügyelő elhelyezte az emberei között, akik már gondjukba vették Barnettet is. A két gazfickó egymás mellett állt, a kínai leverten, Barnett rémulten.

Storm felemelte a kerevet tetejét és visszahőkölt.

– Igazn van – mondta Thurgoodnak. – Honnan tudta?

– A rendőr jelentése szerint Clegg bement a házba, de nem jött ki. Nem lehet valakit úgy meggyilkolni, hogy ne maradjon valami nyoma. A padlón vérfolt van, amelyet a többiek azért nem vettek észre, mert amióta beléptem a szobába, mindig rajta álltam, egy másik kis vérfolt pedig Yuan Chang ruháján látható. Abból, hogy barátunk állandóan a kereveten ült, és akkor sem kelt fel onnan, amikor igyekeztem erre rábírní, arra következtettem, hogy valamit rejteget. Miután Clegg bejött a házba s nem találtam meg, úgy véltem, hogy az ő holttestét rejtegetik a kerevetben.

– Nagyon örülök, hogy idejében megérkezett, Storm – folytatta Thurgood –, mert már unni kezdtem a beszélgetést ezzel a két gazfickóval. Nem voltam biztos benne, hogy megkapja az értesítésemet és megérti, mennyire sürgős.

– Mindjárt elindultam – mondta a felügyelő –, mert sohasem mulasztom el az alkalmat, ha gonosztevőket juttathatok akasztófára. Nagyon sajnálom, hogy nem jöttünk idejében, talán megmenthettük volna ennek a szegény embernek az életét. Tulajdonképpen miért gyilkolták meg?

– Gondolom azért, amiért az én halálomat is elhatározták – válaszolt Thurgood ugyanolyan halkán. – Ő is gazember volt, de ismerte Kínát. Sokszor találkoztam vele ott, az a benyomásom, hogy akárcsak én, ő is megtudott valamit, amit Yuan Chang Hatalmas Urai titokban akartak tartani. A lelke legalább láthatja majd, hogy bosszút állunk a haláláért. Hát ezekkel mit csinál?

– kérdezte hangosan.

– A Scotland Yardra kísérem őket, ott majd sor kerül a kihallgatásukra. Nemrégiben kaptunk egy táviratot a Külügyi Hivataltól a nem kívánatos idegenekről, most majd rendet teremtünk. Azt hiszem jó lesz, ha megbilincseljük a jómadarakat, mielőtt körülnézünk a szobában.

A két fogoly nem tanúsított ellenállást, néhány pillanat múlva már a csuklóikra kattant a bilincs. Simon Barnett foga vacogott, Yuan Chang lecsukott szemmel állt. Szinte azt képzelte aki ránézett, hogy elaludt. Thurgood, aki figyelte látta, hogy minden erejét összeszedve igyekszik nehéz helyzetét a legjobban elviselni. Sokat adott volna érte, ha tudja, mi jár a fejében.

A szobát alaposan átkutatták. Egész csomó iratot találtak, amelyeket kínai írásjelekkel írtak, így tartalmuk ismeretlen maradt. Thurgood futólag átolvastott néhányat, de ha talált is bennük fontos adatokat, nem említette.

– Talán legjobb lesz, ha az iratokat magammal viszem közölte. – A Külügyi Hivatalnak mindenesetre látnia kell az okmányokat, és teljesen mindegy ki olvassa el előbb. A rendőrség egyelőre úgysem tudná elolvastatni őket. A Scotland Yardon majd adok elismervényt az átvett irományokról.

– Rendben van – egyezett bele a felügyelő. – Az a parancsom, hogy tegyem meg, amit kíván. Még nem látok tisztán az ügyben, hiszen legalább egy hét beletelik, amíg mindent alaposan átnézünk. Ugye Barnettnek felesége is van?

– Igen, félkínai származású, de úgy látom, hogy nincs itthon. Bizonyára elküldték hazulról, hogy ne zavarja a munkájukat.

A rendőrök elindultak a foglyokkal. Barnett olyan kétségbeesett arcot vágott, mintha máris a veszthelyre vinnék. A kínai egy pillantást vetett Thurgoodra, amely annyira tele volt gyűlölettel, hogy még az ő sokat próbált szíve is beleremegett.

A folyosó olyan keskeny volt, hogy csak két ember fért el egymás mellett. A két fogoly a csapat első részében ment, mikor a kínai egyszerre nekiugrott a mellette levő rendőrnek, akinek a kezében maradt a bilincs és a lánc. Felkiáltott, mire azonban a többiek észrevették, hogy mi történt a sötét folyosón, a kínai hajlékony alakja kiszabadult a rendőrök közül és eltűnt egy oldalfolyosón.

A következő pillanatban megkezdődött az üldözés, zseblámpák fénye világította meg a zezugos folyosót. Minden erőfeszítés hiábavaló volt, mert a folyosóról annyi elágazás nyílt, hogy mire a rendőrök egy részüket átvizsgálták, Yuan Chang nyomtalanul eltűnt.

– Megint legyőzött minket – bosszankodott Storm. – Nem hiszem, hogy kimenekült a házból, de rajtunk az sem segít. Egy egész hadsereg kőműves kellene, hogy szétverjék az egész házat, míg a rejtekhelyre ráakadnának.

– Megtettünk mindent – vigasztalta Thurgood. – Igazán nem tehetünk arról, ami történt. Legalább van a kezünkben néhány okmány, ami talán ér valamit és Simon Barnett. Olyan ember, aki hajlandó beszélni, így bizonyítékot szerezhethünk arra, hogy a Markovits házaspár gyilkolta meg Zillert. Azt hiszem, mindent megtesz, hogy a nyakát megmentse. Yuan Chang pedig nem tud kiszökni az országból. Különben is ő csak egyik tagja ennek a szerteágazó összeesküvésnek.

– Igazán szeretném tudni, hogyan bújít ki a bilincsekből, hiszen még most is zárva vannak – dörmögött Storm bosszúsan.

– Én vagyok a hibás – jelentette ki Thurgood. – Gondolnom kellett volna erre a régi indiai fogásra.

– Mire?

– Egész egyszerű, amit csinált. Ha az egyik kezünkkel bizonyos irányban összeszorítjuk a másik kezünk csontjait, ki tudjuk húzni a bilincsből. Az egész azon múlik, hogy sokat kell gyakorolni.

– Ha még egyszer a kezembe kerül, akkor úgy megkötözöm, hogy abból ugyan nem szabadul ki.

– Először kézre kell keríteni. Attól félek, hogy ezek után nagyon nehéz lesz. Nem lenne jó, ha itthagynánk valakit a háznál? Hátha jön még látogató.

– Éppen intézkedni akartam – szólta Storm. – Azért, mert ez az ostobaság terheli a lelkiismeretemet, ne gondolja, hogy teljesen elvesztettem a fejemet.

XXX. FEJEZET

Egy taxi titka

Basingstoke munkához látott, hogy a nyomára jusson annak a taxinak, amelyen Ziller meggyilkolásának éjjelén Markovitsék a Maida Vale-ra mentek. A helyzetet így foglalta össze:

a Markovitsék valahol a lakásuk közelében szálltak be az autóba. Ebben az esetben nem nehéz a taxit megtalálni, mert a szomszédságukban kevés a garázs.

b Ha máshonnan jöttek, akkor nehéz megtudni, hol ültek taxiba.

c Clavering háza környékén akkor éjjel semmiféle taxit nem láttak, aminek két oka lehetett: a háztól bizonyos távolságban váratták a taxit, vagy megérkezésük után elbocsátották, és a másikkal mentek haza. A két lehetőség közül a második látszott valószínűbbnek.

Előfordulhatott azonban az is, hogy Markovitsék autóbuszon vagy földalattin jöttek be a városba, mely esetben lehetetlen a nyomukra jutni, hacsak visszafelé nem mentek taxin.

A kutatást Pennyfieldsben kell megkezdeni és Clavering házának környékén folytatni – gondolta Basingstoke.

Clavering révén nagyjából megismerkedett már Thurgood történetével, és arra a lehetőségre is gondolt, hogy esetleg Yuan Chang szerezte a taxit. Egyelőre még nem akart ezzel a kérdéssel is foglalkozni, hiszen Zillert kétségtelenül Yuan Chang küldte Clavering lakására, egyáltalán nem biztos, hogy ugyancsak ő küldte oda később a Markovits házaspárt is. Valószínűbb, hogy saját elhatározásukból mentek Ziller után.

Egyelőre nem törte tovább a fejét, hanem hozzálátott a taxi megkeresésének.

Pennyfieldsben és környékén semmi eredményre nem jutott, a Maida Vale-en még kevésbé.

Unalmas és eredménytelen napokat töltött ezzel a munkával, már-már kezdett kétségbeesni. A Markovitsék letartóztatása utáni napon, akkor, amikor Yuan Changot is elfogták és újból megszökött, váratlanul halvány nyomot talált.

Bement egy szálló ivójába, melyet főképpen sofőrök látogattak. Talán nem

is véletlenül, hiszen Basingstoke nagyon jól ismerte Londont, gondolkozás nélkül megmondta, hogy melyik kocsmát vagy vendéglőt, melyik népréteg látogatja.

– Ha borraivaló nem lenne, meg sem tudnánk élni – mondta az egyik sofőr. – Az tartja bennünk a lelket.

– Egy shilling borraivalóval semmire se megy az ember – dörmögte a társa, egy hatalmas, vörös orrú férfi. – Ha bankjegyeket kap az ember, az már igen, de mikor fordul elő?

A másik a fejét rázta. Nagyon intelligens embernek látszott, abból a fajtából, akiknek a gyorsaság az istenük.

– A múltkor egész könnyen kerestem öt fontot – közölte.

– Azt ugyan nem hiszem.

– Pedig igaz – felelte a sofőr, olyan halkán beszélt, hogy Basingstoke alig értett meg itt-ott egy szót. Amit hallott, nagyon érdekelte, mikor látta, hogy a két sofőr távozni készül, megérintette annak a karját, aki a nagy borraivalót kapta és megszólította.

– Bocsánat... van egy kis ideje?

A sofőr már éppen el akart rohanni a kopott kis ember mellett, mikor Basingstoke kezében meglátott egy összehajtogatott bankjegyet.

– Természetesen – közölte és leplezetlenül nézte a bankjegyet.

– Véletlenül meghallottam, hogy a borraivalóról beszélgettek – mondta Basingstoke, miután innivalót rendelt magának és társának, ezzel megtörte a jeget – és nagyon érdekelt az, amit mondott. Nem beszélne róla még egy kicsit? – kérdezte és mintha véletlenül történt volna, kinyitotta a bankjegyet, hogy a sofőr lássa, milyen összegről van szó.

A sofőr majd kövé dermedt a meglepetéstől. Azután Basingstokera pillantott.

– Nem akarok semmiféle válóperben tanúként szerepelni.

– Nem kell félnie – nyugtatta meg Basingstoke. – Csak a magam céljára szeretnék valamiről tudni. Senkinek sem mondom el, hogy magától hallottam.

Ezzel ugyan nem mondott igazat, de azt a sofőr nem tudhatta. Még a megnyugtató kijelentés után is habozott, erre Basingstoke a kezébe nyomta a bankjegyet.

– Ez csak a kezdet – biztatta.

A sofőr gondosan összehajtogatta a bankjegyet és eltette, majd belekezdett elbeszélésébe: A Maida Vale-en hajtott végig az Edgware felé, mikor az egyik

utcai lámpa mellől egy férfi kiáltott, megkérdezte, hogy a Piccadilly felé megy-e. A sofőr igenlő válaszára beszállt a kocsiba egy alaposan bebugyolált nővel. Úgy látta, bár ebben nem volt biztos, hogy fátyol is takarta az arcát. Lehetséges azonban, hogy csak a sáljának a sarkát húzta a fejére. A férfi kissé hajlottan járt, és hátat fordított a lámpának, így teljesen láthatatlanná tette az arcát.

A párocska beszállt az autóba, a sofőr meglepetésére nem a Piccadilly felé mentek, hanem a Charing Cross pályaudvarhoz. A sofőr erre megjegyezte, hogy ilyen későn éjjel aligha kap még vonatot. Az utas nem válaszolt.

Végighajtott a Duncannon Streeten és a pályaudvarral szemben megállt. Mivel semmi mozgást nem hallott hátulról, hátrafordult. Csodálkozva állapította meg, hogy senki sincs a taxiban. Az utasai elszöktek. Első pillanatban azt hitte, hogy becsapták, de azután észrevett egy ötfontos bankjegyet, melyet gombostűvel az ülésre tűztek.

– Tehát menet közben kiszálltak – ismételte Basingstoke. – Nagyon kockázatos dolog, különösen nőnek.

A sofőrnek más volt a véleménye. A nő nagyon fürgének látszott, a lányok manapság már nem olyanok, mint régen. Úgy beszélt, mintha már tekintélyes tapasztalatai lennének. Megcsinálnak mindent, akár egy férfi. Hiszen a taxi nem is ment olyan gyorsan, csak az egyenes utakon. Az utak nagy része sáros is volt, és a kanyarokban szinte lépésben haladtak.

– Csodálkozom, hogy nem hallotta kiszállni őket. Az ajtó nem csinált lármát?

A sofőrnek eszébe jutott, hogy a Piccadilly Circus-nál késő éjszaka ellenére is óriási volt a forgalom. Színházból mentek haza az emberek, a keresztezésnél jó ideig kellett vámiok. A sofőr figyelmét egy autó kötötte le, amely a gyors fékezés következtében megcsúszott, és a földalatti vasút építkezésénél felszaladt egy földhányásra. Nagy volt a lárma, ha az ajtót csendesen tették be, igazán nem hallhatta meg.

– Értem – mondta Basingstoke komoran, mert a magyarázat nagyon valószínűnek látszott. – Most mondja meg, hol találhatom, ha szükségem lesz magára.

Újabb bankjegy láttán a sofőr megmondta a nevét és a címét.

– Rendben van – mondta Basingstoke és elővett a zsebéből két fényképet.

– Hasonlít ez a kép a nőre? – kérdezte és átadta a sofőrnek Irma Markovits fotóját.

– Hát mégis válás – szólt a sofőr megsértődve –, pedig azt mondta, hogy

nem az.

– Nem is az – nyugtatta meg Basingstoke. – Ne aggódjék. Ha ez a két ember az, akire én gondolok, akkor férj és feleség.

– Persze – mondta belenyugvóan a sofőr. Hangja elárulta, hogy jobb magyarázat híján ezt is elfogadja, de elhatározta, hogy nagyon vigyáz, nehogy lépre csalják.

Az asszonyt nem ismerte meg, és a férfit illetően sem volt biztos a dolgában. Hosszasan magyarázta az indokait, melyek azzal kezdődtek, hogy sötétben nem lehet jól látni, és azzal fejeződtek be, miszerint semmiféle kellemetlenségbe nem akar belekeveredni. Még azt is megbánta, hogy ostobaságában megmondta Basingstoke-nak a nevét és a címét.

Basingstoke nyugodtan hallgatta a sofőrt. Meggyőződött arról, hogy a sofőr igazat beszélt, mikor azt mondta, hogy nem ismer rá a párocskára. A fő – gondolta Basingstoke –, hogy megszerezte a nevét és a címét, mert ha a rendőrség behívja tanúnak és szembesítik Markovitsékkal, jobban rájuk ismer, mint fényképről. Amit a fényképnek nem sikerült az emlékezetébe idézni, az talán eszébe jut, ha személyesen látja őket.

Basingstoke azzal az érzéssel távozott, hogy valamivel megint előbbre jutott. Storm felügyelőhöz készült, de csak másnap volt alkalma elmenni a barátjához.

– Hát mégis letartóztatta a házaspárt – kérdezte Basingstoke, amint belépett hozzá és boldogan nézett a detektívre.

– Milyen házaspárról beszél? – kérdezte Storm.

– Markovitsékről. Hát másvalakit is letartóztatott? – csodálkozott.

– Tegnap letartóztattam Simon Barnettet és a kínai barátját, Yuan Changot – közölte Storm. – Chang elmenekült. Tudja hogyan húzzák le a kezükről a bilincseket a hindu bűvészek? Ezt játszotta el, és eltűnt Barnett házában. Még nem sikerült kifüstölnünk, attól félek, hogy már el is késtünk. Persze az összes kikötőt figyeltetem.

– Ez nagyon szomorú. Mi van Markovitsékkal? Biztos helyen vannak?

– Persze – bosszankodott Storm –, de úgy látom, szabadon kell bocsátanom őket.

– Hogy lehetséges ez – kérdezte Basingstoke csodálkozva –, hiszen elég bizonyíték van ellenük.

– Igen, van annyi, hogy elítéljék őket. Úgy látom, hogy mégis indokolatlanul tartóztattuk le őket. Egy kis hiba van a kréta körül.

– És pedig? – kérdezte kíváncsian Basingstoke.

– A gazemberek állandó menekvése.

Basingstoke elnevette magát.

– Alibit könnyen lehet gyártani. Nem tudja bebizonyítani, hogy hamis az alibijük?

Storm kétségbeesetten rázta a fejét.

– Hiába próbálkoztam, az alibijük teljes és tökéletes, mert most a rendőrség igazolja. A gyilkosság éjjelén Markovitsot és feleségét letartóztatták a keletindiai dokkokhoz vezető úton egy kínai ópiumbarlangban. Az egész éjjelt a rendőrségen töltötték, másnap mindegyiküket tíz font bírságra ítélték. A pénzt már be is fizették.

– Ez szép dolog – mondta Basingstoke a sofőr vallomására gondolva. – Nem fordul elő gyakran, hogy a rendőrség bizonyítja egy gazember alibijét.

– Furcsább dolgok is történtek már – válaszolt Storm. – Nem tudom, hogyan tartjuk őket továbbra is letartóztatásban. Ki kell engednünk őket. Ami azt jelenti, hogy ott vagyunk, ahonnan elindultunk.

– Bizony – vélekedett a kis ember –, mindent előlről kell kezdenünk. Igazán szeretném tudni, hogy a talált bizonyítékok közül melyik ér valamit.

– Szerintem legalább a fele olyan, mintha csak azért tették volna oda, hogy tévútra vezessenek bennünket. Az ezüst agárra vonatkozólag is eszembe jutott valami.

– Azt hiszem kitalálom. Legalább két olyan ember eltűnt Kínában, akinek volt jelvénye. Azt gondolja tehát, hogy a jelvény Yuan Chang embereinek kezébe jutott, akik eltűntették róla a számot, hogy ne lehessen a tulajdonosát pontosan megállapítani.

– Igen – bólintott Storm. – És mégis...

– Mégis újból Claveringet gyanúsítja – vágott közbe Basingstoke.

– Clavering az ön ügyfele, nem követelheti tehát tőlem, hogy az ő érdekében dolgozzam. Ha ez jut az eszembe, akkor nagyon ostoba lennék, pedig én túlságosan nagyra becsülöm az ön képességeit, Basingstoke, semhogy ezt az előnyt adhatnám önnek.

– Köszönöm. Ezt szépen mondta, olyan szépen, hogy most már igazán kezdem hinni: tud valamit, amit el akar előlem titkolni. Magunk között szólva, nem mondaná meg, hogy mire gondol?

– Kedves Basingstoke – tért ki Storm felügyelő –, nekem teljesítenem kell a kötelességemet.

– Nekem is vannak kötelességeim a nyilvánossággal szemben – jelentette ki Basingstoke méltóságteljesen – s ha egy percig is azt gondolnám, hogy Clavering a bűnös, akár az ügyfelem, akár nem, minden tétovázás nélkül visszaadnám a foglalóját és ingyen, bérmentve átadnám a bíróságnak.

– Látom, hogy önnek is gyanús Clavering – állapította meg a felügyelő. – Biztos vagyok benne, hogy még nincs meggyőződve a bűnösségéről. Igazán azt akarja mondani, hogy valami része volt a gyilkosságban?

– Nem éppen – válaszolt Basingstoke a detektív szemébe nézve egyáltalán nem lepne meg, ha megtudnám, hogy Clavering világosságot deríthetne az ügyre, ha mindent elmondana.

Este azonban Basingstoke a következőket jegyezte fel zsebkönyvébe:

„A taxi ügyét törölni kell a lehetőségek közül. Úgy látszik merő véletlen, hogy a gyilkosság színhelyének a közelében és körülbelül ugyanabban az időben egy pár szállt be a taxiba. Ha a férfi Clavering, nem ért volna akkorra haza, amikorra tényleg visszaérkezett, tehát róla nem lehet szó.”

A magyarázat nem elégítette ki teljesen, bizonyítja ezt egy pótlás, amelyet valamivel később jegyzett fel: „Meg kell vizsgálni azt, hogy a gyilkosság éjjelén letartóztatott pár a Markovits házaspár volt-e. Előfordulhat, hogy hamis nevet mondtak be. Eddig még senki sem gondolt arra, hogy azon rendőrök közül, akik részt vettek az ópiümlang leleplezésében, valakit szembesítsenek Markovitsékkal.”

Ez a gondolat elképesztő lehetőséget nyújtott. Talán Markovits és felesége a Maida-Vale-en volt, s ezalatt két másik ember vette át a szerepüket az ópiümlangban. Ebben az esetben biztos, hogy a rendőrség nem vette túlságosan komolyan a letartóztatottak személyazonosságának megállapítását.

Basingstoke elmosolyodott, és a kezét dörzsölgette. Majd reggel mindennek utánanéz. Véleménye szerint Markovits kötelet kap, a felesége pedig fegyházbüntetéssel megússza.

XXXI. FEJEZET

Az éjféli tolvaj

Pamela Varney hirtelen felriadt álmából. A zaj, amely felébresztette, nem volt hangos, de nagyon közlről hangzott, úgy érezte, hogy valaki van a szobában.

Felült az ágyában és figyelt. Egy ideig semmit sem hallott, csak azt a határozatlan recsegést és ropogást, amely minden éjjel hallható, ha már mindenki alszik.

Azután hirtelen újra hallotta a neszt. Azt hitte, hogy lépések, de a hang sokkal lágyabb volt. Olyan, mintha valaki azt a tárgyat, amely a zajt okozta, végtelen óvatossággal maga után húzta volna.

– Ki van itt? – kérdezte halkán.

Semmi válasz. A nesz megszűnt, a csendben Pamela mégis meghallotta, hogy valaki lélegzik a közelében.

A lámpa egyik kapcsolója a feje fölött volt. Odakapott, megcsavarta és a szobát egyszerre elárasztotta a fény. A hirtelen világosság egy pillanatra elvakította, homályosan megpillantott egy kifejezéstelen kínai arcot, amely úgy nézett ki, mint egy rosszul sikerült álarc, azután egyszerre elaludt a lámpa. Pamela tudta, hogy a betörő oltotta el, mert hallotta az ajtó melletti kapcsoló zaját.

Mielőtt észrevette volna, hogy mi történik és segítségért kiálthatott volna, érezte, hogy valaki az egész ágyneműt ráborítja. A lepedő olyan szorosan csavarodott a testére, hogy meg sem tudott mozdulni, s betakarta arcát, így még csak nem is kiálthatott. Még ebben a rettenetes pillanatban is megcsodálta azt az ügyességet és hidegvért, mellyel a férfi ügyködött.

A férfi, miközben megkötözte, állandóan beszélt, halk, sziszegő hangon.

– Nem akarnak kiengedni az országból most, amikor el akarok menni – suttozta. – A kikötőket lezárták, tele vannak rendőrökkel, akik rám várnak. Pedig el akarok utazni, vissza akarok menni a hazámba, a leggyorsabban. Ha te a hatalmamban vagy, ha biztos helyre rejtelek és túszként magamnál tartalak, akkor hajlandók lesznek velem tárgyalni, és érted cserébe visszanyerhetem a

szabadságomat, s végre elszabadulok ebből az átkozott országból.

Elhallgatott, meglepő erővel felemelte a lányt, akit annyira megkötözött, hogy nem is ellenkezett. Rájött, hogy Yuan Chang fogságába került, aki csak aznap reggel menekült meg titokzatos módon a haláltól. Megborzongott attól, ami rá várhatott.

A kínai halkán, óvatosan végigment a folyosón, kiment az előszobába. Minden erőlködés nélkül vitte terhét, közben semmi zaj nem hallatszott. Csak az ajtónál motoszkált egy ideig, Pamela azt hitte, hogy terhével a karjában nem sikerül kinyitnia. Akkor ütött először zajt, mert az ajtó kicsúszott a kezéből, és hangosan becsapódott.

A zajra a kínai összerezzen, Pamela érezte, amint megrázkódott, mintha attól félt volna, hogy valaki felébred a házban. Az utcán eloltott lámpákkal egy autó cirkált. A vezető láthatóan figyelt, mert amint Yuan Chang kiért a házból, a kocsit a kapu elé gördült. Pamela a vezető helyén egy másik kínait pillantott meg. A két kínai előtte ismeretlen nyelven néhány szót váltott.

Beemelték az autóra, és Yuan Chang is beszállt.

Ebben a pillanatban egy rendőr közeledett feléjük, amint később kiderült, azért, mert az autót gyanúsnak találta, s érzését megerősítette a terhet cipelő Yuan Chang megjelenése is. Az autó felé szaladt és kiabálni kezdett:

– Álljanak meg, mit csinálnak?

Pam meghallotta a hangot, szíve hevesen dobogott az örömtől. Ismét kétségbeesés fogta el, mikor az autó nagy dübörgéssel elindult. Mögöttük a rendőr sípjának éles hangja hallatszott.

– Nem érnek utol, s nem találhatnak meg addig, amíg én nem akarom. Ha nem szüntetik be a hajszát, ha nem engednek ki az országból, ha tovább üldözik a honfitársaimat, akkor csúnya halállal pusztulsz el. Sőt talán nem is halsz meg... Valamikor majd csak sikerül kiszabadulnom ebből a szürke országból, akkor talán magammal viszlek. Ki tudja? Ha majd győzelmet győzelemre halmozunk, odamegyek hozzád, és elmesélem, hogy milyen vereséget szenvedett a néped.

Hangja diadalmasan csengett, alig tudta örömét palástolni.

Pam megborzongott.

Az autó tovább robogott. Végigmentek a rakparton, a Fleet Streeten, azután föl a Ludgate Hillre, majd kiértek a külvárosba. Yuan Chang időnként hátranézett, mintha üldözéstől tartana, de semmi nyugatlanító jelet nem látott.

Az autó hirtelen megállt, a sofőr kiszállt és vizsgálgatni kezdte a motort.

Pamela találgatta, hogy mi lehet a baj és soká tart-e, míg rendbehozzák, mert minél tovább állnak, annál több reménye lehetett a menekülésre. Hiszen nemsokára itt a reggel. A távolból szekerek zörgése hallatszott, majd fékezett egy teherautó, mikor a közelükbe ért.

Úgy látszik, ketten ültek rajta, mert Pamela két hangot hallott. Az első megkérdezte:

– Mi baj van? Segítsünk?

Yuan Chang kidugta a fejét a nyitott ablakon, úgy válaszolt. Hogy mit mondott, Pamela nem értette.

– Egy kínai – mondta a másik ember a teherautón, méltatlankodva.

Pamela hallotta, amint a teherautó elindult. Yuan Chang néhány szót váltott a kínai sofőrrel, azután visszaült a helyére. Pamela az ülésről látott egy darabka eget, amely már világosodott. Nem lehetett messze a hajnal.

Egyszer csak a sofőr felkiáltott, mondott valamit, amit a lány nem értett. Benzinszagot érzett, kínos helyzete ellenére mulatott. A kínai, aki úgy látszik nem ismerte az autót, amelyet vezetett, kifolyatta a benzint, miközben nem létező hibát keresett a motorban.

Röviddel ezután az autó elindult, egyre gyorsabban robogott. Percről percre világosodott, Pamela érezte, hogy Yuan Chang, aki félt a veszélytől, amelyet a hajnal jelentett, mindig gyorsabb és gyorsabb tempóra ösztökélte a sofőrt.

Befordultak egy keskeny, sötét fásorba. Az autó megállt, Yuan Chang kiszállt. A lány látta, hogy a fásor olyan, mint egy sötét alagút, melyben a gyalogjárók között éppen csak egy autó fért el. Yuan Chang megkönnyebbülten felsóhajtott, azután behajolt az autóba, hogy a lányt kiemelje, mikor valaki megérintette a vállát.

Hirtelen megfordult, egy revolver csövét látta a homlokának szegezve, a revolver mögött pedig Storm felügyelő haragos ábrázatát.

– Fel a kezekkel – kiáltott Storm nyersen. – Ha megmozdul, agyonlövöm. Nem hiszek az olyan szerencsében, hogy valaki egy héten kétszer meneküljön meg a biztos haláltól.

Yuan Chang halálsápadt arccal emelte fel a kezét. Az ajka remegett, de hallgatott. A sofőrt egy detektív fogta le, néhány más detektív pedig a házból jött ki a letartóztatott kínaiakkal. Úgy látszik, a ház kínai lakóit mind előállították.

Az autó ablakában megjelent egy arc. Pam felnézett, s megpillantotta Clavinget.

– Az Istenért, hiszen ez Pamela! – kiáltott Hugh. – Sohasem gondoltam, mikor Storm és Thurgood meghívtak a kirándulásra, hogy a végén téged találunk meg! Pam, édesem, nem bántottak?

A lány csak a fejét rázta. Clavering néhány pillanat múlva vette észre, hogy Pamela csak akkor tud beszélni, ha a lepedőt meglazítja. Mindjárt munkához is látott, de a lány felkiáltott:

– Elég, ne vegyél le rólam többet. Én... nem vagyok felöltözve.

– Hogyan, hát az ágyadból rabolt el? – kérdezte hihetetlenül. – Az a... – Nem fejezte be a mondatot és Pamela kíváncsi volt, hogy mit mondott volna, ha ő nincs ott. – Majd én megmutatom neki...

– Csak bízva ránk – mondta Storm nyugodtan. – Gondoltam, hogy ilyesmiben sántikál, mikor megtudtam, hogy autón ment el és egy kínai sofőrt vitt magával. Üzentem is a legközelebbi őrszobának, hogy figyeljék Sir Reginald házát, de úgy látszik elkéstem.

Storm Claveringhez fordult.

– Tud autót vezetni? – kérdezte, mire Clavering bólintott.

– Azt hiszem, legjobb lesz, ha hazaviszi Varney kisasszonyt.

Intett az egyik detektívnek, és utasításokkal látta el.

A detektív már éppen be akart szállni az autóba, mikor Clavering megszólalt:

– Tud ez az ember autót vezetni?

– Természetesen – válaszolt Storm –, hiszen különben nem őt választottam volna ki. Miért?

– Mi lenne akkor – kérdezte Clavering félénken –, ha ő vezetné az autót, és én benn ülnék Varney kisasszonnal?

Storm felügyelő nagyot nyelt, aztán elmosolyodott.

– Rendben van – egyezett bele –, én is voltam valamikor fiatal.

XXXII. FEJEZET

Storm visszavonul

Storm felügyelő nagyon elégedetlen volt. Megbocsátható módon bosszankodott, ami ennél a nyugodt, hideg detektívnel ritkán fordult elő. Markovitsék alibi-jének megcáfolhatatlansága halomra döntötte hosszú hetek türelmes számígtatásait, ennek következtében, mint azt Basingstoke-nak kijelentette, olyan helyzetbe jutott, hogy mindent előlről kellett kezdenie.

A bűntényt, mely már magában véve is eléggé titokzatos volt, még zavarosabbá tette a kínai és Thurgood megjelenése. Storm felügyelő összeráncolta a homlokát és valami nagyon csúnyát mondott magában. Már ismerte Yuan Chang Claveringnél tett látogatásának történetét, és azt remélte, hogy most, mikor végre lakat alá került, rá tudja venni, hogy megmagyarázzon sok mindent, ami a Scotland Yardnak fejtörést okozott. Yuan Chang azonban hallgatott.

Diol Slimet szabadon engedték, mikor a rendőrség megbizonyosodott arról, hogy a gyilkossági kísérlet nem sikerült, és Yuan Chang életben van. Diol most először nem érezte jól magát szabadon, és erre nem tudott más magyarázatot találni, mint hogy az idegei felmondták a szolgálatot. Ilyen körülmények között legjobbnak találta, ha eltűnik. Így is tett, de olyan sikerrel, hogy mikor később más ügyből kifolyólag szükség lett volna a tanúvallomására, az egész londoni rendőrség nem találta.

„Az esetben az a legfeltűnőbb”... – kezdte Storm felügyelő legutolsó jelentését, azután letette a tollat és elgondolkozva nézte ezt a mondatot. Nem tartotta nagyon szerencsésnek. Újra felvette a tollat, egy szót kitörölt és egy másikat irt helyébe.

„Az esetben az a legbosszantóbb – hangzott most a mondat, hogy azok, akik legközelebbi kapcsolatban vannak a bűnténnyel, vagy eltűntek, vagy pedig úgy tesznek, mintha semmit sem tudnának róla. Hugh Clavering, akinek a lakásán Ziller holttestét megtaláltuk, még mindig azt állítja, hogy tizenegy órakor érkezett haza, tehát pontosan ugyanabban a percben, amikor, szerintünk a gyilkosságot elkövették. Állítását nem tudja bizonyítani, de pusztán gyanú

alapján semmit sem tehetünk.”

„Markovitsék alibije támadhatatlan, így őket egyelőre teljesen ki kell kapcsolnunk. Érdekes és említésre méltó az a furcsa véletlen, hogy Irma Markovits és Pamela Varney kisasszony haja teljesen egyforma színű, de sehogy sem tudtam megmagyarázni, hogy juthatott bármelyikük hajszála Ziller kezébe.”

r

r

Ismét gondolkodott, végül az utolsó mondat második részét törölte és így folytatta:

„Lehetséges, hogy Varney kisasszony valami okból elment Claving lakására, és ott találta Zillert, aki verekedni kezdett vele. Az utolsó pillanatban megérkezett Thurgood (Thurgoodra vonatkozólag lásd a Külügyi Hivatal 7284. számú bizalmas értesítését) és megölte Zillert. Mint tudjuk, Thurgood aznap már Londonban volt. Előző nap érkezett meg. E lehetőség ellen szól Varney kisasszony vallomása, aki a kérdéses éjjel már tíz órakor lefeküdt, amint azt Sir Reginald bizonyítja. Tehát ebben az irányban nem juthatunk előbbre.”

„Sir Vallery Reginald által az agár jelvényekről megszerzett jegyzék szerint nyolc darab van forgalomban. A nyolc darabból négy, Londonban élő ember birtokában van, egy-egy jelenleg külföldön tartózkodó futárnál, míg a további három darab eltűnt. Tulajdonosaik vagy meghaltak, vagy meggyilkolták őket. A számok rendelkezésemre állnak, de ezzel semmire sem jutok, mert a Ziller holtteste alatt talált jelvényt az eredeti jegyzékkel együtt ellopták Sir Vallery Reginald íróasztalából.”

„Az adott körülmények között tisztelettel azt ajánlom, hogy az ügyel kapcsolatos összes iratot tegyük irattárba, mivel, hacsak nem kerül a közeljövőben valami újabb bizonyíték a kezünkbe, a további nyomozást nem tartom célravezetőnek.”

Három nap múlva Storm ügyosztálya értesítést kapott, hogy a Külügyi Hivatal megkeresésére a további nyomozást meg kell szüntetni, Stormnak ez egyáltalán nem tetszett, csak akkor nyugodott bele, mikor főnöke azt a bűvös mondatot súgta a fülébe: „külföldi komplikációk.” Storm bólintott, mert nagyon jól tudta, hogy ez mit jelent.

Basingstoke azonban nem tekintette megoldhatatlannak a kérdést. Igaz, hogy eddig még nem találta meg a megfejtést, de ez, a kis ember szerint, nem volt elég ok a kutatás abbahagyására.

Rengeteg adat és bizonyíték állt a rendelkezésére, és szerinte csak időre és kitartásra volt szükség, hogy ezeket egymáshoz tudja illeszteni.

Azzal kezdte, hogy elővett három ív papírt. Az elsőre felírta: „Lehetőségek”, a másodikra: „Valószínűségek”, a harmadikra: „Kétségek”. Mindent, amit a nyomozás folyamán megtudott, felírta valamelyik cím alá, s a legnagyobb gonddal, türelemmel állította fel egyik hipotézist a másik után. Teljesen felhagyott régi módszerével, mely szerint egyes nyomokból kiindulva kereste a megoldást. Most már nem maradt más hátra, mint hipotéziseket felállítani, abban a reményben, hogy előbb vagy utóbb talál egyet, melybe az öá‘Szes adat beleilleszthető.

Nagyon unalmas munka volt, és napokig tartott, de végül egy reggel feltette kalapját és egy teljes órát töltött a telefonfülkében. Mikor ezt elintézte, felhívta Sir Valleryt és bejelentette, hogy este nyolc órakor felkeresi őt. Később táviratozott Claveringnek.

Bár azt hitte, hogy megtalálta a magyarázatot, mégsem elégíthette ki túlságosan, mert egész nap szomorú arccal járt-kelt.

XXXIII. FEJEZET

Basingstoke magyarázata

Clavering pontosan nyolc órakor érkezett meg nagybátyja házába és Sir Reginaldot és Pamelát már a könyvtárszobában találta. Basingstoke még nem volt ott, sőt csak tizenöt perc késéssel érkezett meg. Szokása volt ilyen alkalommal később jönni, hogy időt engedjen a meghívottaknak a megérkezésre.

– Mi újság? – kérdezte Clavering. – Mit akar Basingstoke? Csak annyit tudok, hogy táviratot kaptam tőle, melyben kér: pontosan nyolc órára legyek itt.

– Basingstoke késik – állapította meg Sir Reginald –, de úgy látom, azt hiszi, hogy megtalálta a szobában történt esemény magyarázatát.

– Zillerről van szó? – kérdezte Clavering. – Csak nem találta meg a gyilkost?

– Nem hiszem – felelte a báró. – A hangja a telefonban nem csengett diadalmasan, pedig ő olyan ember, aki hangosan kukorékol, ha rátalál valamire. A sikereiről mindig hallunk, a kudarcairól soha, ezért képzelik az emberek, hogy sohasem vall kudarcot.

– Nagyon emberi vonás – jegyezte meg Clavering, azután Pamhez fordult. A lány fáradtnak és idegesnek látszott, amit Clavering az izgalmak utáni hatással magyarázott.

– Aggódsz, Pam – kérdezte Clavering és nagy meglepetésére a lány igenlően bólintott.

– Pedig semmi ok sincs aggodalomra – mondta a báró. – Nem tartom valószínűnek, hogy bármelyikünk ellen elfogató parancs lenne a zsebében. Hiszen ő különben is csak magádetektív.

Clavering kényelmetlenül fészkelődött székében. Ilyen szempontból még nem gondolkozott a dolgon, akármit is mondott a báró, Clavering nem tartotta helyénvalónak a tréfálgozást.

– Igazán nem csodálkoznék, ha Basingstoke Storm felügyelővel együtt jelenne meg.

– Úgy beszélsz – mondta a báró mintha félnél Storm felügyelőtől.

– Kérem, ne folytassa – szólt közbe Pam kedvesen, és kezét a völegénye karjára tette.

– Ne félj, nem veszünk össze – válaszolt Vallery kurtán.

A várakozás szemmel láthatóan nagyon idegesítette, minden pillanatban az órára nézett. Néhányszor a zsebóráját is elővette és összehasonlította az íróasztalon álló órával.

Végre, mikor éppen negyed kilencet ütött az óra, megjelent Basingstoke kopott ruhájában, bocsánatkérő mosollyal, mintha attól félne, hogy megzavar egy családi tanácskozást.

– Elkéstem – mentegetőzött Basingstoke –, ezért bocsánatot kérek.

– Üljön le – szakította félbe Sir Reginald Vallery a magyarázatokat. – Mondja el, hogy miért hívtam össze bennünket.

– Azt hiszem – kezdte Basingstoke miután elhelyezkedett egy székből hogy végre rátaláltam arra, amit magyarázatnak nevezhetek. Hangsúlyozom azonban, hogy ez csak feltételezett megoldás, semmilyen következtetést nem szándékozom levonni. Mégis úgy találom, hogy csak ez a magyarázat ad kielégítő feleletet a kérdésekre, csak ez világítja meg a vitás pontokat.

– No, erre kíváncsi vagyok – közölte várakozóan Sir Reginald.

Clavering hallgatott, az volt az érzése, hogy kivették a kezéből a gyeplőt, és az most a kis ember hatalmában van, aki arrafelé hajt, amerre neki tetszik. Pamela összekulcsolta a kezét, arcán várakozásteljes figyelemmel, amelybe némi félelem is vegyült. Egyszer-kétszer Claveringre pillantott, mintha gondolatai csak vele foglalkoznának.

Basingstoke letette a kalapját a padlóra, közben torkát köszörülte.

– Az első pillanattól kezdve világosan láttuk, hogy Zillert nem számítva, két ember keveredett bele a gyilkosságba. Először a férfi, aki meggyilkolta, másodsor a nő, akinek a haját a halott kezében megtalálták. Azért mondom, hogy Zillert férfi ölte meg, mert az orvosok véleménye szerint a szúrás nőtől nem származhat. Ebben az esetben kizsrlag az orvosok véleményére támaszkodhatunk. Ezen az alapon elindulva, három tényt állapíthatunk meg. A haj azt bizonyítja, hogy nő is érdekelve van a dologban; az orvosok véleménye azt erősíti, hogy férfi ölte meg Zillert. Ha a két feltevést összevetjük, arra a következtetésre kell jutnunk, hogy Zillert a nővel folytatott küzdelem közben gyilkolták meg.

– Kétségtelen, hogy Zillert előlről szúrták le, de a jelvényt mégis a holttest alatt találták. Az első pillanatban kiderül a tényekből, hogy Zilleren kívül

hárman voltak a szobában.

– Nem lehet – vetette közbe a báró –, hogy a jelvényt előző alkalommal, mondjuk délután vagy este ejtette le valaki a földre? Emlékezzék csak vissza, az unokaöcsém délutántól egészen tizenegy óráig nem volt otthon.

– Úgy van – helyeselt a kis ember –, csak az a baj, hogy az időmegállapítás az egész ügyben kétséges. Csak Ziller halálának idejét ismerjük – a szakvélemény alapján de ezen kívül más időpontot nem. Elég az elméletből, nézzük a tényeket.

Ezután elmesélte a taxisofőrtől hallott történetet.

Hallgatói szótlánul figyeltek: Clavering aggódó arckifejezéssel, a báró érdeklődéssel, pedig úgy érezte, hogy az új nyom legfeljebb szórakoztató lesz, semmi más. Csak a lány hallgatott fagyos nyugalommal, és néha Sir Valleryre pillantott, aki megjegyezte:

– Nem látom, hogy ez milyen kapcsolatban lehet az üggyel. Tisztára véletlennek tartom. Hogyan illeszti be ezt az elméletébe?

– A férfi a két szereplő egyike lehetett. Az első esetben, tegyük fel, hogy Thurgood. Bemegy a lakásba, ott találja Varney kisasszonyt, aki Zillerrel tusakodik. Közbelép és leszúrja Zillert. Ekkor lép be Clavering. Thurgood Varney kisasszonnyal elrejtőzik a szomszéd szobában és amikor Clavering elmegy, hogy értesítse a rendőrséget, kiszöknek, taxiba szállnak és elmenekülnek.

– Rám a második magyarázat vonatkozik – szolt közbe Clavering. – Nem tudom, hogyan sikerül, mert aligha lehetett annyi időm, hogy egy taxival bemehessek a Ciybe, azután visszajöhessenek a rendőrséget értesíteni.

– Ez természetesen lehetetlen – vélekedett Basingstoke –, a sofőr azonban tévedhetett, amikor azt hitte, hogy a férfi a nővel szállt be a taxiba. Ha ön volt a férfi, akkor esetleg csak beültette a nőt, azután eltávozott. Ilyen eset már előfordult. A program többi részét a nő egyedül is elintézhette, gondolom, az egészet aprólékosan megbeszélték.

– Azt akarja ezzel mondani – kérdezte Clavering élesen –, hogy Thurgood vagy én voltam a férfi?

– Ül le, Hugh, maradj nyugton – csitította a báró –, értsd meg, hogy ez csak elmélet, bizonyíték nélkül.

– Egyáltalán nem – felelte Basingstoke Clavering kérdésére. – Ön azt állította, nem tudom beilleszteni az elméletembe, csak azt akartam megmutatni, hogy ez milyen könnyen megy.

– Értem – mondta Clavering lecsillapodva. – Szeretném, ha megmondaná, ki az a titokzatos nő, aki olyan sokat szerepel az ügyben? Markovits felesége nem lehetett, mert az egész éjszakát a tömlőben töltötte.

– Hangsúlyozva – ismételte Basingstoke nyájasan –, hogy csak elméleti megoldásról beszélek, azt kell mondanom, hogy a nő... Istenem, Varney kisasszony rosszul van!

Mikor a kis ember a leleplezésről kezdett beszélni, a lány félig felemelkedett és az utolsó szavaknál majdnem összeesett, ha Clavering át nem karolja.

XXXIV. FEJEZET

Sir Reginald mindent kiderít

– Jóságos ég, elájult – közölte Basingstoke nyugtalanul, mikor Hugh egy székbe ültette a lányt.

Pamela kinyitva a szemét, bágyadtan mosolygott. Nagyon sápadt volt, a szemében félelem tükröződött.

– Milyen ostobaság volt tőlem – suttogta.

– Hozz egy pohár vizet, Hugh – kérte Vallery és aggódva nézett a lányra.

Pamela a fejét rázta.

– Már jól vagyok. Csak egy pillanatig tartott. Igazán nem tudom, hogyan történt.

– Azt hiszem, félbeszakítottuk Basingstoke urat – mondta Vallery.

A kis ember zavartan nézett körül.

– Azt hiszem kitalálták, hogy mit akartam mondani.

Körülnézett. A két férfi hallgatott. Basingstoke idegesen dörzsölte a kezét s köhécselt. A lány ránézett, s Basingstoke meglepetésére elmosolyodott, bár a pír még nem tért vissza arcára.

– Hát ez az elmélete, Basingstoke úr? – kérdezte Vallery hirtelen. – Remélem, bizonyítani is tudja!

– Természetesen – válaszolt Basingstoke. – Három taxisofőr vallomásával, és azzal a ténnyel, hogy az íróasztalát feltörték és ellopták onnan az ezüst agarat és a jegyzéket.

– Három taxisofőr? – kérdezte Vallery. – Hogy értsem ezt?

– Az egyik taxi gumija kilyukadt...

Vallery úgy bámult rá, mintha nem akarna hinni a fülének.

– Mit jelentsen ez? – kérdezte Clavering. – Semmit sem értek abból, amit beszélnek!

– Nagyon egyszerű – válaszolt Sir Reginald. – Bár Basingstoke úr azt állítja, hogy a megoldás csak elméleti, ténylegesen felfedte Ziller halálát körülvevő rejtélyt.

A kis emberhez fordult.

– Hogyan jött rá az íróasztal kirablásának a magyarázatára? – kérdezte.

– Egy ideig zavarba hozott – közölte Basingstoke. – Először csak ügyes lopásnak véltem, amikor azonban megtaláltam a sérült gumit, mindjárt rájöttem, hogy ön az egyetlen ember, akinek érdeke a jelvény eltüntetése. Hogy elfogadhatóvá tegye a betörést, természetesen a jegyzéket is elvette az íróasztalból, mert nagyon jól tudta, bármikor minden nehézség nélkül újból megszerezheti. A jelvény azonban hamis volt, ezért tették a számát olvashatatlaná.

– Még mindig nem értem, milyen taxiról beszélnek – vetette közbe Claving.

– Azt hiszem legjobb lesz, Sir Reginald – ajánlotta Basingstoke –, ha ön és Varney kisasszony elmesélik a történetet. A Külügyi Hivatal már úgylis felkérte a Scotland Yardot a nyomozás beszüntetésére.

– A nyomozástól nem félttem, hiszen valójában nem beszélhetünk gyilkosságról, csak önvédelemből történt emberölésről. Már régóta tudtam, hogy helyes nyomon jár, ezért készítettem a tényekről feljegyzéseket. Ha tanulmányozták – Hugh és Basingstoke felé fordult –, azt hiszem a legjobb lesz megsemmisíteni. Nem szabad elfelejteniük, hogy két ember munkája – tette hozzá, azzal felvett az íróasztalról egy csomagot és felnyitotta.

Egy részletkérdésben a báró nem közölte a teljes igazságot. Az iratok, amelyeket Hughnak és Basingstoke-nak átadott, két leírást tartalmaztak, az abban legközelebb érdekelt két személy szempontjából. A regény céljaira a két leírást összeolvastottuk, hogy azok teljes egészet adjanak, íme a történet:

Pontosan tíz órakor Pamela Varney így szólt:

– Jó éjszakát, bácsi, én most lefekszem.

– Jó éjszakát, Pam – válaszolt Sir Reginald, a lány szerint kissé szórakozottan. Pamela észrevette, hogy gyámja nem rá néz, hanem az íróasztalon álló órára.

Pamela felfelé indult a lépcsőn, mikor megszólalt a telefon. Erre megállt, újból le akart menni, amikor meglátta, hogy nagybátyja megelőzte. Pamela visszafordult, hogy a szobájába menjen, de meghallott egy nevet, amely szinte a földhöz szegezte.

– Claving? – kérdezte Sir Reginald. – Hát mégis sikerült megtalálnia, Basingstoke... Hol lakik? A Maida Vale-en? Köszönöm, csak ezt akartam tudni. Majd magam megyek el hozzá, talán már holnap reggel. Egy kis számadásom van vele...

A báró elnevette magát, mikor a helyére akasztotta a kagylót. A lány úgy érezte, jéghideg kéz szorítja össze a szívét. Gyámja rájött a szerelmükre és felelősségre akarja vonni Clavinget, talán össze is vész vele? (Nem szabad elfelejteni, hogy ekkor a fiatalok még azt hitték, a báró nem tud arról, hogy gyámleánya és unokaöccse ismerik egymást.)

Pamela várt és figyelt. Láta, hogy Sir Reginald a könyvtárszoba ajtajához lép, a küszöbön megáll, majd visszamegy a telefonhoz. A lány megismerte a számot, amelyet a báró bement, egy közeli taxiállomás telefonszámait. Ha, mint most is, a saját autóját javítják, mindig onnan hozatott taxit. A lány szíve elszorult, félelme alapos volt, mert a báró azonnalra kért taxit.

Egy pillanatig habozott, azután eszébe jutott valami. Ha elmenne a gyámja után, még idejében érkezne. Talán megakadályozhatja, hogy a két férfi miatta összeverekedjék. Ennek nem szabad megtörténnie.

Pamela felsietett a szobájába, kalapot és kabátot vett, várt, amíg meghallotta a kapu becsapódását és a taxi távozását. Azután lement az utcára. A közeli taxiállomáson autóba szállt, és megmondta a sofőrnek Hugh utcájának nevét. A házszámot óvatosságból elhallgatta. Szándéka szerint az utca sarkán akart kiszállni a taxiból, úgy gondolta, gyalog közelíti meg a házat.

Gyámja autóját nem látta, bár néha egy-egy távolban felvillanó hátsólámpáról azt hitte, hogy az övé.

A taxi az utca sarkán megállt, Pamela kiszállva gyorsan körülnézett, mert semmiféle autót nem látott, így azt hitte, sikerült megelőznie a gyámját.

– Várjak, kisasszony? – kérdezte a sofőr.

Pamela habozott.

– Nem, nem kell várnia – válaszolt és kifizette a viteldíjat.

Hugh lakásának ajtaját csak betámasztották, így ebből és az egyik ablakon kiszűrődő világosságból azt hitte, vőlegénye még fenn van. Betaszította az ajtót, és tétovázás nélkül belépett. Más helyzetben aggodalmaskodott volna, de ebben a pillanatban nem tudott másra gondolni, mint hogy minél előbb Hugh-hoz éljen.

Mikor a nappali szoba ajtajához ért, zajt hallott. Halkan kopogott. Az ajtó másik oldalán valaki lihegett, az ajtó alatti résen kiszűrődő fénysáv eltűnt, de a következő pillanatban ismét megjelent, erre kinyitotta az ajtót.

– Jó estét, Hugh... kezdte Pamela, de akkor a lámpa ismét kialudt.

Lábdobogást hallott, valaki el akart rohanni mellette. Utánkapott, inkább ijedségből, s a következő pillanatban erős karok ölelték át. Durva kéz tapadt a

szájára, és minden hangot beléfojtott. Pamela kétségbeesetten igyekezett kiszabadulni, de a férfi a másik kezével a hajába kapott, annál tartotta fogva. Pamela arcán érezte az ember gyors, kapkodó lélegzését, s minden erejét összeszedve az arcába vágott.

A férfi dühösen felkiáltott, és kezét Pamela szájáról a torkára csúsztatta. Az ütés fájt, és bármily gyenge is volt a fájdalom, felébresztette benne az ölés vágyát.

Egyikük sem hallotta a lépéseket az előszobában, a küzdelem zaja minden más neszt elnyomott. Csak akkor vették észre egy harmadik személy megjelenését, amikor meggyulladt a villany. Pamelát még akkor is annyira elvakította a fény, hogy egy pillanatig semmit sem látott, támadója pedig úgy hozzászorította az arcát, hogy nem is vette észre a jövevényt.

Pamela érezte, hogy kitépik a férfi kezéből. Látta, hogy támadója megtántorodik, s valamilyen apró fémtárgy leesik a földre. Mint később megtudta, támadója keze beleakadt a férfi óraláncába. A támadó a zsebéhez nyúlt, de elkésett. Valami megvillant a levegőben, és mikor Pamela körülnézett, a földön egy férfi feküdt, mellette Sir Reginald Vallery állt egy véres kris-szel a kezében.

Pamela rémülten nézte a fegyvert, mire Vallery szinte szégyenlősen nézett rá.

– Bántott? – kérdezte és Pamela látta, hogy még most is liheg az erőlködéstől.

A lány némán rázta a fejét. Vallery a falhoz lépett, és a kris visszatette az állványra. Abban a pillanatban ez egészen természetesnek látszott, Vallery azonban később nem tudta megmagyarázni, hogy miért tette.

– Valaki jön – szólt hirtelen –, menjünk innen!

Bevezette a kábult Pamelát a másik szobába. Hallották az újonnan érkezett járkálását, de mindketten annyira megrémültek, hogy nem is igyekeztek megállapítani, ki az. A jövevény sem maradt sokáig, rövid idő múlva hallották, hogy eltávozott.

– Ki kell szöknünk innen – mondta Vallery, amint a léptek zaja elhalt.

Kiszaladtak az utcára, ahol a hűvös éjjeli levegő magához térítette a bárót.

– Tedd a sálat az arcodra. – Egy darabig gyalog megyünk.

A lány még mindig félig kábult volt, szó nélkül engedelmeskedett. Vallery karonfogta gyámlányát, azután elindultak. Nemsokára autó hangját hallották, a báró hátranézett.

– Itt egy taxi, megállítom. Valahogy haza kell jutnunk, én pedig elküldtem a taximat.

Vallery először megkérdezte a sofőrt, hogy a Piccadilly felé megy-e, azután mégis azt mondta, hogy a Charing Cross pályaudvarhoz hajtson.

– Miért jöttél ide? – kérdezte Vallery, amint az autó elindult.

A lány röviden elmondta. A báró Pamela karjára tette a kezét.

– Hát megijesztettek, Pam. Igazán nem volt szándékomban. Adjunk hálát az Istennek, hogy idejében érkeztem. Tudod, hogy megöltem azt a fickót? – tette hozzá halkán.

Pamela megborzongott.

– Ő is megölte volna a bácsit – suttogta.

– Erre nem engedtem időt. Megragadtam az első fegyvert, ami a kezembe került. Nagy szerencse, hogy megláttam Hugh krisét a falon.

Elhallgatott.

– Hugh hazajön – mondta Pamela –, és ott találja a szobájában azt a...

Rémülten beszélt, mintha csak most látta volna a következményeket.

A báró ajkába harapott. A nagy sietségben nem gondolt arra, mi történhet eltávozásuk után. Szép dologba keverte Hugh-t.

– Hugh úgy látszik elég későn jár haza – mondta és órájához nyúlt. Kiemelte, az óralánc elszakadt. A báró bosszankodva kiáltott fel:

– Mi baj? – kérdezte a lány.

– Elszakadt az óraláncom és egy darabja a jelvényel valahol Hugh szobájában maradt. Egy réginek az utánzata, amelyet akkor hordtam, mikor még futárszolgálatot teljesítettem. Biztosan akkor szakadt le, mikor megragadtam a fickót.

– Hallottam, hogy valami leesett – mondta a lány.

– Igen, az lehetett a jelvény. Most nem mehetünk vissza, talán holnap megtaláljuk. Egyikünk odamehet, és megkeresheti. Olyan kicsi, hogy talán nem vesznek észre. Mégis szeretném visszakapni.

– Talán bajt okozna, ha másnak a kezébe kerülne? – kérdezte a lány.

A báró a fejét rázta, azután eszébe jutott, hogy azt a sötétben Pamela nem láthatja.

– Nem hiszem. Nagyon nehéz lenne bizonyítani, hogy az enyém. Azt hiszem, hogy senki sem sejti, hogy ma ott jártunk.

– A sofőr felismerhet bennünket.

Sir Reginald a vállát vonogatta.

– Az arcodat a fátyol miatt nem látta, én pedig árnyékban álltam. Különben is a háztól elég messze szálltunk be.

– Megláthat minket, amikor kiszállunk – jegyezte meg Pamela.

– Az igaz – vélekedett Vallery elgondolkozva. – No, mi az?

A taxi megállt. Körülötte egész sereg más jármű torlódott. Óriási volt a lárma.

– Piccadilly Circus – mondta a báró. – Dolgoznak az új állomáson. Szállj ki, vigyázz, hogy ne üss zajt.

A lány nem kérdezett semmit, hanem gyorsan és csendesen kiszállt. A sofőr másfelé nézett. A kései órához képest rengeteg jármű közlekedett. Pam később megtudta, hogy a síkos kövezeten megcsúszott egy autó, nekivágódott két másik autónak, s azután felszaladt egy földhányásra.

Sir Reginald Vallery kivett a tárcájából egy ötfontos bankjegyet és az ülésre tűzte. Azután mint egy fekete árnyék, ő is kiszállt. A legnagyobb gonddal, semmi zajt nem csapva, becsukta a taxi ajtaját. A sofőr még mindig a szerencsétlenül járt kocsit nézte. A járművek aztán megmozdultak, s velük együtt a taxi is elindult.

Sir Reginald és a lány nézték, hogyan tűnik el a kocsi.

– Hála Istennek, ezen túlestünk – sóhajtott fel Vallery.

– Kicsit megijedtem, megláthatott volna valaki. Nagyon kockázatos dolog, de mégis sokkal nagyobb bajt okozott volna, ha a sofőrnek személyesen fizetünk, mert akkor esetleg később emlékszik ránk, vagy a hangunkról felismer. Jó lesz hazamenni, a Piccadillyn majd csak találunk taxit.

XXXV. FEJEZET

Befejezés

– Hát mégis a bácsi volt az – mondta Claving. – Mindig is képesnek tartottam ilyesmire.

– Ez már a vérünkben van – felelte Sir Reginald könnyedén. – A Clavingok és a Valleryk is mindig különös rokonszenvvel viseltettek az acél iránt...

Egyszerre más lett a hangulat a szobában. Pamela is megkönnyebbülten sóhajtott fel. Claving figyelmesen hallgatta a felolvasást, bár a magyarázaton egyáltalán nem csodálkozott. Basingstoke csak bólogatott, mintha jelezni akarná, hogy ő is így képzelte. Mindhárman a kis emberre néztek. Az egyetlen idegenre, aki szintén tudott arról, ami máskülönben családi titok maradhatott volna; nagymértékben az ő viselkedésétől függött a jövőjük.

– Úgy látom, Sir Reginald – vélekedett Basingstoke, a ki nem mondott kérdésre válaszolva –, hogy elvégeztem a munkámat. Magamra vállaltam, hogy tisztázom Claving urat, azt hiszem, mindent megtettem. Ami most még hátra van, az már a rendőrségre tartozik, bár tudom, hogy a Külügyi Hivatal felkérésére már be is szüntették a nyomozást.

– Csak egyet nem értek – tűnődött Claving. – Hogy érhetett Pam előbb a lakásomra, amikor később indult?

– Ez volt az a dolog – válaszolt Basingstoke a báró helyett ami megerősített abban a gyanúmban, hogy Sir Reginald többet tud, mint amennyit beismer. Elég hosszú munka után megtudtam, hogy akkor este taxit rendelt, és útközben az egyik gumi kilyukadt. Sir Reginald nagyon sietett, azt mondta, nem tud várni, amíg a sofőr kicseréli a kereket, és elindult másik autót keresni. Ez okozta a késedelmet. Varney kisasszony pedig egyenesen odament.

Felállt.

– Hát ezen túlestünk – jelentette ki megkönnyebbülten.

– Most megyek.

– Jó éjszakát – kiáltották egyszerre.

Basingstoke mögött bezárult az ajtó.

– Úgy látom – jegyezte meg Clavering hogy az én kedves nagybátyám nagyon benne volt a pácban. Vajon mi történik, ha a rendőrség felsőbb utasításra nem hagyja abba a nyomozást. Mi van Thurgooddal? – kérdezte.

– Még mindig különleges megbízatásán dolgozik – mondta Vallery. – Különben Yuan Chang elfogásával még nincs elintézve a dolog, mert úgy látszik, hogy a szervezet angliai csoportjának sem ő volt a vezetője. Thurgood már hozzálátott, hogy kifüstöljék az egész bandát. Valószínűleg hallunk még róla.

– Értem – szólt Clavering. – Ez félig-meddig megmagyarázza azt is, hogy miért ejti el mindenki olyan szívesen Ziller ügyét.

– Nem mondom, hogy igazad van – állapította meg a báró barátságosan, de nem vagy messze a céltól.

Észrevette, hogy Clavering megtölti a pipáját.

– Lakásban nem szokás pipázni, Hugh. A pipa különben is nagyon nyárspolgári fegyver.

– Ebből csak azt vonhatom le – mondta Clavering hogy meg akar kínálni egy szivarral.

– Tévedsz – válaszolta a báró jókedvűen. – A nagynénéd nem tűri a szivarfüstöt. Ha pedig zsebretenéd, hogy útközben hazafelé szívd el, akkor bizonyára összetörnéd. Ne félj, nem őrizlek benneteket. Vigyázzatok ti magatokra. Most megyek.

– Pam – szólt Clavering –, menjünk. Egy öregemberben a cinizmus inkább sajnálatra, mint feddésre méltó.

– Jó éjszakát – köszönt el Sir Reginald szívélyesen.

Az ajtóból visszahívta őket.

– Különben úgy hiszem, hogy hamarosan összeházasodtok. Mondjátok meg, hogy milyen nászajándékot akartok. Bizonyos határig bármit szívesen adok. A magam részéről halkésekre gondolok. Egyrészt nem kerülnek sokba, másrészt...

Nem fejezte be a mondatot. Az ember nem szívesen beszél, ha senki sem hallja. Pamela és Hugh ugyanis nem várták meg, amíg befejezi mondanivalóját, hanem eltűntek a folyosó végén.

Sir Reginald elmosolyodott, és a mellényzsebében keresgélt. Hamarosan megtalálta, amit keresett és a tenyerébe tette.

Az ezüst agár volt.